

Nhóc Thám Tử Đáng Yêu Của Ta

Contents

Nhóc Thám Tử Đáng Yêu Của Ta	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2-1	6
3. Chương 2-2	8
4. Chương 3-1	10
5. Chương 3-2	13
6. Chương 4	15
7. Chương 5-1	19
8. Chương 5-2	21
9. Chương 6-1	23
10. Chương 6-2	26
11. Chương 7-1	27
12. Chương 7-2	29
13. Chương 8	31
14. Chương 9-1	34
15. Chương 9-2	36
16. Chương 10-1	38
17. Chương 10-2	40
18. Chương 11-1	42
19. Chương 11-2	44
20. Chương 12-1	46
21. Chương 12-2	47
22. Chương 13-1	49
23. Chương 13-2	52
24. Chương 14-1	54
25. Chương 14-2	57
26. Chương 15-1	59
27. Chương 15-2	61
28. Chương 16	63
29. Chương 17-1	67
30. Chương 17-2	70
31. Chương 18-1	71
32. Chương 18-2	74
33. Chương 19	78
34. Chương 20	81
35. Chương 21	84
36. Chương 22	87
37. Chương 23	91
38. Chương 24	95
39. Chương 25	99
40. Chương 26	102
41. Chương 27	106

42. Chương 28	111
43. Chương 29	114
44. Chương 30	119
45. Chương 31	121

Nhóc Thám Tử Đáng Yêu Của Ta

Giới thiệu

Editor: Vitania Thể loại: đam mỹ, Kid x Conan, phá án, hiện đại, siêu hài siêu dễ thương, bá đạo tự luyện công x khả ái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-tham-tu-dang-yeu-cua-ta>

1. Chương 1

Haizz— Conan ngồi một mình bên bờ hồ, sao vậy chứ, Ran bây giờ đã thân thiết với người khác rồi, mới vài năm thôi mà đã gấp gáp như vậy rồi, không phải cô ấy luôn miệng nói yêu cậu sao? Cậu bắt quả chỉ vắng mặt một khoảng thời gian thôi, nhưng mà... Đôi mắt Conan mờ mịt nhìn về phía xa, cậu thực sự có thể khôi phục sao? Cậu còn có khả năng trở về sao? Cậu còn có thể tự tay bắt được gia hỏa kia sao? Cái tên gia hỏa thích vận vest trắng hào nhoáng đó...

“Quái đạo KID...” Conan nghiêng răng nghiêng lợi, cứ nghĩ tới tên đó được nữ sinh vây quanh tới mê chết đi, trong lòng cậu tự nhiên phát bực. Trước đây không lâu, chính cậu cũng từng được ái mộ như thế... Bây giờ thật không muốn nghĩ đến nữa.

“Nhóc con, em ngồi ở đây một mình làm gì vậy?” Kuroba Kaito cười tươi như hoa bước đến hỏi thăm, may thật, anh vừa đi mua mấy thứ vặt vặt tạt qua, đột nhiên nghe có người gọi ‘Kaitou KID’ làm anh thiếu điều nhảy dựng, xoay người nhìn lại thì ra là đối thủ nhí của anh, nhóc thám tử ưa bạo lực kia...

“Giống thật...” Conan lẳng lẳng nhìn người trước mặt, anh ta và mình lớn lên thật giống nhau như đúc...

“Nhóc con, nhìn ngây người cái gì, anh biết là anh đẹp trai rồi, nhưng mà em nhìn người ta đắm say như vậy là thiếu ý tứ lắm đó nha.” Kaito che mặt làm vẻ thẹn thùng.

“Anh...” Conan vội quay đầu chỗ khác, đánh chết cậu cũng không bao giờ thừa nhận tên khủng trước mặt giống cậu lần nữa.

“Anh làm sao?”

“Không làm sao ạ, vậy xin phép đại ca ca cho em đi trước ạ.” Conan xoay người muốn đào tẩu, nhưng sau cổ lại bị kéo lại, dùng lực một chút thôi, cả người cậu đã bị ẵm lên.

“ANH LÀM TRÒ GÌ VẬY?” Người nào đó bị dọa nổi điên.

“Oa, nhóc con dữ quá đi.” Kaito nhìn vẻ mặt tức giận của Conan, tự nhiên thấy vô cùng vừa ý. “Con nít không được hung dữ vậy đâu.”

“...” Bình tĩnh, bình tĩnh, Kudo Shinichi, không nên chấp nhặt với mấy thằng vô lại, “Xin lỗi, đại ca ca, nhưng cũng đừng xúc em lên thế, em bị dọa sợ.” Conan chớp chớp mắt, đáng đáp mười phần giống hệt trẻ con ngây thơ vô tội làm người ta không đành lòng kiểm chuyện.

“Thật...” dễ thương quá, nhìn Conan tròn xoe mắt, tim Kaito toát ra một làn hơi ấm hồng phấn, cảm giác như muốn chìm luôn vào đáy mắt đó, hưởng thụ mấy gió phiêu phiêu...

“Đại ca ca?”

“Nhưng mà, tâm của anh bị em tổn thương rồi, em làm sao đền bù đây, ca ca từ nhỏ tới lớn chưa từng bị ai vô lễ như vậy đó...”

“Vậy anh muốn làm sao?” Conan đang ghê tởm tột cùng người trước mặt.

Há há, nhìn vẻ mặt Conan là biết ngay tiểu quỷ này đang suy nghĩ cái gì, bắt quá cái kính không độ này chường mắt quá sức, Kaito rất nhanh đưa tay đoạt đi cái kính của Conan.

“Ê~~ trả lại cho em.” Conan đá loạn hai chân, muốn đoạt lại cái kính, nhưng mà người lùn chân ngắn nên đá cũng chẳng tới đâu, huống chi cả người còn đang bị bế thốc lên trên tay người kia...

“Nhóc con à...” Thật không ngờ dưới cặp kính kia lại là gương mặt khả ái như vậy, nhóc ấy đeo kính chắc không phải vì muốn ngăn cản cuồng phong lãng điệp đầy chữ, tay anh không tự chủ được xoa xoa gương mặt bé nhỏ ấy, da mịn thiệt nha...

“Anh đang làm cái gì vậy?” Quấy rối trẻ con a, khuôn mặt nhỏ nhắn của Conan giận đến đỏ lên, cái tên này bị gì vậy...

“Nhóc con này, mắt kính của em hình như có máy móc gì trong đó?”

“Em...”

“Em tên là gì?”

“Anh...” Đầu óc người này chuyển biến nhanh thật, vừa nãy còn chất vấn về thiết bị máy móc trong cái kính, bây giờ liền chuyển sang hỏi tên của cậu rồi.

“Em nếu như không nói anh biết tên, anh sẽ đem bí mật trong chiếc kính đi nói với cô gái đang đi tới kia.” Kaito chỉ tay ra xa.

Ran đang đi về phía này.

Thì ra là vậy, Conan ngẩng đầu lên “Em tên Edogawa Conan, thám tử.” Vẫn là thái độ kiêu ngạo như vậy, nếu bỏ qua lúc này cậu đang bị người khác bồng trên tay.

“Anh là Kuroba Kaito, sẽ còn quay lại tìm em.” Kaito buông Conan ra, bắt chợt hôn lên môi cậu một cái, thoả mãn nhìn toàn thân Conan đều đỏ ửng lên.

“Anh...”

“Lần sau gọi Kaito nha, anh sẽ quay lại tìm em.” Nói xong, cảm giác được Ran đang tới gần, Kaito nhanh chóng len vào đám đông người biến mất, chỉ để lại Conan chẳng hiểu mô tê gì đứng đó sờ sờ đôi môi vừa bị hôn. Cậu có phải vừa bị người sàm sờ hay không vậy...

“Thằng khùng này đảm bảo là loại luyến đồng rồi...”

“Có chuyện gì thể Conan?”

“Không có gì ạ” Nghe tiếng Ran, Conan nhanh chóng đeo ngay kính vào, kệ đi, coi như vừa bị chó điên cắn một cái là được rồi chứ gì...

Trong đám đông, Kaito nhìn chăm chăm theo bóng dáng Conan và Ran dần dần đi xa, “Thám tử nhí của ta, thực sự là dễ thương quá đi...” Dễ xấu hổ tới vậy...

Đêm Giáng Sinh, một đêm không sao, tới ánh trăng cũng ản ản muốn trốn mất, nhưng bầu trời kém sáng vẫn không ảnh hưởng tới tâm tình mọi người chút nào. Bầu không khí của lễ Giáng Sinh, và còn cả thư báo trước của Kaitou KID cũng đủ làm tất cả nam thanh nữ tú hò reo nô nức không thôi...

Tiếng còi xe cảnh sát vang vọng khắp các phố lớn ngõ nhỏ.

Đài truyền hình cũng đang ra sức bắt sóng, mong được đưa tin trực tiếp nhanh nhất, Kaitou KID, bóng người thanh cao y phục ánh bạc, lướt thẳng một đường qua bầu trời đêm đen kịt, không thèm lý đến những tiếng tung hô, không thèm nhìn đến vạn người sùng bái, ánh mắt hần chỉ chăm chú hướng vào bộ dạng kiêu căng của một người. Thám tử nhí của ta, cậu quả nhiên cũng tới...

Khi ban ngày lặn vào trong đêm tối,

Quang ảnh trùng nhau,

Sứ giả đoạ lạc chốn âm u,

Sẽ bước vào cung điện thiên thần,

Dem viên ngọc lộng lẫy kia trả về trên tay thiên sứ...

“Là ý gì đây? Thám tử Mori, đây là thư một ngày trước Kaitou KID gửi đến, chúng ta...”

“Tôi biết rồi.” Mori Kogoro vẻ mặt nghiêm trọng, “Tôi đã giải được toàn bộ mật thư rồi.”

“Thật đấy chứ?” Thanh tra Nakamori trong mắt hiện lên một tia không phục, thành thật mà nói, ông cho tới bây giờ đều không thích mấy tên thám tử này, toàn là mấy tên luôn tự cho mình là đúng...

“Ông xem, ban ngày lẫn vào đêm tối, khẳng định là hừng đông rồi, từ khi trời vừa sụp tối cho tới khi tính là một ngày mới, là lúc chuyển giao giữa ngày và đêm, vậy nghĩa là đúng 12 giờ chứ gì; quang ảnh trùng nhau, quang là ánh sáng, ảnh là bóng tối, vậy cũng cùng nghĩa như trên; cung điện thiên thần, chắc là toà Thiên Sứ trong khu trung tâm Beika rồi, vậy tóm lại, 12 giờ đêm sẽ là thời điểm Kaitou KID gây án, còn địa điểm là Thiên Sứ quán trong phố Beika...”

“Không sai, chắc chắn là như thế. Không hổ là thám tử ngủ gật Mori Kogoro, tuy rằng lần này chưa có ngủ...” Đôi mắt Nakamori cũng sáng lên...

“Chuyện này còn phải nói.” Mori vẻ mặt đắc ý cười bô bô, thanh tra Nakamori lập tức chỉ huy cảnh sát bắt đầu hành động.

“Là thế thôi sao?” Conan thùy hạ mi mắt, tuy rằng chú ấy suy luận hầu như không sai, nhưng mà, từ trước tới giờ, chú ấy nói cái gì thì sự thật hầu như đều tương phản hết... Không dám tùy tiện tin tưởng được...

Thiên Sứ quán... Thiên Sứ chi Tâm..., thế nhưng, Thiên Sứ chi Tâm không phải đặt trong bảo tàng Beika sao? Như vậy tới Thiên Sứ quán rồi, làm sao mà trộm được? Còn có hai câu ở cuối, càng đọc sao càng thấy kỳ vậy...

Conan thở dài, không khỏi nhìn xa xăm, thiệt tình, biết rõ sẽ bị trộm, sao lại còn muốn trưng bày ra ngoài, một bảo vật trân mỹ như vậy... Nghĩ đến Thiên Sứ chi Tâm trong viện bảo tàng không ngừng toả ra hào quang mê nhãn, gương mặt Conan không khỏi nhu hoà lại, viên đá xinh đẹp tới mức cả cậu cũng lay động, chỉ cần được nhìn một hào quang nhỏ của viên đá thôi, cũng khiến người ta cảm thấy hạnh phúc...

Đó là gì kia? Sóng nước à... Thì ra cậu này giờ vừa đi vừa nghĩ đã đi tới bên hồ nước trong công viên, hồ nước? Sóng nước...

Mình hiểu rồi, linh quang chợt loé, tuy rằng chưa hiểu được hai câu cuối, nhưng phần trên đều đã giải mã rồi... Conan rất nhanh bật dậy, nếu cậu đoán không sai, vậy chắc chắn chính là nơi đó...

Một đoá pháo hoa phóng lên trời, một bóng người nhanh nhẹn đáp xuống...

“Thực sự là một người cũng không có, lẽ nào lần này không ai giải được mật thư của ta sao?” Nhìn bảo tàng Beika vắng tanh, KID nhú mày, tuy rằng không có ai thì hẳn sẽ dễ bề hành động hơn, nhưng như vậy cũng thật nhàm chán. Khi này lúc bay qua đã thấy nhóc thám tử rồi, vậy là nhóc đó cũng không giải được à...

Cảm giác được phía sau có một trận lạnh người xẹt tới, KID nhanh nhẹn tránh ra, khoé miệng dẫn ra một mặt tiểu ý, thì ra thám tử nhí đã tới...

“Đáng ghét, lại có thể tránh được sao!?” Conan bực dọc cắn môi, hiếm khi có thể kiếm chỗ núp thế này, muốn nhắm bắn lên Kaitou KID, không ngờ hẳn cũng tránh thoát được.

“Thám tử nhí, ta còn tưởng cậu không giải được mật thư.” Kaitou KID cười đến ôn nhu, nhưng người vừa bắn hụt đang bực tức kia cũng không có nhìn thấy ôn nhu này, mà cho dù có thấy, cũng không cách nào lý giải được...

Mật thư có thể giải hết, chứ phong tình làm sao hiểu hết?...

“Khi ban ngày lẫn vào trong đêm tối...” Conan hướng mắt nhìn về phía bầu trời, pháo hoa sáng rực cứ thay nhau chiếu sáng toàn bộ trời đêm, không khác gì ban ngày sắp đến, “Đây chính là ban ngày lẫn vào đêm tối; quang ảnh trùng nhau, quang là ánh sáng, ảnh không có nghĩa là bóng tối, mà là ảo ảnh, hay nói cách khác là bề nước trong bảo tàng, đem ánh trăng trên trời cùng bóng trăng đáy nước chồng vào làm một...”

“Cung điện thiên thần, đại khái là bảo tàng Beika nơi cất giấu Thiên Sứ chi Tâm, hơn nữa giữa hồ này cũng có một pho tượng thiên thần; Sứ giả đoạ lạc chốn âm u, chính là chỉ người, tương truyền Lucifer vốn là một thiên thần ánh sáng, vì phạm tội bị đày làm ác quỷ, lúc bị trục xuất khỏi trời rơi xuống địa ngục, trên người vẫn còn một đôi cánh trắng khiết...” Ha hả, cư nhiên đem chính mình so sánh với Lucifer, thật là trơ tráo...

“Không hổ là thám tử nhí của ta, suy luận thật tài tình...” KID vỗ tay tán thưởng, “Như vậy còn câu cuối cùng?”

“Câu cuối cùng?” Thật ra mà nói, câu đó không phải quá rõ ràng rồi sao? Đem viên ngọc lộng lẫy kia trả về trên tay thiên sứ, thiên sứ ở đây đương nhiên là chỉ người, nhưng ai? Chẳng lẽ nói chính hắn?

“Thám tử nhí, cậu quả nhiên không thấu hiểu tấm lòng của ta.” Nhân thần KID có chút uất ức, thám tử nhí của hắn rõ ràng thông minh nhạy bén, vì sao lại không giải mã ra cảm tình của hắn...

“Tại sao ta phải thấu hiểu tấm lòng của một tên trộm vặt? KID, ta nhất định sẽ đem người đoạ lạc chốn âm u, cho người chân chính thành Lucifer mà người muốn...”

“...”

“Cậu định làm sao đem ta giam vào ngục đây?” KID chậm rãi bước tới gần, thật ra, hắn muốn đợi vài năm nữa, bây giờ tantei-kun của hắn còn nhỏ như thế, hắn cũng không muốn người ta cười hắn là tên luyến đồng đâu, nhưng mà tiểu trình thám này cứ mê hoặc hắn...

“Ta...ta đã đem suy luận nói cho cảnh sát rồi...” Chết tiệt thật, cậu vốn tưởng bắn một kim thuốc mê là bắt được KID, không ngờ lại thất thủ, hơn nữa, giày siêu tốc lần trước đối phó với người của tổ chức đã hỏng nặng, bây giờ còn đang sửa chữa, cậu làm sao đủ sức bắt Kaitou KID đây? Chẳng lẽ chỉ có thể đợi cảnh sát đến...

“Thám tử nhí, cậu lúc nhíu mày trông thật khả ái...”

“Khả ái??” Nào tên này bị liệt à, sao lại nói ra mấy câu này...Nhưng mà biểu cảm của KID thật kỳ quái, làm cậu không khỏi phải lui về sau một hai bước...

“A...” Không nghĩ tới vừa lui về sau, cả người đã mất thăng bằng, ngã vào trong hồ. Sự việc xảy ra bất ngờ làm Conan không kịp phản ứng, lúc lấy lại tinh thần thì đầu óc đã dần muốn lịm đi...

Lẽ nào cậu một đời thám tử lừng danh lại chết đuối như thế, một mặt bạch sắc xuất hiện trước mắt cậu, đây là những điều cuối cùng cậu nhìn thấy...

“Thiệt tình, bộ ta đáng sợ như vậy sao?” Đem Conan chăm chú ôm vào lòng ngực, KID cuối cùng thở phào một hơi. “Thám tử nhí, cậu cũng thật bất cần quá đi.” Nhẹ nhàng hôn lên má Conan, xa xa mơ hồ nghe tiếng xe cảnh sát truyền đến.

Thực là, vốn còn muốn nói thật nhiều thật nhiều với em, có thể cùng tantei-kun của ta ngồi ngẩn ngơ một lúc, nhưng lại...Cởi áo choàng xuống quần lên người Conan, đem Thiên sứ chi Tâm đặt vào trong tay cậu.

“Thám tử nhí, đối với ta, cậu chính là thiên thần thật sự, ta đã tìm được một trái tim mà mỗi khi cảm nhận được hào quang của nó, ta liền thấy hạnh phúc, vậy Thiên Sứ chi Tâm này, với ta còn ý nghĩa gì...”

Một đạo bóng dáng trắng bạc cắt ngang trời đêm, biến mất trong tràng pháo hoa rực rỡ. Tối khi đám cảnh sát chạy tới nơi, chỉ còn thấy một Conan đang ngủ say, trong tay là ngọc quang sáng chói...

Lucifer (Lộ Tây Pháp): Hay còn chỉ chúa quỷ Satan, còn được nói đến như một thiên thần sa ngã. Theo Tani đọc ở đâu đó Lucifer là ghép hai từ Luci và Feris nghĩa là người mang lại ánh sáng, là một thiên thần rất mạnh bên cạnh thiên chúa. Sau khi chúa tạo ra loài người và yêu thương loài người thì Lucifer ganh ghét, khinh bỉ loài người, muốn độc chiếm tình cảm của chúa nhưng không được, nên mới tạo phản, cuối

cùng bị đánh bại đầy xuống địa ngục. Sau khi xuống đó rồi hình như cũng lôi kéo quỷ dữ muốn tiếp tục đánh lên thiên đàng...

Mọi người muốn chi tiết hơn thì google, Tani chỉ nhớ mang máng (Vì cái tên Tani có chữ Satan ở trong nên có thời kì tìm đọc rất nhiều), giờ lười tìm lại rồi dẫn link lăm ^^—

Thiên Sư chi Tâm: Trái tim thiên sư, tên viên ngọc nên để Hán Việt.

Cuồng phong lãng điệp: trăng gió ong bướm trên ghẹo, ý nói là Conan đeo cái kính cho xấu đi để đừng nhiều người thích quá)

Luyện đồng: là yêu trẻ con, nhưng không phải yêu thích bình thường thôi đâu, mà là luyện ái đấy

2. Chương 2-1

“Oa, thật không công bằng, lúc nào cũng chỉ có Conan được lên báo.” Mitsuhiko cong môi, trong mắt lộ vẻ bất mãn, “Mỗi lần có chuyện vui đều không kêu chúng ta...”

Chuyện vui? Conan cười gượng hai tiếng, sao cậu không thấy chuyện này vui chỗ nào hết vậy? Nhìn lướt qua mặt báo đã thấy ngay cái mặt của cậu đang chìm ình ngay trang nhất, hai bên trái phải là tiêu đề nổi bật “Thiên địch của Kaitou KID, học sinh tiểu học đại diện thần uy”. Trời đất, tui lạy mấy người, tui đã là học sinh trung học rồi, chỉ là bề ngoài giống học sinh tiểu học thôi... Hơn nữa in phô trương thế này...

“Nếu như làm tổ chức chú ý thì cậu xong đời.”

“Haibara, tớ lạy cậu có được không, đừng nói chuyện lão thành thế mà...” Dùng gương mặt của một bé gái xinh xắn mà nói ra những lời già dặn như vậy nhìn thật có chút kỳ khôi.

“Cậu có tư cách nói tôi sao? Siêu thám tử. Hơn nữa, tôi đúng là một bà lão mà...” Haibara thở dài một tiếng. Ôi, cũng là tổ chức đã tước đoạt thanh xuân, nhiệt huyết tuổi trẻ của cô ấy...

“Rốt cuộc năm nay cậu mấy tuổi.” Nhớ lại lần trước vốn đã có thể nghe câu trả lời, vậy mà lại bị một vụ án mạng chen ngang...

“Bảy mươi tám.”

“Thật à?” Cũng dám vậy lăm, Conan gật gù...”Khó trách cậu lúc nào cũng bị quan như vậy.”

“...” Tên thám tử ngốc này tin thật cơ à “Gạt cậu đó, thật ra tôi...”

“TIỂU TRÌNH THẨM

~” Một tiếng gọi mừng rỡ cắt ngang cuộc hội thoại của hai người, một thiếu niên dung mạo vô cùng tuấn tú xuất hiện ngay trước mắt cả bọn.

“Whoa

anh này thật đẹp trai quá.” Ayumi không biết dùng từ nào khen cho hết, còn nói Conan sau này lớn lên nhất định cũng sẽ đẹp trai như thế, làm mặt Conan đỏ ửng lên trong khi hai thằng nhóc còn lại không khỏi đen mặt vì ghen tỵ.

Kaito buồn cười nhìn Ayumi, coi bộ tiểu cô nương này cũng là tình địch của anh rồi.

“Anh là ai vậy?” Nhìn quen ghê luôn.

“Không phải chứ thám tử nhí, em quên rồi hả, hôm trước chúng ta rõ ràng đã...” Kaito đưa ngón trỏ gõ nhẹ lên môi Conan, vừa ý thấy hai má thám tử nhóc đỏ hồng lên.

“Anh..anh là cái tên..biến thái luyện đồng hôm trước sao?” Conan chỉ thẳng tay vào Kaito...

“Ha hả...” Ta đâu phải là biến thái, cũng không phải luyện đồng nha. Kaito trong lòng oan ức quá sức, anh mới không phải luyện đồng đó, anh chỉ thích có mỗi tiểu trình thẩm thôi mà.

“Tiểu trình thám, anh lỡ mua hai vé tàu hạng sang rồi, em có muốn cùng anh đi ...” Đây chính là cách anh củng cố quan hệ với người thương, trên con thuyền lãng mạn, tiểu trình thám và anh nhất định sẽ có tiền triển...

“Em không muốn.” Ai mà muốn cùng thuyền với mấy tên biến thái a, lỡ gặp phải chuyện gì thì sao.

“Em sợ à?”

“Phép khích tướng từ trước tới nay không có tác dụng với em.” Conan nhún vai, “Đại ca ca, anh ngại đường quá, em phải về nhà.”

“Đáng tiếc thật đó.” Ayumi cứ ngắm Kaito không rời mắt, cô ấy cũng muốn đi du thuyền với anh.

“Đúng vậy, trên đó chắc chắn có cơm cá chình biển.”

“Còn có vũ hội nữa.” Trong mắt Genta lấp lánh hình ảnh mấy đĩa cơm, còn có Ayumi và Haibara trong bộ dạ phục mỹ miều sang trọng, khiến mặt cậu nhóc cũng hơi đỏ lên.

Ba cái tên tiểu quỷ này... “Chúng ta về thôi.”

“Ồ...”

“Tiểu trình thám

” Kaito rất nhanh đưa tay ôm bồng Conan lên, “Em phải cùng đi với anh, người ta không có ai đi cùng hết, em nỡ lòng nào...”

“Đại ca ca, em với anh không thân không quen gì hết, người ta nói con nít không được đi với người lạ mặt...”

“Nếu như cùng lên thuyền rồi, anh cho em một chút tin tức của Kaitou KID, em còn không muốn đi sao?” Kaito cuối xuống tai Conan thì thầm, thoả mãn nhìn thấy nhóc thám tử bắt đầu suy nghĩ lại.

“Em phải về nhà báo trước một tiếng...” Conan cuối cùng cũng đồng ý.

“Khỏi cần, anh vừa nãy đã nói cho người giám hộ của em rồi.”

“Với khuôn mặt này?”

“Đúng vậy, không ngờ đúng lúc, gương mặt anh lại giống với người bạn thuở nhỏ của cô gái kia...” Sắc mặt Kaito có chút u ám, anh sớm đã nghĩ tiểu trình thám nhất định có thân phận kỳ lạ nào đó, không lẽ là... Anh tỉ mỉ nhìn Conan dò xét.

“Conan, cậu đi thật sao?” Nhóm thám tử nhíu mày bất mãn.

“Cậu lại bỏ bọn tớ đi vui chơi một mình.”

“Đúng vậy đúng vậy, thật không công bằng.”

“Conan gian xảo quá.”

“Chuyện này...” Conan không biết nói làm sao.

“Mấy em nhỏ kia, ca ca cho các em xem một màn ảo thuật là được rồi chứ gì.” Nguyên lai tiểu trình thám của anh cũng có lúc bắt lực ha

“Thật là...” Kaito để Conan xuống, xuất ra một lá bài Poker. Lá bài trong tay anh xoay vòng vòng biến ảo đủ loại hình dáng, mấy đứa nhóc nhìn theo không chớp mắt.

“Bây giờ là kết màn đây.” Kaito cười hài lòng, diễn ảo thuật được người thưởng thức là chuyện làm người ta vô cùng vui vẻ. Anh từ đâu rút ra một tấm khăn trắng, vẫy vẫy vài cái trùm tên thẻ bài, “Một..Hai..ba...Biến” Tấm khăn đột nhiên sáng loá lên, chói mắt tất cả, lúc ánh sáng vừa dịu xuống, trước mặt đám nhóc chỉ còn là đất trống, anh chàng kỳ lạ kia và Conan đã sớm biến đi mất dạng....

“Anh cũng không nên cứ ôm em hoài như vậy.” Conan mặt hắc tuyến bị ôm trong lòng Kaito, tên này cứ nhiên ôm cậu theo kiểu công chúa, thật là mất mặt. Tận lực đem mặt giấu vào trong lòng Kaito, Conan

không muốn cho ai nhìn thấy cậu. Mà chính vì cậu giấu mặt như thế, nên mới không thấy vẻ mặt của Kaito hiện giờ, cứ như mèo trộm được cá, đắc ý cười toe...

“Đối với anh, em chính là công chúa.”

“Câm miệng.”

Tiểu trinh thám xấu hổ rồi, nhìn dễ thương quá trời quá đất...

Trên du thuyền xa hoa, có một người đang nhìn ngắm nắng chiều buông xuống. Cách đây không lâu, cậu và Ran cũng cùng nhau ngắm nắng chiều như thế, ánh sáng rơi trên mặt thiếu nữ làm cậu động lòng, cũng làm tim cậu đập càng nhanh...

“Shinichi, cậu đỏ mặt kìa.” Ran nhìn cậu cười cười...

“Không hề nha, tại vì ánh nắng, ánh nắng thôi...” Ngay lúc đó đã biết bản thân có tình, nhưng Ran cũng không lại cứ chờ cậu mãi được, mà thế giới này, đại khái cũng chẳng ai thèm chờ hoài một Kudo Shinichi trở lại. Trời đất bao la, đời người có số, nói đi liền đi nói ở liền ở, không ai đi phí phạm tuổi thanh xuân mà chờ một người thất tung như vậy cả...

Đầu cậu cúi gằm xuống, tâm cũng lạnh băng lại, tổ chức áo đen, cậu truy tìm lâu như vậy, cũng không có đầu mối gì về bọn chúng. Trái tim của Ran cũng đã mệt mỏi rồi, cậu...

“Tiểu trinh thám, em sao khóc vậy?” Tiếng Kaito lo lắng cất lên.

“Khóc?” Conan vuốt mặt, trên mặt một mảnh ướt át, cậu vừa rồi đã khóc.

“Nhớ nhà hả nhóc.” Kaito hỏi tiếp, cũng không giống vậy, tiểu trinh thám rõ ràng vài ba ngày là chạy đông chạy tây bên ngoài, không phải đứa nhóc quen trong nhà, thế nhưng nước mắt của nhóc làm anh rất đau lòng. Kaito quỳ một gối xuống “Tiểu trinh thám...”

“Mình khóc sao...Mình sao có thể khóc được?”

“Tiểu trinh thám, mọi người đều yếu đuối mà, đương nhiên sẽ có lúc khóc. Anh lớn như vậy rồi, nhưng nếu tiểu trinh thám cứ phớt lờ không đếm xỉa anh, anh cũng sẽ khóc. Em vẫn còn là con nít, khóc có hề gì, cứ khóc to lên...” Kaito đem Conan ôm sâu vào lòng, người trong lòng tránh né một chút, nhưng rồi cũng tùy anh ôm ấp.

“Em nghĩ thế giới này không ai cần em nữa.” Không ai cần Kudo Shinichi nữa...

“Nói bậy, anh cũng rất cần tiểu trinh thám, tiểu trinh thám nếu như không ngăn anh, anh sẽ từ nơi này nhảy xuống.” Kaito ôm sát Conan, sao tiểu trinh thám lại nói ra những lời như vậy...

“Không phải thế...” Không phải Edogawa Conan, mà là Kudo Shinichi, “Anh là thích Conan, chứ không phải...”

“Á Á Á!!!!!!” Tiếng hét kinh hoàng quen thuộc vang lên, Conan giật bắn đẩy Kaito ra, theo hướng tiếng hét phóng đi thật nhanh...

3. Chương 2-2

“Á Á Á!!!!!!” Tiếng hét kinh hoàng quen thuộc vang lên, Conan giật thót đẩy Kaito ra, theo hướng tiếng hét phóng đi thật nhanh...

“Tiểu trinh thám, không phải chứ...”Thiệt tình, hét lúc nào không hét, lại cứ phải lựa ngay lúc này, người không thấy đôi lứa người ta đang tới hồi trăn trăn tình lãng mạn sao? Mùi mẫn thêm chút nữa không chừng tiểu trinh thám sẽ hoàn toàn tụt vào lòng anh rồi.

“Haizzz...” Siêu đạo chích lừng danh thiên hạ chỉ còn biết thở dài thườn thượt, chạy theo sau Conan...

“Xảy ra chuyện gì vậy???”

“Có người bị giết rồi.”

“Cái gì” Conan tiến lên phía trước muốn xem.

“Chờ đã, cô ấy chết rồi.” Một người cản Conan lại, “Con nít không được nhìn cảnh tượng máu me này.”

Conan nhìn nữ nhân nằm trên mặt đất, trên người loang lổ vết máu, tướng nằm co quắp kỳ lạ. Conan chui qua cánh tay người kia, đi tới bên cạnh thi thể.

Môi đã tím tái, chẳng lẽ là trúng độc...

Xương các đốt ngón tay co quắp, cứ như đã bị bóp vặn, giống như là bị người ta đánh đập đến chết...

Trong tay nạn nhân còn có cái gì đó...

“A, đây là cái gì vậy?” Conan làm vẻ mặt kinh ngạc chỉ vào bàn tay người chết.

“Cái gì?”

“Trong tay cô này đang nắm cái gì nè, có khi nào cô ấy muốn làm ám hiệu gì không?”

“Có cái gì ở đó nhỉ.” Người đàn ông vừa nãy ngăn Conan lại muốn tiến về phía trước xem thử.

“Chờ đã.” Conan kéo tay ông ta, xoay người nói với Kaito, “Anh Kaito, anh có đem máy chụp hình không?”

“Có” Kaito gật đầu, nhanh chóng lấy ra một chiếc máy chụp hình, chụp toàn bộ hiện trường, đợi Kaito đã chụp xong hiện trường và các vị trí quan trọng, Conan mới buông tay người kia ra.

“Người...” Thằng nhãi này rốt cuộc là ai vậy, sao lại tinh tường như thế???

“Oa...Đáng sợ quá...” Conan nhào vào trong lòng Kaito, hai mắt rưng rức, bộ dạng khả ái làm Kaito suýt chút hoá sói luôn rồi.

“Đừng khóc mà, em đi theo thám tử Mori lâu ngày không phải nhìn mấy cái này thành quen sao? Đừng sợ nữa.” Kaito khẽ hôn lên mặt Conan, nhẹ nhàng dỗ dành, lúc này còn không thừa cơ ghẹo nhóc ấy, thì còn chờ tới khi nào.

“Ai mà không sợ được chứ.” Conan vỗ ôm Kaito, vòng tay phía sau nhéo mạnh cánh tay anh, cái tên cơ hội này...

Thì ra là người đi theo thám tử Mori, thảo nào... Người đàn ông kia nhìn phản ứng của Conan, không khỏi cười nhẹ, thật là một thằng nhóc đáng yêu, rõ ràng bị kinh sợ như vậy, mà vẫn cố gắng trấn tĩnh bản thân...

“Đi báo cho thuyền trưởng, trước tiên phải cập bờ đã...” Người đàn ông kia nói với nhân viên phục vụ “Phải nhanh lên để cảnh sát còn đến điều tra...”

“Sợ rằng không được rồi, con thuyền này là tự động lái, là tâm huyết mới nhất của tập đoàn WX, không có nhân viên điều khiển, lộ trình đều đã đặt hết rồi, một đường tới bến, nếu như thay đổi đi lộ trình, chỉ sợ không khéo cả thuyền sẽ bị lật, mà mọi người trên thuyền...” Người đang nói chính là phụ trách viên, Tương Điền Nhất Lang.

“Chết tiệt, như vậy không lẽ đi du ngoạn cùng cái xác này luôn sao.” Người vừa nãy cản Conan lên tiếng, Vĩ Điền Giác Bình.

“Có thể nhường đường chút không ạ, tôi là cảnh sát...”

Mọi người hắc tuyến, nếu như là cảnh sát, nãy giờ phải xuất hiện rồi chứ.

“Tôi là trung sĩ Takagi” Takagi móc ra giấy chứng nhận.

“Trung sĩ Takagi, chú cũng ở đây à.” Thấy Takagi, Conan vô cùng kinh ngạc, lập tức lộ dáng cười bí hiểm, “Xem ra cô Sato chắc cũng đang ở đây.”

Takagi đỏ mặt, chuyện tình cảm của anh và thiếu ury Sato sớm đã là chuyện xôn xao sở cảnh sát, mọi người đều vừa xuýt xoa vừa ganh tỵ, người ngốc lại được hưởng hồng phúc, một đoá hoa nhay bén sắc sảo như Sato, lại rơi lên người của tên ngốc như thế này...

“Takagi, sao anh tới trễ thế?”

“Tôi...” Anh ta vốn đang muốn cầu hôn Sato, ai ngờ lại bị án mạng cắt ngang. “Không có chuyện gì đâu.”

“Conan

” Một giọng nữ reo lên, Sato mừng rỡ chạy về phía Conan, không biết vì sao, cô ấy rất thích ở cùng với nhóc con này.

Thấy Sato chạy lại Conan hai mắt sáng rỡ, Kaito phản ứng kéo Conan lại bên anh, nắm chặt tay cậu nhóc, lại là tình địch nữa à?

“Thiếu ury Sato.”

“Tình hình sao rồi?”

“Còn đang điều tra ạ.”

“Thời gian tử vong là...”

Takagi ngồi xổm xuống, chạm vào thi thể đã cứng ngắc của nạn nhân “Khoảng chừng đã hơn 12 giờ rồi...”

“Vậy người đầu tiên phát hiện xác chết là ai?” Takagi đảo qua mọi người.

“Là tôi, tôi cùng cô ấy lên đây, tôi là Vinh Bắc Thiên Hà, là đồng nghiệp của cô ấy, tôi thấy cô ta lâu quá mà không ra ăn cơm, nên mới đến gọi, nhưng không ngờ...” Vinh Bắc Thiên Hà đau khổ cúi đầu.

“Bây giờ là 5 giờ chiều, vậy từ tối qua cho tới 8 giờ sáng nay, các vị ở đâu, làm gì.”

“Chúng tôi đều ở trong phòng riêng, chờ ăn cơm.”

Nói cách khác, mọi người ở đây đều bị tình nghi, Conan trầm ngâm không thêm để ý tới nhân thân ai oán của Kaito bên cạnh, vô tư giạt tay anh ra rồi hướng thi thể đi tới. Nhìn độ cứng của thi thể, thì người này đã chết hơn 12 giờ đồng hồ, nhưng mà... sao trên môi lại tím tái bất thường như vậy?

Còn có mảnh giấy đó...

4. Chương 3-1

“Nhược Thái?” Conan thấp giọng đọc lên cái tên được viết trong mảnh giấy, đột nhiên sắc mặt mọi người lập tức trầm xuống.

“Nhược Thái, là Nhược Thái sao?” Vĩ Điền lẩm nhẩm, thần sắc lộ rõ đau thương, “Là Nhược Thái trở về báo thù sao? Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt...”

“Vĩ Điền cậu điên rồi à?” Tương Điền túm cổ áo Vĩ Điền, “Cái gì mà như vậy cũng tốt, hiện tại đã có người chết rồi, cậu nghĩ vậy là tốt lắm à?”

“Nếu như đúng là Nhược Thái, cậu, tôi, còn có hai người trong phòng kia đều chạy không thoát đâu...” Chết rồi cũng tốt, như vậy sẽ không phải ngày đêm sống trong thống khổ dằn vặt nữa.

“Nhược Thái là ai?” Conan lên tiếng.

“Nhược Thái, là một cô gái đẹp như thiên thần, vậy mà, bảy năm trước đã tự sát, ngay trên một du thuyền xa hoa thế này nhảy xuống biển mà tự sát. Lúc tìm được cô ấy lên rồi, toàn thân đã bị cá rủa không còn hình thù nữa...” Vĩ Điền che mặt đi, nước mắt rùng rùng chảy xuống...Nhược Thái...

“Tiểu trình thám, em nhìn gì vậy?”

Conan đến bên thi thể trên dờ xét, vì lo nghe ba cái chuyện Nhược Thái gì đó, mọi người giờ chẳng ai chú ý tới cậu nữa, mùi gì thế nhỉ, Conan ghé sát vào thi thể, là mùi trứng thối, không lẽ... Conan kiểm tra toàn bộ khuôn mặt nạn nhân, quả nhiên là Hydro Sunfua...

Nếu là trùng độc H₂S, bởi vì đau đớn mà giãy giụa, dẫn đến thân thể quật quẹo cũng là có khả năng, như vậy hung thủ...

“Conan, phát hiện được gì sao?” Thấy Conan thần sắc chăm chú, đáng vẻ như đã phát hiện được cái gì, Sato cúi người hỏi cậu.

“Là trúng độc Hydro Sunfua.”

“Cái gì!!”

“Nạn nhân chết vì ngộ độc H₂S, xem ra hung thủ là một trong số chúng ta.” Thuyền đã đi được một ngày một đêm rồi, như vậy hung thủ nhất định là hạ độc trên thuyền...

“Chúng ta bây giờ tốt nhất phải triệu tập tất cả nhân viên lại, tránh cho có thêm người bị hại.” Sato thấp giọng ra lệnh cho Takagi.

“Vâng” Takagi nhận lệnh chạy đi, Sato cũng bắt đầu phụ trách liên lạc, chỉ cần thuyền cập bờ, sẽ lập tức phong tỏa toàn bộ bến tàu, tuyệt đối không để phạm nhân đào tẩu...

“Tiểu trình thám, em làm gì mà muốn nói lại thôi vậy? Muốn hỏi gì đây?” Kaito ngồi xổm xuống, tiểu trình thám của anh chỉ có điểm đó là không tốt, hề có vụ án là lập tức quăng tình nhân sang một bên, nghi vấn gì cũng không chịu mở miệng hỏi, cứ tự suy nghĩ một mình... Nhưng mà, bộ dáng chăm chú suy tư cũng rất là khả ái...

“Em phải điện thoại hỏi bác Agasa về vụ án của Nhược Thái.” Conan đi qua một bên, lấy từ trong túi ra điện thoại mini của thám tử.

“Alo, thiên tài Agasa đây, xin hỏi có chuyện gì cần giúp?”

“Bác Agasa, cháu có chuyện muốn hỏi bác.”

“A, là Shinichi à, chuyện gì vậy cháu.”

“Cháu nhờ bác tra giúp một cô gái tên là Nhược thái, bảy năm trước nhảy xuống biển tự sát.”

“Ồ, ra là vậy, cháu đợi một chút, bác tra xong sẽ gọi lại cho.”

Nói có hai câu, Conan đã cúp máy, bắt đầu điều tra tình hình bốn phía. Cửa phòng đóng kín, nếu cô ta đã trúng độc nhà chết, vậy sao hung thủ còn đánh đập tới thành ra như vậy? Là vì muốn trút giận, hay muốn che giấu cái gì?...

“Kuroba, anh thật ra là ai?” Conan xoay người lại đối diện Kaito, trong lòng dù không muốn hoài nghi anh, nhưng lý trí nói cho cậu biết người này nhất định có thân phận thần bí nào đó...

...Chắc không phải người của áo đen điều tra cậu đâu...

“Tiểu trình thám, em cuối cùng cũng chịu gọi tên anh rồi à, bắt quá, cái gì mà Kuroba, sao không phải Kaito...” Kaito nhăn mặt, “Gọi Kaito, nếu không anh không trả lời đâu...”

“...” Ấu trĩ, Conan hắc tuyến, hần và mình đều là học sinh trung học rồi, gọi như thế, thật mất mặt.

“Gọi đi.” Một đôi mắt to long lanh nhìn Conan đầy chờ mong.

“Kai...Kaito...”

“Tiểu trình thám, yêu em chết mất, hôn thêm cái nữa.” Kaito mừng quá chu môi muốn hôn trộm Conan cái nữa.

Conan tránh được gào lên “Đừng có dùng gương mặt của tôi bày ra biểu cảm buồn nôn như vậy.”

“Mặt của em???”

“...” Hồng bét, lỗ mồm rồi, Conan quay đầu đi, không thèm nhìn tới Kaito.

“Tiểu trình thám, em lúc nhú mày nhìn thật khả ái...”

“Anh...” Nghe được câu nói quen thuộc này, Conan quay mạnh đầu lại, Kuroba Kaito, hần... “Anh...cư nhiên...là Kaitou KID...”

“Không sai, thiên sứ của ta, ta đã đem thân phận thật nói cho em rồi, như vậy em cũng nên nói thực tình cho ta, Edogawa Conan, không, hẳn là Kudo Shinichi mới đúng...”

“Nếu biết rồi, thì cần gì phải hỏi nhiều, chuyện của tôi, anh biết được càng nhiều, càng nguy hiểm...”

“Vậy mà tên đen thui Osaka thì biết?” Kaito giọng điệu không thiện cảm, sớm đã biết, tiểu tử Osaka kia cực nguy hiểm, khẳng định đối với tiểu trình thám nhà anh có tình ý...

“Hattori?” Sao tự nhiên lại nhắc tới cậu ta.

Gọi hẳn là Hattori, gọi mình Kaito, ờm, vẫn là mình được phần hơn...

“Bỏ đi, không hỏi thì không hỏi.” Dù sao anh cũng tự điều tra được mà, không thể xem thường mạng lưới tình báo của Kaitou KID nha, “Vậy bây giờ em còn hoài nghi ta không?”

“Tôi vốn không muốn hoài nghi anh, hiện tại càng không cần nữa.” Conan lắc nhẹ đầu, tính tình của KID tuy rằng thích bày trò đùa giỡn người khác, nhưng trước nay chưa bao giờ đả thương người, chắc chắn càng không dính líu đến...

“Tiểu trình thám, em đánh giá ta thật cao

” Kaito ôm chầm lấy Conan, cả gương mặt đều cười đến rạng rỡ. Tiểu trình thám của anh quả nhiên tin tưởng anh như vậy, hí hí...

“Không được tùy tiện ôm tôi, không được dùng gương mặt này bày ra bộ dáng ngu ngốc kia...” Conan nhéo nhéo gương mặt Kaito, vừa lúc ngẩng đầu lên, liền chú ý trên trần nhà có một sợi chỉ bạc, đây là...

“Tút tut...” Điện thoại di động vang lên, Conan ra hiệu Kaito buông cậu ra, trả lời điện thoại, “Alô”

“Shinichi à.”

“Bác Agasa”

“Bác tìm được rồi, vụ án của cô gái tên Nhược Thái đó, bây giờ bác sẽ nói cho cháu...”

“Bảy năm trước, một du thuyền lộng lẫy tên là Elizabeth lần đầu khởi hành, tiểu thư của tập đoàn WX và vị hôn phu của nàng cũng bước lên con thuyền này.”

“Tiểu thư của tập đoàn WX??” Chẳng lẽ nạn nhân kia là...

“Không sai, Kết Thành Huệ Mỹ và Vĩ Điền Giác Bình, sau khi lên thuyền, bọn họ gặp Nhược Thái, Nhược Thái và Vĩ Điền trước đây đã có tình cảm với nhau, sau này sự tình bại lộ, Nhược Thái bị Kết Thành Huệ Mỹ bức ép chích chiết đến chịu không nổi, phải nhảy xuống biển tự sát...”

Cúp máy, sắc mặt Conan nghiêm trọng, không sai, nạn nhân bị giết chính là Kết Thành Huệ Mỹ, nhưng mà cái chuyện hồn ma trở về báo thù thì cậu không tin đâu, còn có sợi chỉ trên nóc phòng kia...

“Tiểu trình thám, có phát hiện gì rồi.” Thấy Conan cong khoé miệng lên, Kaito biết, cậu đã nghĩ ra được gì rồi.

Conan không trả lời anh, chỉ ra hiệu cho anh ôm cậu đỡ lên trần nhà.

Conan tỉ mỉ quan sát nóc phòng, có một lỗ nhỏ, móc sợi chỉ bạc khá dài vào đó. Không lẽ là, hung thủ muốn dùng sợi chỉ bạc... Đưa mũi ngửi thử, quả nhiên là mùi trứng thối của Hydro Sunfua, nhưng chỉ cần mở cửa sổ, H₂S sẽ theo không khí loãng ủa vào mà dần dần bay mất...

Nhưng mà, vẫn có điểm đáng ngờ...Hắc tuyến, ba bốn đường hắc tuyến bò lên ót Conan, “Kuroba Kaito, anh đang làm gì đó?”

“Anh đang đỡ em nè.” Kaito vẽ mặt mười phần sung sướng, đây là lần đầu tiên tiểu trình thám chủ động nhờ anh ôm cậu lên, tuy rằng chỉ là hỗ trợ phá án...

“Đỡ mà đỡ kiểu đó hả??” Conan giận đỏ mặt, thằng khùng này cứ nhiên cứ lấy tay mò mò thắt lưng cậu, còn thuận theo phần eo rờ xuống, thỉnh thoảng chọt chọt mông cậu nữa...

“Tiểu trình thám, em dụ nhân như vậy...Cứ lắc lư trước mặt ta, ai mà nhìn được chứ.”Kaito ôm eo Conan, để cậu tựa trên người anh, mùi hương của nhóc thật là dễ chịu...

“Kuroba Kaito....”

“Hử?”

“Anh...” Đây là cái gì? Conan giật mình nhìn xuống mặt bàn, rồi nhìn lên sợi chỉ bạc trên trần, cậu cuối cùng đã hiểu, hiểu Kết Thành làm sao lại chết như vậy, thế nhưng tại sao, tại sao lại làm vậy. Không lẽ...

Conan nhảy khỏi người Kaito, nhanh chóng lục khắp căn phòng, nếu quả thật như cậu đoán, thì khẳng định phải lưu lại vết tích...

“Tiểu trình thám, có chuyện gì vậy?”

“Không gì đâu.” Sao lại không có gì cả vậy? Cái gì cũng không tìm được? Tay vô lực gác lên mặt bàn... Cậu bắt lực tựa vào bàn một lúc, bỗng Kaito ở đâu bất thành linh tới gần, làm cậu giật mình run bắn lên, gạt tay lên sách vở trên bàn, một cái ảnh chụp rơi ra...

Conan nhặt tấm ảnh lên, là chụp Vĩ Điền đứng ở giữa, hai cô gái hai bên ôm cánh tay anh ta, xem ra đây chính là Kết Thành và Nhược Thái...

“Tiểu trình thám, phía sau có chữ viết.”

Conan lật tấm ảnh ra sau, “Ta yêu...” hai chữ thoáng qua mắt cậu...

“Chuyện này đã sáng tỏ rồi, anh đi gọi bọn họ tới...” Một chuyện tình thương tâm... trái tim cậu mơ hồ thất lại, nhưng cậu là thám tử, cho dù không muốn đi nữa vẫn phải đối mặt hiện thực. Loại bỏ tất cả những nhân tố không có khả năng, vậy thứ còn lại chính là sự thật...

“Sao trông em đau buồn vậy?”

“Tôi đích thật là đang đau buồn.”

“Cần ta ôm một cái không?” Kaito thấp giọng hỏi, anh sớm rất hiểu tâm ý của nhóc thám tử, một nội tâm tinh tế tỉ mỉ, mềm mại mà thiện lương...

Conan thật lâu không trả lời, cho đến khi quá đạo cho rằng cậu đã từ chối, thì cậu mới truyền đến một câu, “Có lẽ là cần.”

Chỉ một khắc, cả người cậu đã bao trùm bởi ấm áp, làm cậu rung động muốn phát khóc.

“Sao lại đối tốt với tôi như thế?”

“Bởi vì em là thiên thần của ta...” Kaito ôm chặt thân thể bé nhỏ của Conan, tiểu trình thám, mặc kệ em là ai, em cũng là thiên sứ duy nhất trong lòng ta...

5. Chương 3-2

Có đôi khi vô tri cũng là một loại hạnh phúc... Cho dù là thám tử luôn muốn tìm ra chân tướng đi nữa, thì cũng có lúc họ không muốn đối mặt với hiện thực. Nhưng sự thật là sự thật, phạm tội là phạm tội. Không thể dùng từ vô tri để che lấp, cũng không thể dùng ái tình để biện hộ cho tội ác.

“Conan, em nói em biết hung thủ là ai rồi à?” Thiếu úy Sato hai mắt phát quang chạy tới, vừa lúc thấy hai nam nhân, một lớn một nhỏ, một đen một trắng ôm nhau chặt cứng, ánh mắt liền tối sầm lại...

“Thiếu úy Sato, có thể nào...” dừng dừng ánh mắt tán thưởng đó mà nhìn Conan nữa được không? Takagi vốn đang muốn nói như vậy, nhưng Sato vừa trừng mắt đảo qua, anh đã lập tức ngậm miệng lại, lùi ngay về góc phòng...

Đồ-vô-dụng, Kaito chẳng thèm để ý tới Takagi kia nữa, anh cũng không phải loại nam nhân vô dụng như vậy... “Này, bà cô gì ơi, Conan này là của tôi nha...”

“Của-cậu?” Sato trán nổi gân xanh, đối với thiếu niên xác lác trước mặt rất không có hảo cảm, thì là hán đẹp trai tuần tú đi, nhưng cũng không thể không coi ai ra gì vậy chứ, “Tôi thích Conan, liên quan gì tới cậu? Trên người Conan cũng đâu có đóng dấu nhà cậu đâu...”

“Thiếu úy Sato...” Takagi muốn khóc rồi, có ai như anh không, tranh chấp với một thằng nhóc a...

“Cô già hơn người ta cả chục năm lận đó, đừng để người ngoài nói cô luyến đồng nha?” Kaito ác mồm cãi lại, anh hoàn toàn không ngờ mình cũng thích thằng nhóc này. Trong mắt người khác có khi nào anh cũng là một thằng bệnh hoạn luyến đồng hay không?

“Còn cậu thì sao? Đồng tính luyến ái?”

“Tình yêu không phân biệt giới tính!”

“Vậy thì cũng không phân biệt tuổi tác...”

“Cô...”

“Cậu...”

“CÂM MIỆNG HẾT ĐỂ CÒN PHÁ ÁN!!!!!!!!!!!!!!” Conan dồn hết sức bình sinh la làng lên, chuyện quỷ gì đây? Một nam một nữ tự nhiên cãi ầm lên như vậy? “Kuroba Kaito, đi ra ngoài!”

“Oa oa

ta sai rồi tiểu trinh thám, em đừng giận mà, ta sẽ giữ yên lặng dạt qua một bên mà

”, Kaito hai mắt rưng rức hoàn toàn quên bém mình vừa khinh bỉ cái tên cảnh sát sợ vợ nào đó...

“Còn cô nữa, Sato...”

“Vậy chúng ta làm rõ vụ án đi!” Sato ho khan hai tiếng, cố gắng khôi phục hình tượng nữ cảnh sát lãnh tính khôn khéo...”Em nói phá được án rồi à?”

“Vâng, em gọi điện cho anh Shinichi, anh ấy đã phá nhanh vụ này rồi...”

“Thật ra, hung thủ giết hại Huệ Mỹ là ai?” Vĩ Điền vẻ mặt vô cùng phần nộ.

“Em đã phát hiện trên trần phòng này có một sợi chỉ bạc, em đã xác thực rồi, đúng là tấm H2S, xem ra hung thủ đã đem sợi chỉ nhúng vào trong dung dịch H2S, sau đó chờ sợi chỉ khô, đem nó treo lên trần nhà, do thời tiết lạnh, nạn nhân ở trong phòng sẽ mở lò sưởi, hơi nóng dâng lên sẽ khiến H2S thăng hoa, làm cho nạn nhân ngộ độc...”

“Thì ra là vậy, nhưng rốt cuộc là ai treo sợi chỉ lên đó...Còn vết thương trên người nạn nhân nữa...”

“Vết thương trên người nạn nhân là do ông làm” Conan vươn tay chỉ thẳng một hướng “Vinh Bắc Thiên Hà, là ông đúng không, ông đã dùng vật nặng đánh đập nạn nhân tới nỗi thân thể cong quặt như vậy...”

“Mi có chứng cứ gì? Ta làm gì mà phải đánh cô ta?” Vinh Bắc hất cằm, “Nhóc con, cái trò thám tử không có dễ chơi vậy đâu!”

“Bởi vì cô gái bảy năm trước nhảy xuống biển tự sát, chính là Vinh Bắc Nhượng Thái.”

“Mi...” Vinh Bắc biến sắc.

“Vì cái này” Conan đưa lên tấm ảnh trên tay, đằng sau bức ảnh có dòng chữ “Ta yêu một đời, Vinh Bắc Nhượng Thái”

“Đúng là Nhượng Thái là em gái ta, nhưng đó cũng không phải chứng cứ chứng minh ta là hung thủ.”

“Chứng cứ đương nhiên là có.” Conan đi tới trước mặt Vinh Bắc, đưa tay sờ vào túi áo hắn. Kéo ra một tấm vải trắng tơ tằm, trên sợi vải còn dính chút máu...

“Mi làm gì đó?” Vinh Bắc đẩy mạnh Conan ra, thân thể nho nhỏ của cậu lao đảo hai bước thì ngã vào trong một lồng ngực ấm áp, “Đây chính là vết máu khô của Kết Thành” Đôi mắt Conan tối sầm u ám...”Trên biển là nơi thuận lợi nhất để giết người, giết người xong, chỉ cần đem hung khí ném thẳng xuống biển, như vậy

tất cả đều sẽ chìm xuống biển rộng mênh mông hết dấu vết, có thể người hận cô ấy, nên ra sức đẩy đoạ cô ta, máu của cô ta cũng đã bắn lên quần áo người, ta nghĩ người cũng sẽ dùng mọi cách để tẩy cho sạch sẽ, nhưng loại lụa tằm này, sẽ theo sóng biển nổi lên, đến lúc đó chỉ sợ cái khăn lụa dính máu có vân tay của người, sẽ chỉ ngay ra mọi chuyện, bởi vậy, người mới phải giấu nó trên người...”

“Ta...”

“Takagi, bắt hân!” Sato ra lệnh

“Chờ chút đã, em chưa nói xong.” Conan ngăn cản Sato và Takagi, “Đúng là Vinh Bắc là người gây thương tích cho Kết Thành, nhưng cũng không có nghĩa hân chính là hung thủ, hung thủ thật sự là một người khác...”

6. Chương 4

“Báo cáo, chúng tôi phát hiện một sợi chỉ bạc trong phòng Vĩ Điền, cùng với một lọ chất khí, trong lọ mùi trứng thối rất nồng, nhiều khả năng là dùng chứa H₂S...”

“Kaito...anh không cần bắt chước cách nói chuyện của mấy chú giám định pháp y đâu.” Conan không thèm quay lại nhìn, tên này thật là Kaitou KID danh vang thiên hạ sao? Sao không khác gì một tên ngốc thích bày trò vậy?

“Vĩ Điền, là cậu, sao lại là cậu được?” Tương Điền run rẩy hỏi dồn, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Không phải tôi, thật sự không phải tôi mà...”

“Thế nhưng chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, ông theo chúng tôi về đồn đã.” Sato móc còng tay ra...

“Không, không phải ông ấy, hung thủ không phải ông ấy.”

“Không phải ổng?” Lần này đến Kaito cũng không ngờ.

“Không phải hân thì là ai?”

“Hung thủ chính là tiểu thư Kết Thành Huệ Mỹ đã chết, cô ấy tự sát...” Conan cúi đầu, đôi mắt bị mắt kính che đi, làm cho không thấy rõ biểu tình...

“Cô ấy đã tự sát...”

Những gì đã qua là một hồi ái tình bi kịch...

“Tự sát?” Takagi gãi đầu, nữ nhân này không phải quá sung sướng rồi sao...Có gia thế tốt như vậy, vẻ ngoài xinh đẹp lộng lẫy như vậy, còn có một vị hôn phu không chê vào đâu được...

“Không thể nào, không thể nào, Huệ Mỹ không có lý do gì lại tự sát!!” Vĩ Điền cũng không tin tưởng nổi, nếu quả thật là tự sát, vậy nàng bày ra hiện trường này làm gì? Để...giá hoạ cho anh sao?

“Vĩ Điền, thầy đã tốt nghiệp y khoa đúng không?”

“Đúng, tôi chuyên phân phối các loại chất hoá học.”

“Vĩ Điền từng là một sinh viên tài năng ngành y, được tập đoàn WX bỏ vốn cung cấp nuôi dưỡng” Tương Điền Nhất Lang diện vô biểu tình cung cấp thông tin.

“Vậy càng không sai, chỉ cần đi vào điều tra, sẽ biết việc này thôi, hơn nữa trong phòng thầy Vĩ Điền gì đó, cũng đủ làm ông bị hoài nghi là hung thủ, đây là ý định của người chết.”

“Người nói bậy gì vậy, Huệ Mỹ tại sao lại muốn giá hoạ cho ta? Ta là chồng của cô ấy mà...” Vĩ Điền điên cuồng hét lên, hân làm sao cũng không tin được vợ của hân lại muốn hại hân.

“Anh thật sự không làm qua chuyện gì có lỗi với cô ta sao?” Giọng của Conan rất mờ nhạt, con mắt cứ nhìn chăm chăm vào tấm ảnh trên tay.

“Tôi chưa từng làm chuyện gì có lỗi với cô ấy!!!”

“Tỷ như như chuyện của Vinh Bắc Nhược Thái.”

Một tia sét mạnh đánh xuyên sống lưng Vĩ Điền Giác Bình, Nhược Thái, quả nhiên là cô ấy, cô ấy lại báo cừu rồi...

“Nhưng tại sao?” Sato vẫn không rõ, nếu Kết Thành và Nhược Thái là tình địch, vậy tại sao lại vu oan cho Vĩ Điền, ai lại đi trả thù giùm tình địch???

“Dòng chữ phía sau tấm ảnh rất chỉnh tề xinh đẹp, mọi người không thấy sao? Đây vốn không phải chữ viết của thầy Vĩ Điền, mà là Kết Thành tiểu thư viết, từ trước tới nay, người yêu Nhược Thái một đời chính là Kết Thành tiểu thư, chứ không phải Vĩ Điền!”

“Cái gì?”

“Đại khái, Vĩ Điền sợ Kết Thành sẽ không kết hôn với ông ấy, nên mới nảy ra ác tâm bức tử Nhược Thái...”
Mà sau đó Kết Thành biết tất cả, nản lòng thoái chí, cũng không muốn buông tha cho kẻ đã bức tử Nhược Thái, mới nguy tạo hiện trường bị giết, đem tất cả đổ lên đầu Vĩ Điền.

“Tôi không có, tôi không bức tử Nhược Thái, mà không...tôi có...” Sắc mặt Vĩ Điền tái nhợt, “Là tôi hại chết cô ấy, tôi nói cho cô ta tôi yêu Huệ Mỹ, là thật lòng rất yêu Huệ Mỹ...” Huệ Mỹ là một người con gái rất quyến rũ...

“Là tôi làm.” Tương Điền ngẩng mặt lên, lạnh lùng mà nói, “Tôi không biết sau này lại xảy ra chuyện động trời như vậy, nên xúi cậ ta đứng ra dẹp trừ Nhược Thái.”

“Là mày, mày đã đẩy Nhược Thái xuống biển!!!” Vinh Bắc Thiên Hà kích động xiết chặt cổ áo Tương Điền.

“Cô ta tự sát, tôi nói với cô ta, nếu như cô ta cứ yêu tiểu thư, sẽ huỷ hoại cả cuộc đời tốt đẹp sau này của tiểu thư, huỷ đi danh tiếng tập đoàn WX, cũng sẽ phá huỷ hạnh phúc của Vĩ Điền.”

“Mày...”

“Nhược Thái rất yêu tiểu thư, cũng không muốn làm dang dở Vĩ Điền, cho nên mới vì tự trách mà nhảy xuống biển vong thân.”

Thanh âm của Tương Điền nghẹn ngào, cô gái như thiên thần đó cứ như vậy bỏ mạng trước mặt hắn.

“Conan, em làm sao biết cô ấy tự sát.” Kaito thấp giọng hỏi.

“Là vì cái gương, con gái đều rất thích chưng diện, trên bàn làm việc thường đặt một cái gương, khi tôi ngồi trên bàn có một chút, mà trong gương phản xạ sợi chỉ bạc ánh lên liền thấy rất rõ, cho nên tôi nghĩ, cô ấy không thể không thấy sợi chỉ dài treo giữa phòng thế này, còn có tấm ảnh này...”

Trong ảnh ba người cười đến sáng lạn, nữ nhân ghen tuông có thể chụp hình cười như vậy sao? Đáng tiếc hiện tại chỉ còn lại một người, mà sợ rằng, nửa đời còn lại của hắn cũng cười không nổi nữa....

“Dòng chữ sau tấm ảnh thật quá đẹp đẽ, tất nhiên là chữ của con gái, mà lại đề đậm như vậy, cô gái này thật đã chấp niệm rất lâu...”

Cả một hồi luyện ái phức tạp, đổi lại mất đi sinh mệnh hai người con gái, một người tự trách mà vong thân, một người vì yêu mà tự sát...

Nắng chiều ngả về tây, du thuyền xa hoa cũng tới lúc về bến, mà sắc mặt Conan lại rất không tốt.

“Không biết nữa, cảm giác rất khó chịu, giống như là bị cảm.”

“Bị cảm rồi!” Kaito đưa tay sờ trán Conan, cảm giác nóng rần làm Kaito kinh hãi, “Tiểu trình thám, em phát sốt rồi, sao này giờ không nói?”

“Bị sốt à?” Conan cũng đưa tay sờ thử trán mình, “Hình như cũng có hơi nóng, Kaito, anh đưa tôi tới nhà bác Agasa là được rồi.” Nếu như trực tiếp về nhà thế này, Ran sẽ lo lắng lắm...

“Tới nhà Agasa? Em không về nhà sao?”

“Không được, nếu về nhà Mori, Ran chắc chắn sẽ rất lo lắng.” Ánh mắt Conan nhìn ra xa, thì ra, trong lòng cậu vẫn luôn...

“Kudo Shinichi!” Kaito ngồi xuống trước mặt Conan, “Ta nói em biết, ta không giống như Nhượng Thái ngốc nghếch kia đâu, đã yêu rồi, ta sẽ không ngại tranh giành tới cùng, ta yêu em, cho nên em chuẩn bị tinh thần cho tốt đi.” Anh là Kaitou KID mà, trên thế giới này, có cái gì mà KID không trộm được?

“Đã có ai nói qua anh rất tự luyện chưa?”

“Đây gọi là tự tin.” Kaito cúi đầu hôn nhẹ lên khoé miệng Conan, “Tiểu trình thám, làm sao vậy? Ta thật yêu em mà, nếu sau này em không cách nào yêu ta, vậy ta cũng phải cùng với em tuần táng...”

“Anh tuần táng một mình đi, tôi không theo.”

“Tiểu trình thám, cùng nhau tự tử đi~~”(^ _ ^)

~“Tôi lạy anh, cái đó là hành vi của đứa ngốc, làm ô nhiễm tài nguyên nguồn nước, nhất quyết không thể được!!!”

“...”

“Tiểu trình thám, em thực sự là một tế bào lãng mạn cũng không có.”

“...” Conan không trả lời, im lặng thật lâu sau, cậu mới nhỏ giọng khe khẽ, “Hơn nữa, tôi cũng đâu có nói là không có khả năng yêu anh...”

“Tiểu trình thám, em vừa nói gì?” (o_o*)

“Không có, nghe nhầm đó.”

“Em nói em yêu ta mà.”

“Không có, tôi chỉ nói khả năng, khả năng thôi...”

“Tiểu trình thám thích ta rồi~~”(^ _ ^)

~“Kuroba Kaito! Anh đừng cố tình lơ hai cái chữ trước đó, tôi là nói KHẢ-NĂNG thôi!!!!”

“Thích ta rồi nói thật đi~”(^ _ ^)

~“Kuroba Kaito!!!!!!”

Ở trên boong tàu, hai bóng người một lớn một nhỏ người truy ta chạy, rồi dần dần, hai bóng người lại ở bên cạnh nhau, bóng người lớn cúi người thấp xuống, bóng người nhỏ hơn khẽ ngẩng đầu, bóng dáng hai người chậm rãi giao hoà cũng một chỗ....

.....

“Nóng quá, nóng quá.... Lạnh thật, lạnh thật....” Hai mắt Conan giật giật nói trong mơ màng.

“Tiểu trình thám, em rốt cuộc là nóng hay lạnh?” Kaito hắt chần ra, thoáng cái đã tới bên Conan, giúp cậu cởi áo ngoài. Thân nhiệt tiểu trình thám ngày càng tăng, trong lòng Kaito cũng dần dâng lên lo âu...

“Chúng ta phải tới bệnh viện thôi.” Kaito ôm lấy Conan...

“Không đi!” Mỗi lần tới bệnh viện đầu không gặp chuyện tốt lành gì, “Bao giờ cập bến anh đưa tôi về nhà Agasa là được rồi, trong nhà cũng có thuốc.”

“Không muốn về nhà Mori sao?” Nhắc tới Mori Ran kia, trên mặt Kaito có vài phần bất mãn, kẻ kia lại là người Conan nhà anh thích từ lâu, chiếm đi ánh mắt của tiểu trình thám lâu như vậy. Từ nay về sau, anh muốn trong mắt tiểu trình thám chỉ có anh...

“Ran sẽ rất lo lắng, tôi không muốn cô ấy lo lắng.” Conan ngẩng đầu nhìn Kaito, môi đỏ mọng khẽ mở, da thịt vốn trắng nõn đã ửng lên một làn hồng vừng, làm tim Kaito đập ngày càng nhanh...

Oa oa~~ tiểu trình thám sao lại gợi cảm đến vậy, muốn ép tim chết ta...

“Vậy chúng ta đi thôi!”

“Ừm...” Cảm giác như cơ thể mình đang bay bổng lên, mở mắt ra, tên gia hỏa này cứ nhiên đang bay thật, bình thường cũng vác theo cái cánh lượn sao? Thiệt tình, quái đạo đúng là quái đạo...

Vào nhà Agasa bằng lối cửa sổ, Kaito đem Conan đặt trên sofa, “Kỳ vậy, sao không có ai hết vậy?”

“Không có ai à?” Conan trong đầu than trời, xem ra bọn họ ra ngoài đi chơi rồi, nhức đầu quá đi....

“Tiểu trình thám” Nhìn Conan khó chịu tựa vào trên ghế, Kaito vội tìm kiếm xung quanh, đột nhiên một cái chai màu hồng ánh vào đôi mắt, cái này chắc uống được mà, trên bình viết là “Phục Sinh”

“Phục Sinh, chắc là cái này rồi, chỉ cần tiểu trình thám uống nó, chắc có thể khỏi rồi.” Kaito nâng Conan dậy, cẩn thận dứt thuốc cho cậu nhóc.

Chỉ sau một lúc, Conan cảm giác được toàn thân như nhũn ra, nóng đến kinh người, cảm giác này sao quen quá vậy, “Kuroba Kaito, anh cho tôi uống gì vậy?”

“Phục Sinh a...” Người đang bận rộn ở trừ phòng bùng kiệt tác của mình bước ra, vừa lúc thấy được một màn kinh hồn làm anh tăng xông hết một hồi....

Thân thể nhỏ nhỏ của tiểu trình thám bắt đầu phóng lớn, quần áo sớm đã chịu không nổi mà rách ra, Conan đau đớn, trên mặt thấm đầm mồ hôi, mấy giọt trong suốt dưới ngọn đèn rơi xuống gợi lên một chút... chút... tình sắc...

“Á!!!!” Conan bỗng nhiên hét thảm một tiếng, cả người hư nhược, “Anh thật...cái tên...ngu ngốc này...” Phục Sinh là thuốc giải của Haibara, là thuốc giải chưa hoàn chỉnh...

“Tiểu trình thám...” Hình ảnh trong mắt Kaito trong một khắc đã hoàn toàn đổi khác, anh lảng lảng nhìn Kudo Shinichi vẻ ngoài giống hệt anh nằm ở trên giường, không ngừng thở hổn hển “Em sao đột nhiên lớn lên vậy?”

“Thì cái thuốc anh vừa đưa chứ sao, đó là thuốc giải chưa hoàn chỉnh của Haibara” Cậu chỉ là vào những lúc đặc biệt mới dám uống “Thuốc này tác dụng phụ rất lớn, bình thường tôi còn không dám uống vậy, vậy mà giờ tên khùng nào đó cứ nhiên cứ thế đưa cho tôi uống...” Bất quá cũng tốt, cậu đã lâu không được trở về đúng hình dạng của mình, Shinichi đứng lên, định vào phòng tắm chỉnh trang một chút, vừa gần đầu, đã thấy ánh mắt Kaito có gì không đúng lắm....

“Kaito...!?” Ánh mắt Kaito cứ giống như mình đang loả thể không bằng, Shinichi muốn chỉnh lại quần áo một chút, mới bỗng nhiên phát hiện, y phục của cậu sớm đã bị căng rách hết rồi, cả người chỉ còn vài mảnh áo nhỏ rách vương dưới thân....

“Tôi muốn đi tắm!!” Shinichi cố sức gạt đi ánh mắt nóng rực của Kaito, đứng lên đi băng qua anh, nhưng cả người đột nhiên nhuỷ ra, sau một khắc đã bị ngã vào lòng người phía sau. Bên tai cậu phả vào hơi thở nóng hực của Kaito, làm cả người run lấy bầy, sau mông tựa hồ có gì đó ngạnh ngạnh cọ vào khiến Shinichi cứng ngắc cả người.

“Kai... Kai... Kaito...”

“Tiểu trình thám, sao em run rẩy vậy?” Kaito vươn đầu lưỡi khẽ liếm vành tai Shinichi, thoả mãn cảm nhận Shinichi lập tức mềm nhũn ra, “Em thật mềm cảm quá đi~”

“Kuroba Kaito!” Shinichi muốn đẩy Kaito ra, nhưng anh không chút nào suy xuyễn, “Anh muốn làm cái gì?”

“Shinichi, ta gọi em như vậy được không?”

“Anh gọi rồi còn gì.”

“Em biết ta chờ ngày này bao lâu không?”

“Ngày...này..”

“Bởi vì hình dạng nhóc con của em, ta không có cách nào động thủ, nên ông trời mới thương xót cho ta cầm nhầm thuốc...”

“...” Còn tôi thì sao? Sao ông trời cũng không thương xót tôi vậy? Shinichi nỗ lực giãy dụa, nghe được Kaito rên nhẹ một tiếng, cậu liền lập tức dừng lại ngay, suýt nữa quên, vào lúc này không nên ở trên người anh ta lộn xộn.

“Shinichi, em cũng muốn có phải không?”

“Tôi bây giờ chỉ muốn...ừm...” Nhìn gương mặt tuần tú trước mắt tiến sát lại, Shinichi kinh hoàng mở to mắt.

“Kuroba...” muốn nói gì đó, lại bị thừa cơ len vào...

Đầu lưỡi Kaito lướt qua từng góc trong khoang miệng Shinichi, thẳng đến khi toàn thân cậu đều tê liệt ngã xuống, mới lưu luyến buống ra.

“Hộc...hộc...Cứ tưởng anh muốn bức chết tôi rồi chứ.”

“Em đó, một chút lãng mạn cũng không có...” Kaito ôm lấy Shinichi, hướng về phòng ngủ mà đi tới, “Bất quá, ta thích...”

Ái tình trong nháy mắt đã dâng trào như lũ....

7. Chương 5-1

Sáng hôm sau...

“KUROBA KAITO!!!!!! ANH LÀM CÁI GIỐNG GÌ VẬY?????” Thân thể nho nhỏ của Conan ngồi đè lên trên người Kaito, hai tay nắm chặt cổ áo anh rộng lớn.

“Tiểu trinh thám, bình tĩnh đã...”

“LÀM SAO MÀ BÌNH TĨNH ĐƯỢC!!!!!!!!!!” Cậu tiếp tục gào, ngay sau đó lại cảm giác được sau mông có gì đó chảy chảy ra, đó là...đó là...hôm qua Kaito đã...

“Tiểu trinh thám, nếu như em không chịu đi xuống...”

“Ta không xuống đó thì sao?”

Kaito không nói gì, cầm bàn tay nhỏ bé của Conan dò từ từ xuống dưới thân anh

“A!!!!” Cảm giác được cái kia của đối phương đang.... Conan hoảng hốt giật tay lại, trên mặt đỏ ửng lên, to quá.....

“Không được rồi” Kaito kiểm không nổi nữa xoay người một cái, đem Conan đặt ở dưới thân.

“Ê ê, tôi bây giờ là con nít rồi nha, anh thôi thôi là phạm tội...”

“Ta biết, để ta ôm em một chút là được rồi.” Kaito dụi mặt vào cổ Conan, nỗ lực bình ổn xung động.

Chết tiết cái bọn áo đen, anh nhất định phải mau giúp tiểu trinh thám khôi phục hình dạng mới được, tuy rằng anh rất thích hình dạng nhóc con của Conan, nhưng mà, phải là Kudo Shinichi thì anh mới có thể XXOO được ...

Chết tiết cái bọn áo đen....

“Conan, đi nhanh nhanh chút coi, buổi biểu diễn ảo thuật mới nhất sắp bắt đầu rồi, lần này là siêu cấp đại soái ca Chân Diện Nhất Tam biểu diễn nha.” Sonoko phấn khởi ba hoa tí toét không ngừng, mà thật kỳ lạ, thằng nhóc này bình thường không phải rất hiếu động lạnh lẽo sao, sao hôm nay cứ tử khí trầm trầm vậy...

“Ồn ào quá” Hôm qua nói chuyện điện thoại cả đêm với gia hỏa kia, đầu cậu vẫn đang đau muốn chết đây này...Cái tên ăn hại đó, tự nhiên hôm qua cậu lại lỡ miệng tiết lộ cho hắn hôm nay sẽ cùng Ran đi xem ảo thuật của Chân Điền Nhất Tam, hắn im lặng hết hồi lâu rồi mới lên tiếng...

“Em thích ảo thuật à?”

“Không hẳn.” Đây là nói thật, bình thường đi xem ảo thuật với Ran, đều là vì cô ấy thích.

“Sao vậy?”

“Tôi đều nhìn ra hết rồi, còn gì thú vị nữa đâu.”

“Nhưng mà tôi...” Giọng của Kaito uất ức...

“Anh thì ngoại lệ, anh không chỉ là ảo thuật gia, mà còn là người tôi...”

“Em làm sao?”

“Câm miệng!!!”

“Tiểu trinh thám, em xấu hổ phải không, quả nhiên em thích ta rồi, há há, ngày mai ta sẽ cho em kinh hỉ một trận.” Kaito khoái trá nói, Conan tự nhiên lại thấy bất an, trước giờ, cái tên này có bao giờ hành sự giống người bình thường đâu...

Nghĩa là hắn sẽ cho mình kinh hỉ một cách bất thường...

“Đúng rồi, nghe nói hôm nay có một học sinh trung học đến khiêu chiến với Chân Điền Nhất Tam nha.” Sonoko vẽ mặt thần bí nói với Ran.

“Học sinh trung học?” Ran giật mình hỏi lại, một học sinh trung học mà dám thách thức Chân Điền Nhất Tam? Tên nhóc này to gan thật, hình như tự tin so với Shinichi không hề thua kém...

“A... Ha hả...” Thì ra là thế, đây là chuyện kinh hỉ mà hắn nói đấy à...

Buổi biểu diễn bắt đầu, mỗi một đạo cụ đơn giản trong tay Chân Điền Nhất Tam mỗi lần biến hoá lại để lại kinh ngạc vô hạn cho mọi người, dưới sân khấu tiếng vỗ tay không dứt...

“Vâng, bây giờ chúng ta sẽ đến với tiết mục chính của ngày hôm nay” Chân Điền Nhất Tam mặt mang ý cười tao nhã, trong lòng đã dự tính trước “Mời người khiêu chiến với tôi lên sân khấu.”

Một cái rương dài được nâng lên từ tầng hầm dưới sân khấu...

“Xem ra, người thách thức đã ra tay trước ta một bước phủ đầu.” Chân Điền Nhất Tam cười nói, đôi mắt không rời khỏi cái rương....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thế nhưng cái rương vẫn không có bất cứ động tĩnh nào...

“Có chuyện gì vậy?” Không lẽ biểu diễn thất bại? Không thể nào, Kaitou KID biểu diễn ảo thuật sao có thể thất bại? Không lẽ xảy ra chuyện? Conan lập tức nhắm phía sân khấu phi thẳng đến, sẽ không đâu, Kuroba Kaito chết tiệt kia, anh sẽ không xảy ra chuyện đâu...

“Tiểu bằng hữu, a, là nhóc sao???” Nhìn thấy Conan, Chân Điền Nhất Tam trên mặt hiện lên tiểu ý, đây không phải thằng nhóc hay đi theo thám tử Mori sao? Tới chín mươi chín phần trăm những thầy ảo thuật trong chỗ anh làm cũng đã biết qua nó rồi...

Conan không lý đến Chân Điền Nhất Tam trực tiếp chạy đến bên cái rương, dùng hết sức muốn mở nắp rương, nhưng cố thế nào nó cũng bất động, “Mở ra!!!!” Conan hét lớn “Hỗ trợ mở nắp ra!!!!”

“V...vâng..” Bị hành động của Conan dọa, Chân Điền Nhất Tam cũng luống cuống đi hỗ trợ mở nắp rương.

Nắp rương vừa bật, một mùi máu tanh nồng lan sắp hội trường....

8. Chương 5-2

Khuôn mặt nhuốm đầy máu hiện lên, Conan lập tức đưa tay sờ cổ nạn nhân “Không cứu được nữa rồi, gọi cảnh sát mau lên!!”

“Sao...sao lại như vậy?” Nhìn người thách thức mình toàn thân đầm máu, Chân Điền Nhất Tam cứng đờ cả người, thẳng tới khi Conan đẩy mạnh anh thì anh mới lục tục phản ứng.

“Bình tĩnh, gọi cảnh sát mau!!!”

“V..vâng...”

Không phải là Kaito, tên gia khoả đó, hôm nay kinh hỉ cái quái gì chứ? Còn người chết này nữa, thi thể vẫn còn ấm, cũng là vừa mới bị giết thôi...

“Nạn nhân là Tân Lý, là một học sinh trung học ở Kanagawa, vì rất đam mê ảo thuật, nên mới muốn khiêu chiến với Chân Điền Nhất Tam...”

Chỉ là thật không ngờ, lần đầu bước lên sân khấu cũng chính là lần cuối cùng...

“Tân Lý, Tân Lý...” Một đám người ở đầu lao tới réo gọi, thanh tra Megure lập tức lệnh cảnh sát ngăn bọn họ lại.

“Dừng lại, mọi người không được vào đây, đã xảy ra án mạng, nếu vào sẽ phá hư hiện trường!!!” Takagi khẩn cấp ngăn cản đám đông. nhìn về ngoài bọn họ, xem ra đều là học sinh trung học Kanagawa, không thể dùng vũ lực với họ được...

“Chúng tôi là bạn cùng lớp của nạn nhân!” Một nữ sinh dung mạo xinh đẹp mặt đầm nước mắt, “Tôi là Trung Do Mỹ, bạn cùng lớp với Tân Lý.”

“Tôi là An Lập Nhiên, lớp trưởng của bọn họ.” Cậu thiếu niên này lại có vẻ rất bình tĩnh, nếu không phải hai tay cậu đang run lấy bầy, mọi người đã nghĩ cậu chẳng hề xót thương gì nạn nhân....

“Hừ, đã nói hần không nên khiêu chiến ảo thuật rồi mà, còn dùng đao cụ nhìn như cái quan tài, xem đi, cứ như chuẩn bị chết cho nhanh rồi ấy...” Tang Điền vẻ mặt giễu cợt, nhìn là biết ngay, người này rất ganh ghét với Tân Lý mà mọi người thương mến.

“Còn không phải là cậu làm sao?” Trung Do Mỹ quay ngoắt lại “Cậu vẫn luôn đố kị với Tân Lý, lại còn thích Mỹ Gia, thế nhưng Mỹ Gia lại thích Tân Lý, cho nên cậu mới ghen tức...”

“Cậu nói nhầm gì thế?” Nghe Do Mỹ nói vậy, Tang Điền vẻ mặt khiếp sợ, “Tôi làm gì tới nỗi vì chuyện đó mà đi giết người....Chưa kể, nếu nói động cơ giết người, cậu không phải cũng có sao? Nghe nói tháng trước cậu cũng bị hần đá mà.”

“Do Mỹ, Tang Điền, hai người dừng ồn nữa” Người này giờ vẫn luôn im lặng lên tiếng khiển trách, mọi người nhìn lại, là một thiếu nữ vẻ ngoài điềm tĩnh, Phúc Mỹ Gia.

“Ồn quá đi!!!!” Megura hét lớn, kết thúc màn cãi lộn ầm ĩ của bọn họ.

“Người chết đã chết rồi, các người cãi cộ như thế ích lợi gì?” Xem ra người này tuy rằng được yêu thích, nhưng bên cạnh đó cũng không ít kẻ đố kỵ.

“Conan, em nghĩ sao về chuyện này?” Sonoko ghé sát vào Conan nhỏ giọng hỏi.

“Rất kì lạ, kiểu chết này rất lạ, chị xem, trên mặt dính đầy máu nhưng một vòng quanh mắt lại không dính một tí máu nào, còn có, máu trên người hần, giống như là...” uốn cong ngón ngoằn ngoèo, như muốn cổ tình ám chỉ gì đó...

“Giống như là???” Sonoko ghé sát tai lại gần, tới nỗi Conan có thể nghe được hô hấp của cô ấy...

“Tên chết tiệt này!!!!” Conan nghiêng răng phun ra mấy chữ, “Thích giả gái đến vậy sao?”

“Làm gì có? Ta là vì em đó.” Sonoko cười đến khó ư, mặc dù bình thường Conan cũng không ưa cái bản mặt Sonoko rồi, nhưng là nam nhân kia giả dạng, cậu lại càng muốn sút cho một quả...

“Vì tôi?”

“Đúng vậy!” vốn là muốn giả thành Mori Ran, nhưng sợ rằng vạn nhất Conan nhìn thấy Mori Ran trong lòng lại hoài niệm quá khứ thì sao? Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, giả thành con bé mê trai này tương đối ổn nhất.

“Đúng?” Mí mắt conan tự nhiên giật giật, dự cảm chẳng lành...

“Conan!!!!” Một thanh âm ôn hoà từ phía sau truyền đến, conan quay đầu lại

“Chân Điền ca ca.” Nhóc con quay lại vẻ mặt ngây thơ, làm mọi người nhìn tới đều yêu thích, Chân Điền Nhất Tam làm đông đảo nữ sinh ngưỡng mộ như vậy, cũng không cường nổi nụ cười ngọt ngào của Conan.

“Có chuyện gì vậy ạ?” Nhóc con lễ phép hỏi, Chân Điền bị khuôn mặt tươi cười làm cho lay động...Thật dễ thương quá...

“Em tìm ra gì chưa?”

“Em vẫn còn đang nghĩ” Conan cúi đầu nâng cằm, bắt đầu suy nghĩ....

“Nếu có chuyện gì cần thì cứ gọi anh ngay nhé”

“Cảm ơn anh ạ.”

“Không có chi

” Chân Điền nhin không được lấy tay véo véo má Conan, thật khả ái... A... sát khí ở đâu vậy??? Oa, cô gái này... ánh mắt đáng sợ quá đi “Vậy anh đi trước nhé...”

“Vâng ạ” Conan nhìn Chân Điền chạy te te đến bên mấy ông cảnh sát, chưa kịp quay lại thì đã thấy gương mặt Sonoko kề ngay trước mắt

“Hắn ta thích em.”

“Làm sao như vậy được, vớ vẩn” Khấp thiên hạ chỉ có mình anh là đi thích một thằng nhóc thôi... Conan đẩy Kaito ra, thành thật mà nói, cậu không có ưa gương mặt của Sonoko.

Kaito đứng lên, nguy hiểm thật, cái tên Chân Điền Nhất Tam này xác cmn định là tình địch rồi, đáng ghét. Muốn đoạt tiểu trình thám của ta à, ta sẽ trộm cho người không còn cái quần mặc luôn.

Máu nhuộm đầy mặt, mà quanh mắt lại không có vết máu, còn có mấy đường máu quần quện kỳ quái trên người... Tân Lý thách thức ảo thuật gia Chân Điền Nhất Tam, đột nhiên tử vong, vết tích hiện trường rất dị thường. Hung thủ rốt cuộc đã gây án như thế nào? Người duy nhất có thể nhìn thấu chân tướng không phải ai khác chỉ có thể là người vẻ ngoài nhìn như một cậu nhóc, nhưng trí tuệ vượt bậc người thường, thám tử lừng danh Conan.

(Lời Tác giả: Hoho, đây là một đoạn giới thiệu phim Conan, lâu lâu ta cũng muốn đưa vào một đoạn giới thiệu cho văn của mình thêm thi thú

Lời Tani: bà rảnh quá....)

“Sonoko, sao tự nhiên hôm nay quan tâm Conan dữ vậy, bình thường cậu không phải rất không thích Conan sao?” Ran lấy làm lạ hỏi thăm, trước giờ Sonoko đều không ưa thằng bé, sao tự nhiên hôm nay cứ lấn quấn quanh nó vậy.

“Hi hi, tớ sao lại không thích Conan chứ, tớ từ trước tới giờ vẫn rất thích nó.” “Sonoko” cười đến chân thành, làm Ran không hiểu sao lại nổi cả da gà ốc ác.

“Đồ ngốc” Muốn cải trang thành bà mê trai đó thì ráng diễn cho giống luôn đi, cút ra một bên đừng có phiền ta phá án... Conan lừ mắt cảnh cáo Kaito.

Nhận được cảnh báo, Sonoko thở dài một tiếng, hic, giả nhầm người rồi, biết vậy cải trang thành mọi da đen Osaka kia là có cớ để đi theo thám tử nhóc rồi...

“Conan hôm nay cũng thật là lạ” Ran trong lòng đầy hoài nghi. Mấy hôm rày bộ dạng nó cứ thần thần bí bí, trên người đôi khi lại xuất hiện những vết tích rất khả nghi...

“Tiểu trình thám vẫn luôn như vậy...” Nhìn Conan chăm chú suy nghĩ, trong mắt Kaito ánh lên vẻ tự hào, đây là tiểu trình thám của anh, một người xuất sắc như vậy phải thuộc về anh chứ... Đáng tiếc lại bị kéo qua một bên đi với bà tình địch nào đó... Thật đáng ghét...

“Sonoko, sao mặt cậu bỗng dưng dữ tợn vậy...”

“...”

“Tại sao lại vậy nhỉ...” Conan đi một vòng xung quanh thi thể. Nạn nhân rõ ràng là tử vong vì mất quá nhiều máu, lại còn rất nhiều vết thương nữa. Những vết máu quanh co trên thi thể đều là các vết thương khá sâu, từng đường từng đường như muốn xé vụn xác chết. Hung thủ chắc là căm hận nạn nhân sâu sắc, muốn hạnh xác đến chết...

Mà không, nếu vậy vết máu trên mặt kia thì sao? Trên mặt không có vết thương mà... A, cái gì kia... Conan tới gần nhìn kỹ, nước, rất nhiều vết nước đọng... Conan sờ qua rìa quan tài một chút, rất ẩm ướt...

Hình như trong móng tay anh ta có gì đó, thấy móng tay Tân Lý dính cái gì đỏ đỏ, Conan cầm tay nạn nhân giơ lên nhìn, là máu, còn có... như là da thì phải.... Không lẽ mấy vết thương trên người là do móng tay cào ra, vì đau đớn quá nên giãy giụa????

“Nhóc con sao lại tới gần mấy cảnh tượng khủng khiếp thế này.” Một giọng nói truyền đến, Conan thấy cả người bị nhắc bổng lên, là Phúc Mỹ Gia, hai mắt cô ấy đã sưng đỏ, chắc là khóc rất nhiều...

“Chị rất thích anh ấy phải không?”

“Ừ, dù anh ấy là người rất đào hoa, nhưng cũng rất dịu dàng tử tế.” Phúc Mỹ Gia ôn nhu nhắc về Tân Lý, đôi mắt lưu luyến nhìn dung nhan cậu ta...

“Đúng vậy, anh ta rất dịu dàng, với ai cũng dịu dàng hết á” Trung Do Mỹ ở đâu xen mồm vào, “Dịu dàng tới mức ra nông nổi thế này nè...” Vương bản tình cảm nhiều như vậy, là vũ khí giết người ta nhanh nhất...

“Nhưng mà, không phải cũng có người không thích anh ấy sao?”

“Đó là tại bà chị đứng sau nhóc đó.” Do Mỹ vẽ mặt giễu cợt độc ác, “Anh chàng không ưa Tân Lý hồi này là Tang Điền, anh ta từ nhỏ thích Mỹ Gia, nhưng cô ta vừa gặp Tân Lý đã sinh tình, em coi đó, đúng là số mệnh mà.” Chính cô luôn miệng nói sẽ độc thân không cần tình yêu, vậy mà cũng không cưỡng lại được vòng tay dịu dàng của người kia...

9. Chương 6-1

“Còn anh kia nhìn lạnh lùng quá nhỉ? Anh ấy một chút biểu cảm đau buồn cũng không có nữa.”

“Mặt An Lập lúc nào cũng như chết rồi vậy đó, chứ thật ra người đau buồn nhất ở đây chính là cậu ấy, cậu ta là anh trai của Tân Lý, cha mẹ bọn họ ly hôn, Tân Lý theo mẹ, An Lập theo cha, nên Họ mới không giống nhau.”

“Ồ” Ra là thế, Conan gật đầu, nhảy xuống khỏi vòng tay của Mỹ Gia.

“Nhưng mà không phải An Lập cũng có động cơ giết người sao?”

“Tang Điền!”

“Không đúng à? Em trai tài giỏi như vậy, mọi người đều ngược nhìn ngưỡng mộ, ngay cả cha của An Lập, bây giờ ông đã hối hận vì lại chọn An Lập theo rồi, cậu ta có thể không hận sao?”

“Nhưng mà...An Lập rất thương em trai mà, nếu không sao lại quan tâm Tân Lý nhiều chuyện như vậy...”

“Quan tâm?? Cậu nghĩ đó là quan tâm à, Tân Lý làm cái gì hấn cũng chọt mồm vô ý kiến này nọ, không phải làm khó dễ thì là cái gì?”

“Tang Điền!!” Phúc Mỹ Gia kéo mạnh tay áo cậu ta “Đừng nói nhiều nữa”

“Hừ” Tang Điền hất mặt qua chỗ khác.

Một thằng ấu trĩ, Conan thầm nghĩ trong bụng, nhưng mà nói thế tất cả đều có động cơ giết người à, ngoại trừ Mỹ Gia kia, nhưng mà... “Chị Mỹ Gia, trong lúc vụ án xảy ra, chị ở đâu ạ?”

“Chị đi chung với Do Mỹ”

“Đúng vậy, bọn chị sau cánh gà sắp xếp mấy thứ cho Tân Lý, tên đó biểu diễn ảo thuật rất lợi hại, nhưng đồ đạc thì bữa bọn vất tùm lum hết, nếu không giúp cậu ta thu dọn, thì lúc cần tới sợ là tìm không ra mất.

“Anh ấy định biểu diễn gì thế ạ?” Nếu biết được Tân Lý định diễn những gì, có thể lý giải anh ta tại sao lại nằm trong quan tài.

“Cậu ta định từ trong cái hòm khoá kín đột nhiên xuất hiện, cần bọn anh phối hợp, nhưng bọn anh chờ hoài mà không thấy ám hiệu của cậu ta.” An Lập xa xăm nói “Anh sớm nên mở hòm ra, nếu như anh mở sớm một chút, không chừng cậu ta còn có thể cứu được...”

Xem ra lần này không thấy chuyện kinh hỉ gì mà toàn thành kinh hách thôi... Conan lắc đầu, trong đầu tự nhiên nhớ lại trước đây từng phá một vụ án diễn ảo thuật Đào Sinh, mà bị người ta hãm hại, cuối cùng chôn vùi một đời ảo thuật gia tài hoa...

Nhưng mà đây cũng không phải ảo thuật Đào Sinh, nếu như thất bại, tay chân cũng có thể hành động, làm hiệu gọi mọi người, có thể thoát ra dễ dàng, trừ phi...trừ phi tay chân không thể động...

Conan trong đầu tinh quang chợt loé, thì ra là vậy...Hung thủ chính là dùng cách này...

Nhưng rốt cuộc ai là hung thủ? Hung thủ là một trong bốn người bọn họ...

“Em phá được vụ án rồi à?”

“Chưa, còn vài điểm nữa” Conan gãi gãi đầu, đáng ghét, còn một chút nữa thôi, hình như cậu đã nghĩ ra cái gì rồi

Đúng rồi, vết ở trên mặt...

“Kaito, lúc anh diễn ảo thuật, trên mặt anh có đeo gì không?”

“Sao hỏi thế? Trừ phi tôi thực hiện phi vụ thôi...” Lúc trở thành Kaitou KID, anh phải đeo kính phản quang một bên mắt để giữ vững nét thần bí của anh.

“Vậy khi nào anh mới đeo cái gì trên mặt?”

“Cơ bản là tôi chẳng bao giờ đeo cái gì hết, em xem đó tôi đẹp trai tuấn lãng thế này, đeo làm gì cho lẩn mất dung nhan ngọc ngà, cho nên...”

“Kuroba Kaito!”

“Dạ”

“Phiền anh nói vào trọng tâm”

“Cho dù có đeo cái gì lên mặt, thì cũng bình thường thôi, ví dụ như mặt nạ ngủ, có người hay mặt nạ ngủ nên đeo mặt nạ đó cho dễ ngủ, như vậy có thể đảm bảo ngủ được sớm nuôi dưỡng da mặt bảo toàn nhan sắc...”

“Thôi câm đi” Xem ra đúng là cái mặt nạ ngủ hay dùng trên máy bay, nhưng hung thủ rốt cuộc là ai? Còn cái mặt nạ kia nữa, đang ở đâu???

Conan lia mắt dò xét bốn người, anh trai nạn nhân- An Lập có người em tài ba giành hết yêu thương của cha mẹ; một Tang Điền bị nạn nhân giết mất bạn gái; một Do Mỹ bị anh ta từ chối tình cảm; hoặc là cô bạn gái Mỹ Gia hiện tại... Lúc ánh mắt quét qua một thứ, trên mặt Conan đột nhiên hiện lên một mặt mỉm cười. Hừm, hung thủ chính là hửn chứ không ai khác!

“Chú giám định pháp y ơi, cho cháu hỏi chút” Conan ngoắc cảnh sát giám định xuống ghé miệng hỏi nhỏ

“Đúng vậy, sao cháu biết”

Xem ra mình đoán không lầm, mắt kính Conan sáng loá lên, vẻ mặt ánh lên tự tin, làm Kaito nhìn mê mẩn, tiểu trình thám của anh sao đáng yêu thế chứ...

“Nè, Kaito”

“Hử?”

“Nếu như anh yêu một người, nhưng cuối cùng vẫn không chiếm được trái tim cậu ta, anh sẽ làm sao?” Conan cúi thấp mặt, thấy không rõ biểu tình.

“Nếu như tôi dốc hết sức, hao tổn tâm cơ, cũng không chiếm được trái tim người nọ, tôi từ bỏ chúc bọn họ hạnh phúc...”

“Gi?” Chưa nghe xong đáp án, Conan đã mạnh mẽ ngắt đầu.

“...là chuyện không bao giờ xảy ra, tôi sẽ chết cũng chẳng lấy được người đó, thành âm hồn bất tán, quần tới khi người đó thích lại tôi...”

“...”

“Nếu như người ta đã có người khác rồi?”

“Tôi sẽ giết kẻ đó luôn, sau đó trói người yêu lại, để cậu ấy cả đời đều chỉ thuộc về tôi” Trên mặt Kaito hiện một tia âm trầm, ánh mắt thẳng tắp nhìn Conan...

Tim Conan giật thót một cái, người này một chút cũng không giống Kaito ngày thường.

“Kaito...”

“Cho nên thám tử nhí, em nhất định phải yêu tôi đó, không thôi tôi không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu” Gương mặt Kaito bỗng nhiên tràn ra một nụ cười..

“Kaito, tôi muốn nói...”

“Em muốn nói gì? Yêu tôi à???”

“Tôi muốn nói là, anh dùng mặt của Sonoko ăn nói quả quyết như vậy, nhìn buồn cười lắm...” Bản mặt của Sonoko chỉ thích hợp bày ra bộ dạng mê trai thôi...

“...”

“Em đợi chút, tôi đi thông báo mấy tiếng với Ran...” Kaito đột nhiên xoay người bỏ đi... Anh muốn trở về gương mặt của mình...

“Khoan đã, anh đi tôi phải làm sao?” Conan liều mạng kéo tay áo Kaito “Anh không được đi...”

“Em cuối cùng cũng nhận ra tầm quan trọng của tôi rồi...”

“Anh đi ai giúp tôi phá án...”

“...”

“Thám tử nhí, em đã kích con tim tôi quá, tôi không giúp!”

“Kaitoooo...” Đôi mắt tròn ngập nước làm tim Kaito như bay bổng, giọng nói cũng mềm xuống, thật tác dụng...

“Trừ phi, em đáp ứng tôi một điều kiện”

“Điều kiện gì?”

“Tặng em cho tôi một ngày đêm, hoàn toàn thuộc về tôi, chúng ta đi hẹn hò, em phải tuyệt đối nghe lời tôi...”

“Kaito, sao anh cười giống như hồ ly vậy...”

“Chịu không?” Kaito khoái trá, bắt cháp cái gương mặt đang đeo cười không được ưa nhìn cho lắm...

“Tôi đã biết hung thủ là ai rồi!” “Sonoko” đột nhiên đi tới hùng hồn hét, làm mọi người toàn bộ đều giật bắn người...

Ảo thuật Đào Sinh: là loại ảo thuật mạo hiểm, trong đó người diễn bị trói chân tay, rồi đưa vào tình huống nào đó nguy hiểm ví dụ như đốt lửa, bỏ vào hòm kín, thả vào nước,... rồi sau đó tự mình thoát thân.

10. Chương 6-2

“Tôi đã biết hung thủ là ai rồi!” Sonoko đột nhiên đi tới, làm mọi người giật bắn.

“Gì cơ?” Thanh tra Megure bước tới gần Sonoko.

“Lạ vậy... bình thường Sonoko lúc phá án không phải đều ngủ gật sao? Sao hôm nay tỉnh queo vậy?”

“Ồ hơ hơ... Đó là vì bốn tiểu thư hôm nay rất vui vẻ không muốn ngủ gật....”

“Cái đó không quan trọng, mau nói ai là hung thủ đi” Do Mỹ đột nhiên cắt ngang “Chắc chắn là Tang Điền rồi, phải không?”

“Tang Điền đúng là có động cơ giết người rất lớn...”

“Thấy chưa, tôi nói rồi mà.”

“Tôi là nói cậu ta có động cơ lớn, chứ không nói cậu ấy động thủ, bởi vì cậu ấy biết nếu giết Tân Lý, thì người cậu ta yêu cũng sẽ đau lòng, nên cậu ta sẽ không làm vậy, mà ngược lại, hung thủ chính là người yêu nạn nhân Tân Lý sâu đậm nhất, Phúc Mỹ Gia, hung thủ chính là cô!”

“Tôi...Sao lại là tôi được, lúc xảy ra án mạng tôi ở cùng Do Mỹ mà.”

“Không thể nào...”

“Cô ta làm sao hạ thủ được”

“”Báo cáo...” Giám định pháp y bước tới bên cạnh thanh tra Megure nói nhỏ.

“Thì ra là thế” thanh tra gật đầu, “Nạn nhân tử vong do ngạt thở và khủng hoảng quá mức...”

“Không sai, nạn nhân tử vong là do ngạt thở, máu này chỉ để làm nạn nhân kinh sợ, hoặc cho vào trước chủ yếu đánh lạc hướng rằng nạn nhân tử vong do mất máu.”

“Nhưng sao lại chết vì ngạt thở, chân tay cậu ta đâu có bị trói, nếu chỉ đơn giản là nằm yên trong đó mà chịu chết ngạt thì có khác gì tự sát?”

“Không, cậu ta ngạt thở không phải do không biết đập nắp, mà là có người cố ý hãm hại...”

“Do Mỹ, có phải Mỹ Gia từ đầu tới cuối đều đi cùng cậu không rời không?”

“Đúng...Mà không, cậu ấy có đi WC một lần, nhưng thời gian ngắn như vậy...”

“Không sai, chính là lúc đó, lúc cô ta đi WC đã bịt kín lại nắp hòm...”

“Làm sao như vậy được, tôi dùng cái gì mà bịt chặt nắp hòm?”

“Đây là dùng cụ diễn ảo thuật chỉ có một cửa bí mật để mở ra, mà cô thân là trợ thủ đương nhiên biết cửa đó ở đâu rồi, chỉ cần dán chặt cửa đó lại, nạn nhân sẽ ko thể ra được... Cô chính là dùng khối nước đá.”

Phúc Mỹ Gia hai mắt tròn tròn...

“Tôi thấy trong hòm có chút nước đọng, e là cô đã lợi dụng dao cụ hình rương hòm này để gây án. Trước tiên, cô đổ nước đầy hòm, đem nạn nhân đặt vào bên trong, để nhiệt độ hạ xuống hết mức, nước dần đông lại, trở thành khối băng. Cái hòm đặt khuất dưới hầm, nâng lên cũng bằng động cơ, nên không ai để ý tới

cái hòm có gì khác lạ không. Lúc nạn nhân bắt đầu tỉnh dậy, muốn cử động mạnh cũng không thể, mà vết máu trên người cũng làm cậu ta tưởng cậu ta sắp chết...”

“Vậy khối băng đó ở đâu? Nếu là cả một khối băng, sẽ không tan nhanh như vậy”

“Là nước đá khô, biểu diễn ảo thuật thường dùng nước đá khô, còn đạo cụ hình rương hòm kia lại có bộ phận điều chỉnh nhiệt độ, để khi biểu diễn có thể chỉnh nhiệt độ tăng lên, đem nước đá hoá thành khối trắng phun ra trên sân khấu, khối băng cô dùng gây ấn tượng theo nhiệt độ cao bốc hơi hết, chỉ để lại chút nước đọng...”

“Những...những điều này đều là suy luận phiến diện...chứng cứ đâu?”

“Chứng cứ đương nhiên có, Phúc tiểu thư, dùng khăn bông lau tóc để tẩm thuốc mê không có tiện lợi đâu!”

“A...” Phúc Mỹ Gia vô lực gục đầu xuống.

“Trước đó, cô hẳn là khuyên Tân Lý hãy nghỉ ngơi, mà lúc Tân Lý ngủ thường đeo mặt nạ ngủ, cô cố ý không mang đến, để cho anh ta phải mượn khăn bông của cô, chiếc khăn đã tẩm thuốc mê, sau đó cô đi chuẩn bị tất cả, đổ nước, phun máu quanh người nạn nhân. Sắp xếp xong xuôi, cô mới thu khăn bông lại, cho nên quanh mắt mới không có vết máu, máu này chính là cô dùng kim tiêm rút trong người cậu ấy ra.”

“Sau đó, cô nói đi WC, là để xử lý hết những thứ kia, nên chỉ cần thời gian thật ngắn”

“Nhưng mà trước đó chúng tôi đều ở cạnh mà...” Tang Điền cũng bắt đầu lên tiếng

“Nhưng mà các cậu căn bản không có giúp đỡ vào hay kiểm tra cậu ấy...” Phúc Mỹ Gia thấp giọng nói, cời khăn quần đầu xuống “Không sai, ở đây có tẩm thuốc mê, chỉ cần đem giám định sẽ biết ngay.”

“Từ trước tới giờ, những buổi biểu diễn của Tân Lý đều là một tay tôi sắp xếp, cho nên bây giờ tôi giết người ở ngay bên cạnh mọi người, nhưng một người cũng không phát hiện ra. Lúc giờ trưa nghỉ trong phòng của Tân Lý, tôi đã ra tay rồi, mà mọi người còn nghĩ lúc đó Tân Lý vẫn sống khoẻ ...”

“Tại sao? Sao cậu lại làm vậy???”

“Bởi vì tôi yêu cậu ta” Mỹ Gia đột nhiên dịu dàng ngẩng mặt lên “Tôi thật sự yêu cậu ta, nhưng cậu ta lại quá đa tình, cậu ta yêu một lượt rất nhiều người, Do Mỹ, cậu ta cũng yêu cậu, cậu có biết không?”

“Sao lại vậy?”

“Cậu ấy nói cậu ấy không muốn chỉ sở hữu một cây con, cậu ta cần chính là cả khu rừng, thực buồn cười, tôi dâng cả trái tim mình cho cậu ta để rồi nhận lại những lời này, chỉ cần cậu ta chết, tôi có thể độc chiếm cậu ta cả đời...Để Tân Lý không bao giờ rời bỏ tôi nữa...”Gương mặt Phúc Mỹ Gia bắt đầu giật giật...Cuối cùng vô lực quỳ sụp xuống đất, khóc nức nở...

Ảo thuật chưa diễn, tình yêu chưa thành, kết cục chỉ có tiếng khóc lạc giọng của cô gái...

11. Chương 7-1

“Há há..... Há há.....” Một tràng cười quái dị phát ra từ gương mặt đẹp trai tiêu sái nào đó làm cho người đang đi bên cạnh chấn động đến toàn bộ dây thần kinh đều run lên bần bật.

“Kuroba Kaito, tôi lạy anh đừng có cười như vậy nữa được không?” Cả người cậu đều nổi da gà cả rồi, Conan liếc xéo Kaito, ôi, gương mặt của Kudo Shinichi, hình tượng của Kudo Shinichi 17 năm gầy dựng đều bị anh huỷ trong gang tấc rồi...

“Tôi vừa nghĩ đến tiểu trình thám cả ngày hôm nay sẽ hầu hạ tôi, làm tôi hưng phấn kiêu không được...”

“Tôi bây giờ là một thằng nhóc con, nếu anh làm chuyện gì khác thường là tôi gọi cảnh sát gõ cửa đó...”

“Tiểu trình thám, em thật không thấu hiểu tâm ý nam nhân gì cả...” Kaito cười đến khoái trá làm Conan không tránh khỏi tim đập thình thịch....

“Anh đừng có làm chuyện gì quái gở đó.” Hai chân Conan run run rồi giật lùi lại, né ra xa Kaito một khoảng coi như là tạm an toàn.

“Tiểu trinh thám!” Thấy thái độ của Conan, Kaito khó chịu nhăn mặt nhíu mày, anh giơ tay tới bế thốc Conan lên, để xem em còn né đi đâu được nữa...

“Kaito, bỏ xuống!” Đây là giữa đường giữa xá nha.

“Conan kìa...” Giọng của đám thám tử nhí đột nhiên truyền tới làm Conan đứng hình, tèn tèn, cả hình tượng Edogawa Conan cũng xong luôn rồi...

“Conan, cậu thật là, lớn đầu rồi mà còn bắt người ta ẵm” Mitsuhiro nhìn Conan ra chiều khinh bỉ

Giề, tư cách đâu khinh bỉ tôi đó...

“Đúng đó, Conan, xuống đây chơi với bọn tớ đi.” Ayumi kéo kéo tay áo Conan, đối với người cô thích, cô vẫn muốn ở cạnh cậu lâu lâu một chút.

“Tớ...” Conan đang định mở miệng thì đột nhiên đôi mắt Kaito nheo lại đầy nguy hiểm.

“Xin lỗi nhé mấy nhóc, mấy đứa nhận nhầm người rồi, đây là em gái của anh, không phải là Conan gì mà mấy nhóc nói tới đâu.”

Em gái? Conan hiện tại không chỉ dây thần kinh mà cả cơ vòng, cơ mặt, mô mỡ, xương, sụn, tế bào da, tế bào chết đều đồng loạt giựt từng từng lên rồi. Kaitou KID, ăn trộm cũng cần trí tưởng tượng bay xa vậy sao?

“Nó thích mặc đồ như con trai vậy đó, anh đang dẫn nó đi lựa mấy bộ váy cho nữ tính hơn này”

“Con gái à?” Genta soi Conan từ đầu tới chân “Thế nhưng thực sự giống Conan quá đi.”

“Đúng vậy, cái cằm túm túm giống y...”

“Đúng vậy, còn có bản mặt đơ đơ cũng rất giống...”

Hả? Cằm túm? Mặt đơ? Thì ra trong mắt các người ta là như vậy... Conan nhất thời á khẩu không biện giải được gì...

“Chúng ta đi mua quần áo đây, tạm biệt nha mấy bạn nhỏ” Kaito xoay người rời đi, nhưng phát hiện đám thám tử nhóc vẫn lèo đèo theo phía sau...

“Mấy nhóc, còn có chuyện gì sao?”

“Em... Bọn em cũng muốn nhìn hình dạng Conan lúc làm con gái thế nào.”

Phụt

Kaito cuối cùng nhịn không được mà cười ra tiếng... Tội nghiệp tiểu trinh thám bị ép tới tuyệt lộ luôn rồi, anh vốn chỉ muốn nói qua loa cho thoát khỏi đám nhóc, thừa cơ ghẹo Conan thôi, lần này coi bộ không giả gái là không xong rồi...

Conan hắc tuyến, thằng Kaito chết giẫm, không lẽ bắt cậu mặc thật sao? Đắng lòng nhìn Kaito ôm đi cậu đi một mạch thẳng vào một shop thời trang thiếu nữ, lại tuyệt vọng nhìn đám quỷ phía sau về mặt phơi phới mong được nhìn ngắm, Conan chỉ còn biết thở dài. Trời muốn diệt ta!

May là chúng nó không hề hoài nghi cậu chính là Conan, nói đi cũng phải nói lại, trẻ con thật đúng là đơn thuần, chỉ có tội nó mới tin là thật thôi chứ ai mà.....

Haizzz

Nhân viên cửa hàng đem thật nhiều váy áo rực rỡ loè loẹt tới, Conan trừng mắt nhìn đồng vải xanh đỏ tím vàng, lại liếc xéo mắt tới Kaito. Hừ, hẳn ta cứ nhiên đang cười man rợ! Còn có phía sau, những ánh mắt lấp lánh chờ mong, Bọn gì ơi ~~ đi thử đồ nhanh đi

Tui thật sự phải mặc sao trời?

Lẽ nào anh danh một đời Thám tử lừng danh Conan đều bị huỷ hoại sao?

Có lẽ nào....

“Tiểu trình.... Tiểu Nam a, em lại không tự mặc được à, anh tới mặc giúp em nha.”

“Không cần, tránh xa tui ra....” Conan trề môi đẩy Kaito ra xa. Hơ hơ, bớt giỡn, cậu là thám tử lừng danh nha, việc gì phải sợ mấy cái vật vãnh này, muốn cười thì cười đi!

Đội Conan thay đồ xong liền bước ra trình diễn trước mặt mọi người, thật khả ái nha, nhưng hình như có gì đó không đúng...

Kaito nhìn một chút liền tức tốc lôi Conan vào trong phòng, gỡ kính mắt ra đồng thời đội thêm tóc giả. OK, ra show tiếp. Bọn nhóc đều tròn mắt há mồm, Trời ơi! Thực sự là như búp bê nhaaa, dễ thương quá trời quá đất.

“Ê, trả mắt kính đây.” Conan muốn đoạt lại liền bị Kaito nhanh chóng né đi, gấp cặp kính lại rồi ném đi đâu mất tiêu....

“Thật xinh quá đi” Genta và Mitsuhiko đồng thời đỏ mặt, cả Ayumi cũng ngây cả người. Hoá ra Conan nếu là con gái thì đáng yêu đến thế à...

“Được rồi, mấy nhóc ơi, nhìn cũng nhìn rồi, mau về nhà thôi.” Nhìn thấy Conan sắp nộ khí xung thiên, Kaito liền nhanh chóng bế mặc buổi trình diễn, hối thúc cả đám về nhà.

“Nhưng mà....” Vẫn còn muốn ngắm a...

“Chúng ta đi thôi.” Genta đột nhiên đề nghị, phải rồi, cả đám không thể phí thời gian vui chơi cả ngày được, còn biết bao nhiêu là trò. Nếu muốn nhìn nữa, sau này kêu Conan cải trang thành con gái mà nhìn là được rồi.

Nhìn bóng lưng ba đứa mất dạng, Conan đột nhiên rùng mình... Dự cảm không lành...

“Chúng ta cũng đi thôi.”

“Đi? ... Mặc như vậy mà đi?”

“Thì sao? Như vậy mới không ai nhận ra em, chàng thám tử đáng yêu của ta.” Trong thiên địa người thích Conan thực sự rất nhiều, lỡ mà gặp phải người quen, tiện miệng trò chuyện vài câu lại khuôn luôn Conan của anh đi thì sao...

“Tôi giả thành con gái nhìn kỳ cục lắm....” Cậu đã từng cải trang thành Haibara, nhưng lần này và về sau dễ mà gặp được cái chuyện tốt đẹp như thế nữa đâu. Toàn là giả thành bộ dạng dị hợm gì đâu không.

“Đâu có kỳ cục? Dễ thương lắm í, làm tôi chỉ muốn....” Ặn em, muốn nói như vậy. Mà thật Shinichi nếu như giả gái, chắc anh sẽ nghĩ thờ luôn quá.

“....” Quên đi, như vậy cũng tốt, chí ít không có nhân nhận ra mình....

“Vậy chúng ta đi thôi.”

12. Chương 7-2

“Tôi muốn đi Thủy tộc quán!” Lần trước ở Thủy tộc quán thấy rất nhiều loại cá lạ, lần này thật muốn ngắm kỹ lại một chút...

“Thủy...thủy tộc quán?” Lần này lại tới lượt anh hùng cái thế Kaitou KID rung bắn cả mình, Thủy tộc quán, có rất nhiều cá á á á...

“Ừ, lần trước trên TV giới thiệu có rất nhiều loại cá lạ, tôi muốn đi tham quan lắm...”

“Cá... chúng ta đi nơi khác không được sao?”

“Sao vậy?”

“Tôi...tôi..ôi..ôi.”

“Ngài Kaitou Kid, ngài không phải sợ cá đó chứ...”

“Làm gì phải sợ?” Kaitou KID sẽ diện hắt đầu, nhưng anh đúng là sợ cá mà...

“Nếu không sợ thì đi thôi...” Conan thẳng bước về phía trước, dám chơi ta, lần này cho người sợ đến lột da luôn, hoá ra là hấn sợ cá, há há há...

“Thịt cá giàu protein và photpho, cung cấp dinh dưỡng, hương vị thơm ngon, dễ tiêu hoá, tốt cho dạ dày, giúp phát triển mạnh mẽ trí tuệ và thể lực. Kaito, đi ngắm xong rồi ăn cá ha...” Nhìn Thủy tộc quán đủ các loại cá các màu, Conan hai mắt sáng rực lên.

Mà Kaitou KID danh vang thiên hạ nào đó con người đang muốn lôi ra ngoài, tay chân lẩy bẩy, bàn tay nắm chặt “Tiểu...tiểu trinh thám, coi xong rồi...xong rồi thì...đi ra thôi”

“Không đi, không phải anh nói thích tôi sao? Có mỗi chuyện đi theo ngắm cá với tôi mà cũng không chịu, thôi bỏ đi, không ép anh nữa...” Conan cúi đầu ra chiều uỷ khuất, rồi lại làm bộ ngẩng lên tỏ vẻ cam chịu.

“Thật không, vậy chúng ta đi về thôi”

“Được”

Nhưng được vậy thì đâu có nói...

Tiếc thật, có nhiều cảnh còn chưa xem kịp, vốn định trêu Kaito một chút, nhưng ở đây thực sự đẹp quá đi, cá hồ đẹp cá san hô, còn có cá nước muốn được nhìn thấy từ lâu lắm rồi, đều là mỹ nhân ngư của hải dương cả, bỏ đi, sau này rừ Hattori đi cùng, Hattori thế nào cũng thích, mà nói mới nhớ, Hattori sao lâu rồi không liên lạc với cậu nhĩ...

“Tiểu trinh thám, em đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì, chỉ nhớ lại lần trước tới Osaka, cùng Hattori đi Thủy tộc quán...Tiếc là lúc đó lại có án mạng, lần sau, tới tìm cậu ta đi xem nữa, mà sao gần đây cũng không thấy cậu ta liên lạc nhĩ...Kai...Kaito...”

“Em sao lại nhớ đến hấn rồi!!!!!! Ta đi xem cùng em, không cần đến hấn!!!!!!” Kaito xoay người ôm bồng Conan lên chạy ngay lại Thủy tộc quán “Không được nhớ hấn có nghe chưa” Còn không nghe lời ta đi ám sát hấn...

“Ồ @@" Khoé miệng Conan giật giật, cái tên này sao lại đột nhiên nổi khùng vậy, mong là sẽ không xảy ra án mạng...

“Êu~~ anh trai ẵm em gái đi chơi nha~~” Một giọng nói khó ưa từ đâu truyền lại, là thiên địch của Kaito, Hakuba Saguru...

“Hakuba, sao lại ở đây?”

“Nghe nói có ăn trộm lên vào Thủy tộc quán, nên tôi đến xem, xem ra chắc không phải Kaitou KID danh chấn thiên hạ rồi...”

“Ờ, cũng rảnh quá ha” Kaito khinh thường hắt mày, đáng ghét, hện hò lần đầu mà sao vấp tùm lum kỳ đà vậy

“Bé gái, em là ai vậy?” Hakuba cúi thấp đầu nhìn, vừa lúc Conan ngẩng mặt lên “Nhìn em quen lắm...”

“Hihi, đại ca ca, em mới gặp anh lần đầu đó” Conan quay đi, mặt hơi đỏ lên

“Thật chứ?” Em bé này thật đáng yêu quá đi... Hakuba chăm chú nhìn Conan, tiếc là có vài nét giống giống tên KID thối tha kia...

“Kaito, cậu ôm em nó nãy giờ một không, đưa tôi ôm một chút” Hakuba vươn tay toan ôm lấy Conan, Kaito lập tức né người ra xa.

“Không cần, em nó...em nó nhẹ lắm, không phiền cậu đâu..” Biết Conan không muốn để Hakuba biết thân phận, Kaito liền nói tránh ngay tức khắc

“Em gái cậu dễ thương quá đi” Hakuba vẫn nhìn Conan không rời “Em năm nay mấy tuổi rồi?...”

“....Sau này lớn lên làm vợ anh nhé?”

“ ... ”

“ ... ”

“Hakuba, cậu cũng là luyện đồng hử, cứ nhiên cướp người của tôi?” Đối địch với Hakuba trước giờ vẫn ở thế thượng phong, nhưng sao bây giờ lại bị đập xuống hạ vậy thế này...

“Không được, đại ca ca, tuy rằng mặt anh Kaito trông rất đàn, nhưng em vốn là thích anh ấy...”

Một câu Em thích anh ấy của Conan đã nâng Kaito từ địa ngục trở về với thiên đường. Tiểu trình thám thích hử, tiểu trình thám thích hử, hử đã nói mà, sức quyến rũ của Kuroba Kaito anh làm sao có ai có thể cưỡng lại được. Kaito chìm trong sung sướng đến mức hai tai lùnh bùng, quên bẵng đi hai chữ ” mặt đàn ” trước đó.

13. Chương 8

“Ồ...vậy sao?” Hakuba Saguru không nén được thất vọng, “Vậy khi nào em đá hử đi rồi thì đến tìm anh nhé?”

“Vâng ạ” Vậy cũng tốt, chỉ sợ đá mà tên kia không đi thôi....

“Vậy anh đi trước nha bé...”

“Tạm biệt anh ạ...” Conan vẫy tay, may mà hử không nhận ra...

“Tạm biệt, bé gái thám tử...”

“ ”

“CLGT? rõ ràng đã phát hiện ra lâu rồi, còn lằng nhằng đùa giỡn mình như vậy?” Conan tức giận hừ một tiếng....

“ ... ” Tiểu trình thám, chỉ sợ hử ta là nhận ra em nên mới nói với em những lời như vậy. Xem ra tình địch của ta thật quá nhiều rồi, bây giờ trừ Ran Mori đã bỏ cuộc đi, thì vẫn còn cô nhóc bí ẩn ở nhà ông tiến sĩ, tên da đen ở Osaka, thiếu úy cảnh sát Sato, bây giờ lại muốn thêm tên Hakuba này nữa...

“Tiểu trình thám, thật muốn đem em khoá lại cho rồi.” Chỉ muốn thuộc về một mình ta....

“Vậy thì anh sẽ không còn thích tôi nữa đâu..” Conan ngẩng đầu về mặt khẳng định

Cũng đúng, thích tiểu trình thám chính là vì sự kiêu ngạo, tự tin của cậu ấy, còn bởi vì sự dịu dàng hiếm hoi của cậu ấy....

“Đi thôi, tránh lại có thêm con kỳ đà nào bò đến...” Conan nhéo mặt Kaito, ý bảo anh bỏ cậu xuống...

“Tiểu trình thám, muốn hun cái quá *^_*.” Lời còn chưa dứt, gương mặt Kaito đã kề sát má Conan...

Cánh môi mềm đã chạm vào nhau, đầu lưỡi linh hoạt tiến nhập, va chạm vừa xảy ra, Conan đã lập tức đẩy ra cảnh báo

“Kaito, có người tới...”

“Hử...” Liếc mắt một chút đã biết ngay đúng là có người đi đến, nhưng anh vẫn không rời đi gương mặt của Conan. Anh không sợ đó, anh là muốn người trên thiên hạ đều biết Conan là của anh ...

“Kaito” Tiếng gọi như thét vang vọng toàn bộ Thủy tộc quán, cả người lẫn cá đều ong hết cả đầu.....

“Aoko, sao cậu lại tới đây?” Kaito buông Conan ra. Hở ngược lại cũng là một cách để đào thoát trách nhiệm....

“Hakuba kêu tới.... Cậu sao lại....” Nghe nói Kaito tới Thủy tộc quán, trong lòng đã rất bức bối rồi. Cái tên Kaito thấy cá là run bật bật kia sao lại có thể vào trong Thủy tộc quán, còn là cùng một nhóc con... Mà vừa rồi...rõ ràng là hôn môi như tình nhân....

“Tớ...” Kaito áp úng, mặc kệ làm sao, Aoko với anh mà nói, cũng giống như Ran với Conan.... Cho dù không phải là tình cảm yêu đương, nhưng cũng có một vị trí khó thay thế nổi....

“Anh Kaito với em đang diễn kịch đó hihi ” Conan bước ra thay anh giải vây, nhưng sắc mặt Aoko vẫn xám xịt.....

“VẬ hai anh chị cùng đi chơi với nhau đi, em phải về rồi.” Conan nhìn lên Kaito một chút rồi xoay người ly khai... Đã có bạn gái quan tâm anh đến vậy rồi, sao lại còn đi tán tỉnh cậu nữa? Cô gái kia cũng giống như Ran vậy, cậu đã làm Ran tổn thương, bây giờ không muốn tiếp tục tổn thương thêm người khác.

“Tiểu trình thám...” Tâm Kaito đột nhiên đau nhói, bóng lưng tiểu trình thám sao lại không nhìn rõ nữa rồi???Lần này để em bỏ đi, có khi nào về sau không cách nào gặp lại nữa? Ta...

Kaito sải một bước dài, vươn tay chụp tới, đem Conan ôm lại trong lòng. Lần này hai cánh tay anh bao thật chặt, Conan không thể giãy giụa mảy may....

“Kuroba Kaito, anh phát điên gì vậy?”

“Em đang muốn cái gì? Em muốn bỏ ta đi có đúng hay không?” Con người ngốc nghếch trước đây bây giờ bỗng nhiên lại nhạy cảm như vậy...

“Tôi....”

“Em làm sao???”

“Anh đã coi tôi là cái gì đâu, nếu đã có một cô bạn quan tâm anh đến vậy, anh tốt nhất phải biết quý trọng đi, đừng có...um...” Kaito, có người.... Cái tên điên này....

“Kai..... Kaito...” Aoko không dám tin tưởng trông mắt nhìn, cô sớm đã biết Kaito có rất nhiều chuyện giấu giếm cô, cũng biết trong lòng anh sớm đã có một người, thế nhưng, cô thực sự không ngờ, cư nhiên chỉ là một bé gái, một cô bé rõ ràng là học sinh lớp một thôi, “Cậu..cậu luyến đồng à..?”

“Không có.” Thương tiếc vuốt nhẹ gương mặt Conan. Quá mức xung động, tiểu trình thám cư nhiên bất tỉnh rồi, khả năng là quá tức giận thôi, ha hã, nghĩ đến tiểu trình thám mặt đỏ tai hồng liên tiếp trách cứ mình, trong lòng Kaito tự nhiên tuôn ra một cỗ hạnh phúc....

“Thế nhưng cô ta...”

“Chỉ có thể nói rằng, tớ gặp người này không đúng lúc.” Nhưng không sao, chỉ là vấn đề thời gian thôi mà, anh có thể chờ được, đợi được tới một lúc nào đó...

“Tuy rằng cô ta bây giờ còn nhỏ, nhưng tớ tin tưởng, không bao lâu sau, cô ấy sẽ lớn trở lại.”

“Tớ không hiểu.” Aoko vẫn không ngừng nghi hoặc, thích một đứa bé vẫn là thích một đứa bé, cho dù sau này nó lớn lên, so với anh nó cũng là một đứa bé thôi mà...

“Cậu không cần hiểu, Aoko, tớ thích nó, đời này nhận định là thích nó....” Nếu như mất đi cậu ta, anh không biết phải làm sao bây giờ...

“Kaito...” Cậu động chân tình với một đứa nhóc như vậy, như vậy.... còn tớ? Cho đến bây giờ, cậu đã từng để ý đến tớ, có từng nghĩ đến tớ chưa?

Cậu sao có thể nhẫn tâm trước mặt tớ nói ra rằng cậu không thể mất đi nó????

Bại dưới một cô nhóc như vậy làm sao cam tâm??

Aoko kinh hãi xanh cả mặt, làm cho Kaito không khỏi lo lắng, “Cậu không sao chứ, Aoko....”

“Tớ không sao, tớ đi trước...” Aoko nhìn thoáng qua người trong lòng Kaito, nhưng phát hiện tóc giả của cô ta lung lay sắp rớt, “Đầu tóc của cô ấy...”

“A, tiểu trình thám...” Kaito nhìn lại, đưa tay kéo chỉnh lại mớ tóc giả, thành thật mà nói, anh vẫn thích bộ dạng lạnh băng của tiểu trình thám hơn

“Là bé trai?”

“Đúng” Như thế này cũng có cái tốt, đổi lại bộ dạng thật của Conan cho rồi, phiền phức tiểu trình thám cả buổi rồi...

Aoko đột nhiên xoay người bỏ đi, không được, cô không thể tiếp tục nhìn nữa, ánh mắt Kaito làm trong lòng cô tan nát, cô biết thằng bé kia, cô đã từng nghe ba mình nhắc qua....

“Tức chết ta rồi, tên Kaitou KID lại chạy mất rồiiiiiiiii ”

“Nhưng đồ vẫn chưa bị lấy đi mà? Kaitou KID đã thất thủ rồi, ba còn tức giận gì nữa?”

“Nhưng vấn đề là kẻ đoạt lại viên ngọc lại là một học sinh tiểu học, tức chết ta rồiiiii.... Mặt mũi thanh tra cảnh sát còn để ở đâu nữa...”

Nghe ba nói thế, cô cũng hiểu kỳ không ít, thật muốn nhìn xem nhóc con kia là người như thế nào, sao có thể làm cho KID thất thủ liên tiếp như vậy....

Cho nên sau đó cô đi tìm những bài báo về cậu nhóc ấy, thiên địch của KID, còn cầm xem trước mặt Kaito, còn cười nhạo Kaito một chút. Tên ngốc này thần tượng Kaitou KID như vậy, mà hấn lại thua bởi một đứa trẻ con. Thế nhưng, Kaito lần đầu tiên không hề phản bác lại cô, thái độ một mực chấp nhận sự thật...

“Tiểu trình thám, tiểu Shinichi, tiểu Conan, em tỉnh lại mau, còn không chịu tỉnh lại ta hôn em đến chết luôn, khỏi cần ngắt nữa....”

“Xéo ngay.” Cảm giác được Kaito đang áp sát người tới muốn táy máy thật, Conan lập tức mở mắt ra, lùi về sau hai ba bước.

“Sao anh biết tôi tỉnh rồi?”

“Lông mi của em run run kìa.”

“Xạo sự, run hồi nào...” Conan mặt đỏ tới mang tai, hôm nay là cái ngày chết tiệt gì, không chỉ bị hôn trước mặt người khác, bây giờ còn ngắt queo thế này bên cạnh hấn, thật quá mạo hiểm rồi...

“Tiểu trình thám, cả ngày hôm nay thật xứng đáng quá đi

”

“Nhảm, cả ngày chả làm được khí khô gì, xứng đáng cái *beep*, có mỗi cái Thủy tộc quán mà cũng chưa có xem cho hết, toàn dính chuyện tào lao không...”

“Nhưng tiểu trình thám cả ngày hôm nay một khắc cũng không rời xa ta...Như vậy là xứng đáng” Kaito ôm lấy Conan, trong mắt có vài phần thất lạc....

“Kaito...” Conan quay lại cũng định Kaito, nhưng nhìn thấy cánh tay con nít nhỏ xíu của mình, lại bắt đắc dĩ thở dài.....

“Tôi trước giờ đều bên anh, không phải sao?” Conan nhếch khóe miệng, cũng tự tin như lúc cậu phá án, “Tôi chưa từng nói ra lời, nhưng tôi nghĩ, trong lòng anh hẳn tự hiểu được? Tâm ý...”

“Ta biết, tiểu trình thám trong lòng có ta, ta biết....” Thế nhưng vị trí lại nhỏ bé, trong lòng tiểu trình thám còn có thật nhiều người khác nữa, thật nhiều chuyện khác nữa

“Vậy anh còn muốn sao nữa?”

“Người ta là muốn được cùng em quang minh chính đại tay trong tay đi dạo ...” Kaito buông Conan ra, để cho cậu thấy được rõ ràng uỷ khuất trong mắt anh...

“Tôi lúc đó không phải đã cùng anh quang minh chính đại đi dạo phố sao? Còn bị anh ôm vào trong ngực.....”

“....”

“Em thực sự là một tế bào lành mạn cũng không có.” Kaito bắt đầu dĩ gục đầu, được rồi, đây là tiểu trình thám của anh, thật muốn cho nhóc ấy.... Nhưng mà không được....

“Em tới khi nào mới về lại hình dạng cũ?”

“Sao mà về được?”

“Nhưng thuốc của cô gái kia....”

“Chỉ là bản chưa hoàn thiện, tác dụng phụ rất lớn, không thể tùy ý thử đâu...”

“Nhưng như vậy ta không thể làm việc mình muốn làm được.” Kaito tham lam khê liếm vành tai của Conan....

“Anh...” Conan che tai lại rút lui ba bước...”Tôi còn nghĩ bây giờ có thuốc cũng không dám trở về đâu....”

Một con lang trước mặt vậy ai mà dám cả gan treo thịt tươi ra chứ....

Nói xong không thèm để ý tới vẻ mặt ai oán của Kaito, một bước đi thẳng... Hờ hờ, thế là hết một ngày, ta thoát rồi

~

14. Chương 9-1

Ánh trăng chiếu xuống bóng người bí ẩn đang đi qua đi lại trong căn phòng tối, nhân thần của hắn vô cùng hung ác, lại mang theo một chút bi thương khó tả. Rốt cuộc hắn đã đợi được ngày này rồi! Rốt cuộc hắn đã có thể báo thù cho nàng, làm sáng tỏ tất cả chuyện này rồi! Hắn đắc ý tới mức lúc vừa bước khỏi cửa phòng đã nhin không được ngửa mặt cười haha....

“Chuyện gì vậy, xảy ra chuyện gì?????”

“Không biết, ồn quá vậy?????”

“Bật đèn mau”

“Vâng” Ngay khi vừa hạ công tắc, toàn bộ ngôi nhà ầm một tiếng rồi nổ tung, biến thành một trời biển lửa, không một ai có thể chạy thoát. Chỉ có một tên điên đang đứng ở góc đường phía xa thoả mãn nhìn mọi chuyện, khéo miệng không kiềm lại được tiểu ý....

“Conan, em sao thế????” Từ rạp chiếu phim đi ra, cảm thấy nhóc con hôm nay bị sao thế???

“Không sao ạ, bộ phim vừa rồi làm em cảm thấy có chút khó chịu, sát nhân không bị cảnh sát bắt, trái lại còn báo thù được cho vợ mình, xong rồi hết phim... Đối với một thám tử mà nói, bộ này cứ như sỉ nhục họ vậy.”

“Conan?????” Nghe được Conan nói, Ran kinh ngạc há hốc, thằng nhóc này....

“A.... Em chỉ là nghe trên TV nói vậy thôi, ô ô...thằng bé kia có đồ chơi siêu nhân kia, thích quá đi....” Nhìn thấy Ran ánh lên nghi hoặc, Conan lập tức chớp chớp đôi mắt, lộ ra biểu cảm vô cùng ngây thơ trong sáng....

Quả nhiên, vẫn chỉ là một tiểu hài tử, Ran vẽ mặt bắt đầu dĩ xoay người đi, “Chị cũng định nói với bố chuyện này, sau này đừng nên cho em coi mấy bộ phim thế này nữa, không khéo sau này trở thành tên Shinichi cuồng phá án kia là xong đời”

“Ha ha” Conan cười khổ, chỉ là đời này cậu không còn cơ hội trở lại thành Kudo Shinichi đâu.

“Chị Ran, bây giờ chị với anh Shinichi...” Chần chờ một lúc, Conan nhỏ giọng hỏi đến...

“Ừm... nói thế nào nhỉ? Shinichi nói thế nào cũng là mối tình đầu của chị, chị không thể trong thoáng chốc mà buông bỏ được...” Ran cúi đầu, “Đời này chắc chỉ có thể là thanh mai trúc mã với cậu ấy....” Đây là Ran tự nói trong lòng, cô đợi cậu lâu như vậy, thương cậu lâu như vậy, có ghét, cũng có giận, thế nhưng, bây giờ

cũng đã có thể từ từ buông tay, cho dù hiện tại, đôi tay nàng muốn nắm không phải là của Shinichi, nhưng trong lòng vẫn luôn hoài nghi, ngày trước bọn họ trong lòng nhau có bao nhiêu phân lượng???

“Thật sao?” Như vậy cậu an tâm, nhưng trong lòng tự nhiên lại thấy thiếu vắng gì đó, cậu đột nhiên thật muốn gặp hắn... Cái tên quỷ sứ đó...

“Conan? Conan?” Thấy Conan thật lâu không nói lời nào, Ran lo lắng gọi liên tục...

“Ai nha, cậu đừng lo cho tên tiểu quỷ kia quá, chắc là bị dọa sợ rồi?” Sonoko từ đâu xía ngay vào, tâm tình của cô nàng thoát nhìn thật giống như đang bức chuyện gì... “Cái tên Makoto đáng ghét, rõ ràng hôm nay đâu có trở về...” Cô đã chuẩn bị rất nhiều tiết mục, lịch trình rồi, tỷ như khán loại này kinh khủng điện ảnh sẽ cùng nhau đi xem phim kinh dị, sau đó, cô sẽ làm bộ kinh sợ tốt độ...

“Makoto~em sợ quá...”

“Đừng sợ, đừng sợ, Sonoko, anh sẽ bảo vệ em cả đời...”

“Em cảm động lắm”

“Anh yêu em Sonoko...”

....

Sản phẩm thuộc về trí tưởng tượng của Sonoko

Kết quả????? Tên kia cư nhiên lỡ hẹn, hại cho cô gái xinh đẹp tuổi đương xuân nào đó chỉ có thể cùng thằng nhóc lớp một này xem phim trinh thám....

Thì ra là bà nhớ người yêu ... Conan bật cười hai tiếng, tui cũng đâu có muốn coi phim chung với bà...

“Hừ, đáng ghét! Đáng ghét!!!! A!!! Đẹp trai quá!!!” Vừa đang chìm đắm trong oán niệm trách cứ người yêu, một khắc sau đã lập tức trở về bộ dạng mê trai kinh điển...

“Chị Sonoko, không sợ anh Makoto ghen sao?”

“Hắn còn không biết? Ta đây là muốn cho hắn ghen điên lên ấy. Hai chàng siêu đẹp trai vì ta quyết đấu, ôi ~ Sonoko, tội của người chính là quá xinh đẹp rồiiiiiii

”

—Ôi—

“Conan, em sao vậy, sao tự đứng lại buồn nôn, có phải vì vừa ăn món bao tử cá không?”

“Chắc...chắc vậy ạ...”

“A, anh đẹp trai đang đi tới kìa ~~”

“Ha, chào mọi người” Anh chàng đẹp trai chủ động bắt chuyện chào hỏi, nhưng con mắt lại thẳng tắp mà nhìn Conan “Nhóc con dễ thương ghê nha~”

“Đại ca ca, chào anh” Nghe được người kia khen cậu, Conan rất khả ái mà đáp lại. Mà hình như cậu từng gặp qua người kia ở đâu. Hình như không có đâu, bắt quá phong cách thanh tao lịch lãm này thật đúng là giống người nào đó... Không lẽ...

“Hai vị mỹ nhân, tôi có vinh hạnh được mời hai người tham gia một buổi vụ hội không?” Anh chàng cúi người, làm một điệu mời lịch thiệp.

“Vũ hội?” Ở cửa rạp chiếu phim mời người ta tham gia vũ hội??

“Đại ca ca, anh cúi đầu mời lại có được không?”

“Được chứ, tôi làm sao từ chối được yêu cầu của một em trai đáng yêu như thế này?” Anh chàng cúi người xuống mặt đối mặt Conan, cậu lập tức lấy tay nhéo mạnh gương mặt vừa kề sát đó...

“Á đau đau...nhóc con...em làm sao vậy?”

“Conan, không vô lễ như vậy!” Ran nhanh chóng ôm bồng Conan lên, đối anh trai kia xin lỗi không ngớt, “Xin lỗi anh, cái thằng nhóc này luôn kỳ quặt như vậy, anh đừng trách tội ạ.... Conan! Em sao dám vô lễ với người lớn như vậy!!!”

“A, xin lỗi, anh đã quên tự giới thiệu...”

“Anh là Kết Thành Tân Du ”

“Kết Thành Tân Du?” Cậu thực sự hình như ở nghe nói qua ở đâu rồi...A, đúng rồi...

“Anh là minh tinh màn bạc mới nổi đấy à

~~ Ôi

~~”Sonoko không hề không chế phát cuồng lên hú hét, liền bị Kết Thành bịt miệng...

“Anh là lén lút đi ra ngoài đó, nếu bị fan bắt gặp là khỏi thoát thân nha....” Kết Thành cười cười, hàm răng trắng đều rất dễ chiếm được cảm tình người khác...

“Em trai này, vì sao vừa rồi nhéo anh?”

“Nó khẳng định là bởi vì đồ kị anh lúc lớn đẹp trai quá đó....” Sonoko lạnh chanh vừa tự suy diễn vừa cười đến phản cảm”Cái thằng nhãi này, đối với mấy anh đẹp trai đều không có hảo cảm...”

“Thật à?”

“Đúng vậy, em nói có đúng không, Conan?”

15. Chương 9-2

“Ồ...dạ???” Conan giờ mới ngẩng đầu lên, bộ mặt bơ bơ như này giờ không hề chú ý. Thì ra... không phải là hấn... trong lòng tự nhiên vô cùng thất vọng...Hấn ta thật lâu rồi không có tới gặp cậu.

Quên đi, cậu sao thể này, có liên quan gì đến cậu đâu....

“Được rồi, anh vừa nói cái gì tham gia vũ hội? Ngày hôm nay có chuyện gì trọng đại sao?” Ran quay đầu nhìn về phía Sonoko, thân là nhị tiểu thư của tập đoàn tài phiệt Suzuki, không thể lại không biết việc này...

“Hở????” Sonoko hai tay khoanh lại, nỗ lực nhớ xem, hình như không có gì hết...”Đúng rồi, lần trước bố có đưa cho tớ một phong thư, nhưng chả hiểu gì hết nên quăng rồi...”

“Hả?????”

“Ừa...nói cái gì mà buổi dạ hội của những cô bé lọ lem, hừ Sonoko đại nhân ta là ai chứ, sao có thể chung đụng với mấy cô bé tội nghiệp kia được, há há há...”

Mọi người hắc tuyến, Sonoko quả nhiên không đổi được cái bệnh tự kỷ nặng, thật giống với người nào đó quá đi....

Mà kệ chứ, nhớ hấn làm gì...

“Xin lỗi, buổi vũ hội kia là anh cùng một người bạn tổ chức...” Nghe Sonoko nói vậy, Kết Thành cũng không để bụng chỉ cười cười, “Anh với bạn anh cứ lâu lâu lại tổ chức vũ hội thế này... Nếu tiểu thư không thích, như vậy thì thôi vậy...” Tự hồ có chút xấu hổ, Kết Thành xoay người định chạy đi, nhưng phát hiện ống tay áo đã bị người túm lại...

“Tiểu thư?”

“Chuyện này... nếu là anh mời tới, chúng ta nếu như từ chối thì không phải con gái nữa rồi...” Sonoko hí hí cười trộm

“Sonoko!”

“Aizzz, dù sao cậu với Kudo cũng chia tay rồi, sao không chuẩn bị quen một anh đẹp trai mới đi?” Sonoko thúc thúc khuỷu tay Ran.

“Đã vậy thì chúng ta đã đi thôi...”

“Bây giờ á?” Sonoko và Ran bất ngờ, “Chờ một chút, bọn em còn chưa thay quần áo mà????” Mặc đồ như thế này mà đi tham gia vũ hội sao được??

Ran cúi đầu nhìn lại mình, áo sơmi, quần jean, rồi lại ngó sang Sonoko, trang phục của cô cũng không thích hợp đi vũ hội.

“Không cần, chủ đề của bọn anh là mời đến những “cô bé lọ lem” xinh đẹp giản dị ở trên đường, rồi đến chỗ bọn anh sẽ có sẵn y phục, tới đó, mọi người sẽ được chiêm ngưỡng xem ai có thể trở thành công chúa lọ lem xinh đẹp nhất...”

Kết Thành cười nói, thành thật mà nói, thiếu nữ tóc dài trước mặt anh thực sự rất xinh, nếu mà trang điểm tí mĩ chút nữa, khẳng định sẽ vượt xa nhiều người...

Bất quá, ánh mắt anh lại thấy hứng thú với tiểu quỷ trước mặt. Mà không biết tiểu quỷ này trang điểm lên sẽ như thế nào...??

Sao-tôi-tự-nhiên-rùng-mình-vậy-ta???? Conan bất chợt run nhẹ hai vai, hình như lại sắp có chuyện không hay xảy ra rồi....

“Kết Thành, sao cậu tới muộn thế???”

“Thì tại đi tìm mấy cô bé lọ lem cho buổi vũ hội mà, Tân Điền, còn cậu thì sao?”

“Còn phải nói, ta đã ra tay là mã đáo thành công” Tân Điền lấy tay hất tóc trước trán, khiến vô số nữ sinh phía xa kích động hú hét ầm ầm.

“Đẹp trai quá

~ ”

“Thật là

cậu xem, Kết Thành đẹp trai, Tân Điền cũng đẹp trai, hể hể tớ thích cả hai người

”

“?????” Ran và Conan không còn từ nào để thốt mà chỉ lẳng lặng nhìn Sonoko, trong khi cô nàng vẫn như thường lệ chẳng hề để ý tới vẻ mặt no comment của hai người.

“Ê mà mấy thằng đẹp trai lưu manh lắm nha, giống cái tên Kudo của cậu đó, chảnh chọe lắm nha” Sonoko không hiểu vì sao cứ nhớ tới Shinichi là liền trở mặt ác cảm hết với mấy anh đẹp trai.

“Ừm...” Ran cúi đầu ậm ừ.

Ồi ời – sao lại có tui liên quan vào đây nữa?? Conan nghe Sonoko nói hươu nói vượn một hồi lại lỗi mình vào chữ thì tránh không khỏi cảm giác bó tay. Mà nói lại, cái tên Kaito kia cũng đẹp trai vậy, cũng lưu manh cả chón vậy, mà Sonoko người cũng mê quá trời đó thôi.

“Đây là cô bé lọ lem mà cậu chọn tới đây à, nhan sắc nhìn cũng bình thường nhỉ?” Tân Điền từ trên xuống dưới đánh giá Ran và Sonoko....

“Ê, anh nói gì? Anh còn đòi hỏi xinh đẹp tới mức nào nữa?” Dám nói công chúa Sonoko nhan sắc bình thường à?

“Kệ họ đi mà, chị Sonoko” Chị xấu thiệt mà... Conan kéo tay áo Sonoko lại, nhưng trong bụng lại thầm cười nhạo.

“Còn người tớ mời tới thì không tầm thường vậy đâu, Chi Mỹ, ra đây đi.” Nương theo tiếng hoan hô của mọi người, một vị mỹ nhân từ trong đám người chậm rãi đi ra, nhất thời hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người

Conan nhìn Sonoko, rồi lại nhìn Chi Mỹ. A~~ đúng là một đại mỹ nhân

“Conan, ánh mắt mi vậy là sao?” Sonoko túm áo Conan, cô nhìn thấy rồi nha, vừa rồi thằng tiểu quỷ này tuyệt đối là đang khinh bỉ nhan sắc của cô.

“Huhu chị Ran cứu em—” Âm thanh kêu cứu siêu cấp vô địch khả ái bắt đầu vang lên, lại còn làm bộ mặt phụng phịu dễ nựng, nhất thời đã đem ánh mắt của mọi người thu về phía mình...

“Sonoko tiểu thư, Conan chỉ là một thằng nhóc thôi mà.” Kết Thành ôm lại Conan, tiểu tử này, quả nhiên đúng như anh tưởng tượng, dễ thương chịu không nổi.

Conan ở trong lòng Kết Thành lại không vừa ý, đuôi mắt cứ giật giật, cậu thực sự rất ghét bị người khác ôm. Nhưng mà...ngó sang Sonoko..Thôi ta cứ ở đây cho an toàn một lát ...

“Tôi xin giới thiệu...” Sau khi tiếng nhạc dạo kết thúc, Kết Thành hắng giọng nhưng tay vẫn ôm Conan

“Tôi là Kết Thành Tân Du, vị này chính là Tân Điền Niệm, là sinh viên của trường âm nhạc Beika, hiện nay là thành viên mới của công ty chúng ta. Còn các cô nương đây chính là những cô bé lọ lem tôi mời tới. ”

“Tôi là Mori Ran, xin mọi người chỉ bảo nhiều hơn ”

“Tôi là Suzuki Sonoko ”

“Nhóc con, em tên gì?” Kết Thành nhìn vào người trong lòng

“Em là Edogawa Conan, thám tử”

“Thám tử?” Kết Thành hiểu kỳ nhượng mày

“Xin lỗi, thằng nhóc này rất mê trò trinh thám” Ran khiêm tốn nói thêm rồi ôm Conan về.

“Thật à?” Trong tay còn lưu lại hơi ấm của thằng nhóc, Kết Thành nhìn lại vòng tay trống không của mình, trong lòng tự nhiên thấy thất lạc.

Âm nhạc bắt đầu vang lên giòn giã, từng cặp đôi tiểu thư và vương tử bắt đầu chọn cho mình trang phục. Lúc nhạc kết thúc sẽ là lúc bọn họ bước ra trình diễn.

16. Chương 10-1

“A, Ran tiểu thư, thực xinh quá đi.” Nhìn Ran ăn vận bước ra, Kết Thành không khỏi nói lời cảm khái, quần lụa mỏng màu trắng, áo tơ tằm làm dung nhan cô gái trẻ càng thêm mỹ lệ.

Ran e ngại vắn vắn tà áo, hai gò má ửng một màu phấn hồng nhàn nhạt, “Đâu có, quá khen đó thôi...” Là con gái đều thích được người khác khen xinh đẹp, cho dù Ran là cao thủ Karate, mạnh mẽ cứng cỏi nhưng khi được khen cũng không khỏi e thẹn ngại ngùng.

“Còn em thì sao?” Nghe được Kết Thành ca ngợi Ran, Sonoko hắc hắc cười không ngừng, Ran chọn ăn mặc thế này đương nhiên là do Sonoko am hiểu thời trang mà xúi vào, thì cũng có do Ran xinh đẹp sẵn, nhưng gu thời trang của Sonoko cũng đóng góp không ít chứ bộ. Nếu Ran đã đẹp, vậy thì... “Em thế nào? Chắc chắn là không thua kém rồi...”

“Đương nhiên, Sonoko tiểu thư cũng rất đẹp...” Kết Thành cười nhàn nhạt, nhưng mà đuôi lông mày đã liên tục giật giật rồi.

“HẾ HẾ HẾ SONOKO TA ĐƯƠNG NHIÊN ĐẸP RỒI

~”

Conan bên cạnh không còn biết làm gì khác ngoài trấn an Kết Thành, “Em hiểu nói dối rất áy náy...”

“Không sao, nhưng còn...” Kết Thành cúi đầu nhìn Conan, “...còn em, nếu như Conan đây cũng ăn diện trang điểm một chút, nhất định sẽ vô cùng đẹp “

“Hihi anh cứ đùa, em là con trai mà...” Nhớ tới lần trước bị tên kia hoá trang thành con gái rồi lượn giữa phố vài vòng, Conan trong lòng đã muốn ớn lạnh, từ đây tới chết cũng đừng hòng ép ta hoá trang thêm lần nào nữa nhá.

“Đúng đó, trang điểm thử coi, chị không tưởng tượng được” Sonoko hào hứng xen ngang, làm trực giác Conan lập tức cảnh báo phải đào tẩu. Bà chị trước mặt không khéo nổi bệnh lên làm thật....

“Conan, hay là em trang điểm một lần thử xem sao?” Lòng hiếu kỳ của Ran từ bao giờ cũng trỗi lên cùng lúc với cơn điên của Sonoko, “Có được không?”

Ran, cậu tại sao bắt cần để cho Sonoko lây bệnh?

“Conan không nói là đồng ý rồi, OK, vậy chị phụ em trang điểm ha” Không thèm nhìn tới ánh mắt cầu xin của Conan, Sonoko đã lôi thẳng em nó vào trong phòng thay đồ

—Cuộc đối thoại trong phòng thay đồ—

“Không chịu, em không chịu mặc dầuuuuuuuuu” Conan nhìn y phục trong tay Sonoko.

“Không chịu cũng phải chịu.” Giọng nói của ác ma nào đó

“Chị Rannnnn cứu mạngggggg”

“Conan, chị Ran không cứu đâu” Ran phe phẩy đầu đáp lại, thành thật mà nói, như vậy đối với Conan thực không công bằng, nhưng mà cô cũng muốn nhìn hình dạng Conan khi trang điểm một chút thôi mà. Nguy rồi, có khi nào bị Sonoko đồng hoá rồi....

“Tang tang tang tàng

~ cô bé lọ lem xinh đẹp xuất hiện rồi đây ~~” Tiếng Sonoko vang lên, cùng với hành động đưa tay giật phăng tấm bạt che phòng thay đồ ra một bên. Mọi người liền thấy được một bé gái vô cùng xinh xắn nhỏ nhắn đứng trong đó. Kết Thành giật mình, gương mặt bé gái, à không, nhóc con chắc vì giận và chống cự quá nên hơi đỏ lên, làm người ta vừa thương vừa thích.....

“Conan, dễ thương quá đi

”

“Chả dễ thương chỗ nào, chị Ran, nếu chị xem rồi vậy em thay ra nhé”

“Nhưng...” Đẹp như vậy không cho những người khác ngắm thật uống quá, Ran đã định bế Conan đi một vòng khoe mọi người, nhưng lại có một âm thanh bất chợt cắt ngang cô.

“Á Á Á Á”

“Xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt Conan lập tức trở nên nghiêm túc, vội vàng chạy thẳng ra ngoài...

“Xảy ra chuyện gì.” Kết Thành cũng chạy tới theo

“Ph..phần thưởng hạng nhất cho buổi lễ hôm nay không thấy đâu nữa, hơn nữa...”, hơn nữa còn nghe có tiếng kêu của cô gái. Chạy đến liền thấy cô ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt chỉ vào trên mặt bàn, “Hải Lệ, Hải Lệ bị giết rồi...”

“Cái gì?” Conan trừng lớn hai mắt, gấp gấp chạy đến bên thi thể, đưa tay thăm do phần cổ nạn nhân, “Kết Thành ca ca, báo cảnh sát mau, không cứu được rồi...”

“Các người nói là, các người muốn tổ chức ra buổi lễ tuyển cô bé lọ lem?”

“Vâng, tuy rằng nói là vũ hội chỉ để cho vui, nhưng vì chúng ta cũng mời một vài đạo diễn có danh tiếng đến, nên ai quán quân sẽ có rất nhiều cơ hội trở thành người phát ngôn của Mộng Huyền Nhân Lệ” đây là chủ ý của người tổ chức. Chỉ khi ở trong cuộc sống đơn sơ tầm thường nhất, người phụ nữ mới toát lên nét đẹp chân chính hoàn mỹ nhất của họ. Cho nên, bọn họ nghĩ ra cách này, để tuyển chọn người phát ngôn cho Mộng Huyền Nhân Lệ...

“Mộng Huyền Nhân Lệ?” Thanh tra Megure thắc mắc nhưng mắt cứ không rời tiểu cô nương cứ đi đi lại lại xung quanh cái thi thể nằm bên kia. Cô bé này...sao trong giống giống người nào đó của nhà Mori nha...

“Là viên bảo thạch mới nhất của tập đoàn QB chúng tôi.” Kết Thành giải thích, anh tuy rằng là ca sĩ thần tượng, nhưng song song đó cũng là nhị thiếu gia của tập đoàn tài chính QB “Mộng Huyền Nhân Lệ, hình dạng như một giọt nước mắt, toả ra ánh màu lam nhạt đẹp động lòng người, như phẳng phát nước mắt người thiếu nữ, làm cho người có lòng đều dấy lên thương tiếc...”

“Ồ... thân phận của nạn nhân như thế nào?” Ông là thanh tra, đối với đá quý không có khái niệm.

“Là Hải Lệ, đồng nghiệp của tôi”

Nạn nhân là Hải lệ, cũng là một minh tinh mới nổi. Sắc đẹp của cô thanh thuần như nước làm người khác không khỏi ái mộ, vì vậy lượng fan trong phút chốc đã tăng rất mạnh

Conan trên dưới nhìn thi thể của Hải Lệ, thi thể vẫn còn ấm, vậy chắc án mạng xảy ra không lâu. Kỳ lạ, bên trong móng tay cô ta hình như có vài thứ. Conan nhắc cánh tay cô lên đặt gần mũi ngửi thử. Mùi rất lạ, còn có mùi Socola nữa.

“A” thân thể đột nhiên bị ai đó ôm lấy, Conan lại càng hoảng sợ, “Kết Thành ca ca, anh làm gì?”

“Cô bé không nên nhìn mấy cảnh máu me này”

“.....”

“Conan, quả nhiên là cháu?” Thanh tra Megure vô tình gào lớn một câu khiến mọi người đều quay lại.

“Oa, Conan, thì ra em giả gái thế này cũng dễ thương quá ha?” Takagi cũng kinh hô.

“Câm miệng” cảm giác được đường nhìn của tất cả mọi người đều giao nhau ngay trên người mình, mặt Conan không khỏi hồng ửng lên, “Anh... Mấy ngườiiii, mau nhìn xem, trong móng tay chị này có cái gì nè...” Mau lắng sang chuyện khác!!!!

“Quả nhiên... Giám nghiệm mau.”

“Vâng...”

“Mọi người nói xem, có khi nào là Kaitou KID làm không.” Một người nhỏ nhỏ thì thầm thị phi...

17. Chương 10-2

“Cậu nói cái gì?”

“Chúng ta hai ngày trước không phải nhận được thư cảnh báo của Kaitou KID sao?”

“Nhân Mỹ, không được nói lung tung.” Kết Thành quát lớn.

“Các người nói là hai ngày trước nhận được thư của Kaitou KID sao? Vậy tại sao không báo cho cảnh sát?”

“Thẳng ra là bởi vì chúng tôi không tin cảnh sát, các người thất bại đâu phải một lần, có gọi tới cũng tổ cho một phen nhốn nháo chứ lợi gì?”

“Anh hai! ”

“Bộ anh nói sao sao?” Kết Thành nhếch miệng trào phúng, trên mặt vô cùng khinh bỉ

“Bởi vậy..cho nên mới nói vụ này chắc do Kaitou KID gây ra...” Chi Mỹ cũng chen vào nói nói.

“Không thể nào, Kaitou KID không bao giờ làm vậy” Conan không chút nghĩ ngợi mà phản bác, cuậ không thích người khác không chứng không cứ mà suy luận bậy bạ như vậy, tuyệt đối không thích nha.

“Conan??” Ran giật mình nhìn cậu, “Em và Kaitou KID không phải đối thủ sao? Sao tự nhiên...” Lại giúp hấn ta phản bác?

“A...Ừm...” Nhưng mình phản bác hơi quá rồi, Conan gãi gãi đầu “Tên kia tuy là một tên trộm, nhưng tới bây giờ hắn chưa từng làm bất luận ai bị thương cả...Cái này em nghe thanh tra Nakamori nói rõ ràng mà”

“Ừm...”

“Bây giờ không phải lúc nói cái này” Conan quay đầu lại, “Thanh tra Megure, bác xem, thi thể nạn nhân vẫn còn ấm, bọn cháu tham gia vũ hội đã hơn một tiếng đồng hồ rồi, hơn nữa, theo lời anh chàng gọi là Tân Điền kia nói, chúng cháu là tới trễ nhất, cho nên vũ hội bắt đầu phải trước một đoạn thời gian nữa...”

“Ừ, vũ hội bắt đầu

“Ừa mà vậy thì sao?” Sonoko hỏi, thời gian vũ hội bắt đầu với thi thể thì liên quan gì đến nhau.

“....” Bà già này... Còn tự xưng là nữ hoàng phá án nữa, nữ hoàng phá bình thì có, cái chuyện vậy cũng không hiểu. Conan tà tà liếc Sonoko.

“Mọi người xem, nếu nạn nhân chết vào lúc chuẩn bị khai mạc, thì đến bây giờ thi thể phải lạnh rồi... Nhưng thi thể này vẫn còn ấm, và dựa theo tình trạng máu chảy, thì sự trao đổi chất cũng chỉ vừa mới dừng đây thôi, nói cách khác, hung thủ có khả năng vẫn còn trong số chúng ta, chưa đi xa được đâu”

“Ồ, nhóc con, em hiểu biết nhiều thật đó” Kết Thành nhếch môi cười

“A, những ... cái này đều là em nghe trên TV, mà phim ảnh không phải cũng rất hay chiếu sao?”

“.....”

“.....”

“Bác nói Ran à, cháu đừng có để Conan xem mấy thứ máu me thế này nữa. Cho dù nhà cháu là văn phòng thám tử, nhưng con nít con nôi đã coi mấy thứ này lớn lên sẽ ra sao...” Thanh tra Megure nhắc nhở. Thiệt tình, để đứa bé nhỏ tuổi như vậy tiếp xúc với án mạng xác chết, làm sao mà lớn nổi...

“Xin lỗi ạ...” Cô cho Conan coi mấy thứ này bao giờ chứ, ủa mà phim ảnh có chiếu mấy thứ này sao? Sao cô không biết vậy?

“Được rồi, đã như vậy, như vậy... Chúng ta đi thôi Conan”

“Chờ một chút, chờ một chút...” Cứ vậy mà về, vụ án này sẽ thế nào?

“Ran, hiện tại không thể đi...” Takagi ngăn Ran lại, “Mọi người cũng thuộc dạng có liên quan đến vụ án, không thể tùy ý bỏ đi” Thật ra lúc nói lời này, Takagi chỉ nghĩ muốn giữ lại Conan, dù sao có nó cũng có thể phá án nhanh hơn.

Conan cảm kích nhìn Takagi, vội giật khỏi tay Ran chạy tới hướng thi thể.

Không nghi ngờ gì nữa, người này...vì giải Cô bé lọ lem mà bị sát hại, có 4 điểm đáng nghi nhất.

Thứ nhất, trong móng tay là thứ gì? Không lẽ là trong lúc giãy giụa mà cào vào da thịt hung thủ? Nhưng mà... y phục của nạn nhân vẫn rất chỉnh tề, không giống như từng trải qua xô xát.

Thứ hai, cái Mộng Huyền Nhân Lệ kia giấu ở đâu? Tìm khắp ở hiện trường cũng không thấy đâu cả.

Thứ ba, nạn nhân chết do một nhát đâm trúng ngực, mất máu quá nhiều. Hung khí là dao ăn dùng trong vũ hội. Nhưng tại sao lại tùy ý ném hung khí gần thi thể? Nếu như chà lau sạch sẽ đặt lại bàn ăn, không phải sẽ khó bị tìm ra hơn sao?

Còn có điểm đáng ngờ thứ tư, đó là bạn trai của nạn nhân Hải Lệ, Kết Thành Ấu Bình. Anh ta sao một chút đau khổ cũng không có vậy?

“Này, nhóc con, em nhìn cái gì, thấy anh đẹp trai quá hay sao?” Tựa hồ là chú ý tới ánh nhìn của Conan, Kết Thành tựa đầu ngược cầm cao lên, vẻ mặt ngạo mạn.

“Anh hai, anh dọa gì thằng bé thế?” Thấy Conan bị anh hai mình nói như vậy, Kết Thành Tân Du lần thứ hai ôm lấy Conan, “Conan, anh trai anh thích nói vậy đó, em đừng sợ” Thấy Conan vẻ mặt trầm trọng, Tân Du cho rằng nhóc bị Ấu Bình dọa, nên ôn nhu an ủi.

“Không sao ạ” Conan cười cười với Tân Du, rồi lại cúi đầu trầm tư, không chú ý đến người vừa được cười kia mặt bỗng đỏ hồng.

Căn cứ theo điều tra của cảnh sát, Hải Lệ lúc còn sống liên quan tới 5 người đang có mặt tại hiện trường, bạn trai của cô Kết Thành Ấu Bình, bạn tốt của cô Chi Mỹ, Nhân Mỹ, em trai của Ấu Bình là Kết Thành Tân Du, còn có tên Tân Điền kia nữa...

Vậy hung thủ là một trong số 5 người đó sao?

Còn có...Conan quét mắt một lượt xung quanh. Sao cậu lại nghe được cái mùi vô cùng quen thuộc đó vậy...Mùi hương của tên Kaito kia, tên đó cũng lên vào đây rồi sao?

“Xin hỏi, lúc xảy ra án mạng, mọi người đang ở đâu?”

“Tôi đi chung với cô Ran và cô Sonoko này” Tân Du trả lời, nhưng con mắt không rời Conan. Thăng nhóc con này từ nãy tới giờ đều dóm ngó xung quanh bảy tám lượt, không biết là đang tìm cái gì?

“Đúng vậy, anh ấy và bọn cháu đi cùng với nhau, cháu và Ran có thể làm chứng ạ”

“Tôi và Chi Mỹ ở trong phòng hoá trang” Nhân Mỹ giọng nói vẫn dịu dàng nhỏ nhẹ như trước, “Phần mắt của tôi bị lem mắt, nên nhờ Chi Mỹ trang điểm lại giúp”

“Ừm...” Chi Mỹ gật đầu

“Tôi...” Ấu Bình cắn môi, “Nguy rồi, tôi cũng không để ý là đã ở đâu, vì đi lung tung quá, nhưng nói chung là chẳng ai làm chứng hết”

“Tôi cũng không có...” Tân Điền cũng lắc đầu, “Tôi thỉnh thoảng cũng ra ngoài một mình để hút thuốc, nên không ai làm chứng cả”

“Nhưng mà muốn chỉ ai là hung thủ thì phải có chứng cứ nha...” Ấu Bình vừa nói vừa cười trào phúng, “Thành thật mà nói, cảnh sát các người quá ư là kém cỏi đi, muốn bắt chuột mà con chuột chạy tới ngay trước mặt cũng không phát hiện luôn... Tin vào mấy người, tôi thà đi tìm thám tử còn hơn”

“Mà nói đi phải nói lại” Tân Điền nhún vai tiếp lời, “Thám tử nhí này xem ra còn thông minh hơn các người đó”

“Không có đâu...em chỉ là một thằng nhóc thôi, có biết gì đâu...” Đáng ghét, Kuroba Kaito, mi khá lắm, đừng có nhìn mặt ta nữa đó.

“Báo cáo” Giám định pháp y tiến đến “Chúng tôi đã xét nghiệm xong rồi, thứ trong móng tay nạn nhân chúng tôi xét nghiệm ra có phản ứng với DNA của Chi Mỹ”

“Chi Mỹ???” Nhân Mỹ không dám tin quay sang nhìn Chi Mỹ.

“Không phải tôi! Không phải tôi đâu mà!! Các người không có chứng cứ”

18. Chương 11-1

“Cô không phải hung thủ? Vậy tại sao trong móng tay nạn nhân lại phản ứng với DNA của cô? Không phải là vì Hải Lệ trong lúc giằng co đã cào vào cánh tay cô sao?” Thanh tra Megure chỉ vào vết thương đã được băng vải lại trên cánh tay Chi Mỹ

“Được rồi! Đúng là trước đây tôi và Hải Lệ đã cãi vã, tôi định đánh cô ta, còn cô ta thì cào bị thương cánh tay tôi “

“Cãi vã?”

“Đúng vậy, vì tôi trước đây là bạn gái của Ấu Bình. Tự nhiên cô ta xuất hiện, Ấu Bình liền mê cô ta đắm đuối...Tôi...tôi không giận sao được? Tôi sao có thể bại dưới tay cô ta chứ?”

“Chi Mỹ?”

“Nhưng tôi thật sự không có giết cô ta!” Hình tượng hoàn mỹ của Chi Mỹ rốt cuộc đã bị phá đổ, cô cũng chỉ là cô bé lợ lem mà thôi, chỉ vì diện lên trang sức lụa là mới có thể trở nên xinh đẹp như vậy....

“Hừ, đều là người hại cô ấy.” Ran lớn tiếng trách cứ, ánh mắt vô cùng phẫn nộ nhìn thẳng Ấu Bình, “Nếu người không tham lam phụ bạc như vậy...”

“Đúng vậy, chưa kể bạn gái đã chết mà người cũng không có nửa điểm đau buồn nữa?” Sonoko cũng phụ họa theo...

“Bạn gái thì có thể kiếm người mới mà, hơn nữa, bây giờ việc quan trọng nhất không phải tìm cho ra hung thủ sao? Bây giờ ai cũng vội vã suy sụp đau khổ hết rồi ai tìm hung thủ??”

“Tên bạc bẽo ”

“Đồ máu lạnh ”

“Ác ma ”

“Quý quyết ”

Nhìn hai cô nàng người một lời ta một tiếng lên án Ấu Bình, Conan cũng chỉ biết thở dài. Hung thủ là đại mỹ nhân kia sao? Trực giác nói cho cậu biết không phải như vậy...

Cái gì kia? Hình như bên dưới thi thể có cái gì đó...

Conan đảo mắt quanh rồi bước tới, lấy tay dò dò bên dưới thi thể nạn nhân.

Là...tóc, một sợi rất ngắn

“Thật đáng thương quá, Hải Lệ còn trẻ như vậy... ” Bên tai đột nhiên truyền tới giọng nói của những người tham gia vũ hội, Conan theo thói quen vênh tai lên nghe...

“Ừa...nếu như không phải tại Kết Thành Ấu Bình, cô ấy cũng sẽ không chết sớm như vậy...”

“Nhưng mà nếu không nhờ có hắn, cô ta cả đời cũng đâu góc đầu lên nổi?”

“Bất quá Chi Mỹ đẹp hơn mà, Tân Điền thực có mắt nhìn người hơn Kết Thành ”

“Cái đó còn phải nói, Nhân Mỹ cũng không tệ, tóc dài thướt tha như vậy, thật mê người đi...”

“Ê...con nít đừng tới gần thi thể như vậy ” Thân thể đột nhiên bị nhắc bổng lên, Conan lập tức ôm chặt cổ mình, nguy hiểm quá, sao hôm nay cứ bị xách lên hoài thế này, bộ cậu rất nhẹ sao...

“Tân Điền ca ca, anhi làm gì vậy.” Conan buông tay, thở ra một hơi dài...

“Em tìm được gì rồi à?”

“Dạ ”

“Dạ?”

“A, không có ạ, ủa ủa, tay em tự nhiên mò được cái gì dưới thi thể nè... ”

“Cái gì?” thanh tra Megure bước tới, liền thấy được sợi tóc trong tay Conan, con mắt không khỏi sáng ngời
” Đây có thể là đầu mối mà hung thủ để lại. Bây giờ tất cả mọi người nhỏ xuống một sợi tóc, đưa Takagi đem đến cơ quan giám định pháp y ”

“Vâng ”

“Haizz, một sợi tóc, còn tưởng rằng có cái gì...” Tân Điền vẻ mặt thất vọng, “Anh nói tiểu quý, em tới gần thi thể như vậy là để mò một sợi tóc đó hả? ”

“Dạ, Tân Điền ca ca, anh bỏ em xuống có được không? “Cậu rất ghét bị người khác xách lên như thế.

“Uôi ~~ Tân Điền, cậu luyến đồng hử, sao cứ sắp lấy thẳng nhóc vậy? ”

“Thì liên quan gì đến cậu? Không lẽ cậu ngắm nghía tôi này giờ, nên để ý là tôi hay sắp lấy ai?” Tân Điền tiêu sái cười, buông Conan xuống...

“Đùa, cậu mà dễ coi hơn một chút xíu đi rồi hăng mớ, dựa vào đức hạnh của cậu bây giờ á hả...”

Không đi để ý tới hai người đang đấu võ mồm, Conan lại lần nữa cúi đầu, thật là một sợi tóc thì có thể khẳng định gì nhỉ? Tóc?? Trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo tinh quang... Nhưng mà... tiếng cãi vã bên tai của hai người nào đó thật phiền chết được...

Phiền quá đi, Kaito, anh mới để là ồn ào như vậy rồi sao? Chưa kể đến lâu như vậy rồi cũng không ra mặt gặp cậu cho đằng hoàng... Được lắm, sau này đừng hòng nói chuyện nữa nha, dám lén phén đến nhà, tôi sẽ quăng con cá lên đầu anh!

Cá... đúng rồi, trong móng tay nạn nhân đúng là mùi cá.

Nói như vậy?????

“Chú giám định ơi, giúp cháu cái này với ” Conan tới gần nhân viên giám định pháp y nó nhỏ vào tai.

“Ồ, thật vậy à, được, để chú xem ”

“Kết Thành ca ca?”

“Chuyện gì?” Nghe được Conan gọi, Tân Du hai mắt liền nảy lên hưng phấn.

“Chị Hải lệ có phải có thói quen hút thuốc không ạ?”

“Đúng vậy, sao em biết?”

“Hơn nữa còn hay hút xì gà đúng không?”

“Đúng, em...???” em rất cuộc là ai? Trí tuệ tuyệt đối không phải trẻ con bình thường.

“Có thể là vậy lắm...” Khoé miệng Conan cong lên, bây giờ chỉ cần chờ kết quả giám định thôi...

19. Chương 11-2

“Conan, em rất cuộc là ai?”

“Em là Edogawa Conan, thám tử...” Vẫn là câu trả lời tưởng như giản dị nhưng lại chất đầy kiêu ngạo đó. Cậu kiêu ngạo, vì cậu là một thám tử, không phải vì danh xưng “thám tử tài ba” hào nhoáng, mà là niềm cao hứng khi vạch mặt được hung thủ, còn có... sự phấn khởi khi có thể phơi bày sự thật ra ánh sáng.

Đương nhiên, cậu cũng rất muốn khoe tài, nhưng cậu sẽ không tự thừa nhận đâu.

“Thật sao?” Lúc mới nghe câu này, anh còn tưởng là cậu nhóc nói đùa, nhưng bây giờ... cậu thật sự không khác gì một ngài thám tử. Thậm chí... thậm chí còn là thám tử tài ba hơn mọi thám tử khác.

“Cháu bé, có kết quả giám định rồi đây.” Vì đã quá quen với Kogoro Mori, nên những nhân viên này cũng biết rõ chú bé trợ lý này của lão. Nó đã nhờ thì ắt là vụ án sắp xong rồi.

“Sao rồi chú?” Conan nhanh chóng chạy tới.

“Cháu nói không sai... Đúng là lạ thật...” Nhân viên giám định tựa hồ cũng rất kinh ngạc với kết quả có được, nên có chút mờ mịt không thể lý giải nổi...

“Thật sao? Như vậy hung thủ chính là cô ta rồi...”

“Thế nào? Kết quả giám định sợi tóc đó thế nào?”

“Báo cáo thanh tra, sợi tóc này là của nạn nhân...”

“Sao lại như vậy?????”

“Vậy còn gì để nói nữa, hung thủ đúng là Chi Mỹ rồi... Trong móng tay Hải Lệ không phải có máu của Chi Mỹ sao? Hơn nữa cô ta có động cơ giết người lớn nhất...” Tân Điền thái độ nhàn nhã kết tội. Tuy rằng Chi Mỹ là người mà hắn tìm tới buổi hội, nhưng nếu là phạm nhân giết người, thì thôi vậy....

“Tân Điền, anh sao có thể nói như vậy?” Chi Mỹ không dám tin tưởng mà nhìn hắn, rồi đột nhiên cười giễu, “Các người nói tôi có động cơ giết người, thế các người thì không à?”

“Chúng tôi?????”

“Tân Điền, không phải anh từng thăm yêu Hải Lệ à? Nhưng cô ả đâu có chịu anh, vì nhà anh làm gì có tiền bằng Kết Thành, làm sao giúp cô ả thăng tiến, thoág một cái đã biến thành “công chúa” của màn ảnh được...”

“Có chuyện này sao?” Lại một vụ tình sát nữa....

“Chưa kể, cái viên đá Mộng Huyền Nhân Lệ đó đâu? Các người còn chưa tìm được mà. Dựa vào cái gì nói tôi là hung thủ??”

“A A có cái gì nè ~” Lại tiếng thắc mắc ngây thơ gần như đã thành huyền thoại truyền tới. Takagi quay đầu lại, vừa thấy Conan ghé vào trên thi thể...

“Conan, em làm gì đó?”

“Cháu đang phá hỏng hiện trường đó!!!!” Thanh tra Megure đang rống lớn thì dứt ngang khi nhìn vào hướng chỉ của cậu nhóc

“Nhìn hay quá đi, trên đầu TV kia, tượng siêu nhân che mặt bị tử địch đâm cho một đao....” Conan mô phỏng động tác theo, “Ồ ngay giữa ngực, sau đó máu phun thẳng ra...”

“Phải rồi!!!!”

“Nhưng sao trên ngực chị này chỉ có một chút máu dính lại vậy?” Conan chỉ vào trên ngực nạn nhân “Không lẽ vì chị ấy ít máu quá, nên không chảy được?”

“A, thì ra là thế?????” Takagi rốt cuộc đã bình tĩnh đại ngộ, “Nói như vậy, như vậy... rất có khả năng Hải Lệ đã chết trước khi bị người khác đâm vào ngực, nhằm tạo hiện trường giả...”

Đúng đúng đúng, Conan gật đầu... Cuối cùng mấy ổng cũng hiểu....

“Như vậy lý do thật sự mà cô ta chết là...”

“Báo cáo, nạn nhân chết do ngạt thở.”

“Ngạt thở??”

“Vâng, hồi nãy nhóc kia có nhờ chúng tôi kiểm tra lại nguyên nhân tử vong một lần nữa. Ngạt thở. Đây mới là nguyên nhân tử vong chính thức. Hơn nữa còn là ngạt thở do trúng độc.”

“Nếu như nói là hạ độc, vậy thì thời gian gây án phải khác rồi, cuối cùng lựa thời cơ đâm thêm một đao vào xác, như vậy có thể tạo chứng cứ ngoại phạm vô cùng chắc chắn”

“Nhưng độc gì chứ?”

“Diclo-dietyl Sunfit ” Conan thấp giọng trả lời “Còn gọi là lưu huỳnh mù tạc, đây là khí độc xuất hiện rất nhiều trong chiến tranh hoá học...”

“Sau khi trúng độc từ 3 đến 4 ngày mới gây ra tình trạng khó thở dẫn đến tử vong.”

“Thì ra là thế, thế nhưng Conan, em làm sao mà biết được mấy cái này?” Takagi nghi hoặc hỏi, mấy thứ thế này, đến thanh tra cũng còn không biết, bản thân anh cũng chẳng rõ ràng, vậy tại sao nhóc con...

“A?” Conan chớp chớp mắt, “Em... em xem trên TV...”

Nghe Conan trả lời xong, ánh mắt mọi người đều dồn hết lên người Ran...

...TV nhà các người rốt cuộc là đã bật những kênh nào vậy?

“Xin lỗi...” Tựa hồ là cảm nhận được hàm nghĩa trong ánh mắt mọi người, Ran không kiềm được mà mặt đen thêm vài phần...

20. Chương 12-1

“Chị Ran??” Conan giả bộ làm ra vẻ mặt khó hiểu ý hỏi “Sao chị lại phải xin lỗi?”

Nó đúng là vẫn còn là con nít. Con nít sẽ không hiểu được khách sáo của người lớn, nhưng thằng bé này lại hiểu được... suy nghĩ của hung thủ? Ánh mắt của Ran vô cùng phức tạp mà nhìn về Conan, làm cậu toàn thân có chút run sợ.

“Em hèm, trở về vấn đề chính.” Thanh tra Megure ho nhẹ hai tiếng, “Nếu như nói là chết vì ngộ độc, vậy thì đúng là có thể giết người mà không cần có mặt ở hiện trường...” Như vậy hung thủ rốt cuộc là ai?

“Kết Thành ca ca?” Một tiếng gọi vô cùng nhẹ nhàng, lại khiến Kết Thành Tân Du lập tức quay phắt lại.

“Em muốn trèo lên đó, anh ẵm em lên với” Conan chỉ lên trên...

“Được” nhưng mà nó trèo lên trên đó làm gì? Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng Kết Thành Tân Du vẫn bước tới, tự nhiên không biết tại sao chân như vướng cái gì đó, cả người liền mất thăng bằng ngã nhào. Kết Thành Tân Du theo phản ứng quơ hai tay định tóm vào vật gì đó để lấy lại thăng bằng, nhưng phát hiện trong tay từ đâu ra một đoạn màu đen kì lạ. Tóc...

“Á...” Thấy tóc mình bị Kết Thành giựt vào trong tay, Nhân Mỹ không khỏi thét lớn. Cô ta lập tức che đầu mình lại, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ.

“Nhân Mỹ??” Kết Thành nghi hoặc nhìn cô ta, tại sao vậy, Nhân Mỹ...

“Nạn nhân đã nói cho chúng ta biết hung thủ là ai... Đoạn tóc đó, là của Nhân Mỹ.” Conan lúc nói vẫn cúi đầu

“Thì đúng là tôi đội tóc giả, thế nhưng có chứng cứ gì nói tôi là hung thủ chứ?” Nhân Mỹ thái độ đã đổi một trăm tám, trở nên hung dữ khác thường, hai tay khoanh lại kiêu ngạo mà nhìn Conan cùng những người khác.

“Tôi nghĩ Hải Lệ nghiện xì gà là tại vì chị, xì gà của cô ta đều là chị cung cấp, đúng không?”

“Đúng thì thế nào? Cái này cũng không thể chứng minh tôi hạ độc ở trên xì gà”

“Tôi nghĩ mấy hôm trước chị đã đưa xì gà cho Hải Lệ, mà ở trên đó còn tẩm thêm hơi độc, từng chút từng chút thấm lên thần kinh của Hải Lệ, chị không ngay lập tức giết chết cô ta vì chị thấy nạn nhân và Chi Mỹ đang xảy ra xung đột. Chị định chờ thời cơ để vạ họa cho Chi Mỹ, đúng không?”

“Chứng cứ đâu? Tôi là tôi cần chứng cứ thôi!”

“Nhân Mỹ tiểu thư, bị nhổ tóc có đau không?”

“Cái gì?”

“Lúc gần chết cơ thể nạn nhân bắt đầu co giật, đường hô hấp cũng bắt đầu tắc trở, nhưng cô ta cũng thật lợi hại. Cô ta đã cố không giãy giụa, chính là vì muốn lưu lại đầu mối...”

“Đầu mối?”

“Chị không cảm thấy trên tóc chị dính cái gì sao?” Conan hỏi, con mắt nhìn thẳng vào Nhân Mỹ

“Cái gì vậy?” Nhân Mỹ phản xạ sờ lên tóc, thứ dính trên ngón tay làm cô ta nhất thời sửng sốt, “À ta...”

“Không sai, chính là máu của nạn nhân, cô ta không định kéo đứt tóc chị đâu, mà là muốn máu của mình dính lên tóc của chị... Cho nên, hung thủ chính là chị.”

Conan vươn tay, chỉ vào Nhân Mỹ....

“Ha ha ha ha... Không sai, là tôi giết ả đấy...” Việc đã đến nước này, nói qua nói lại tiếp cũng vô dụng, Nhân Mỹ nhún nhún vai, “Không sai, ả là do tôi giết, cái loại đàn bà này, giết ả cũng là vì dân trừ hại...”

“Nhân Mỹ??” Chi Mỹ không dám tin tưởng, “Vì sao, vì sao cậu làm như vậy?”

“Vì sao làm như vậy?? Ghê tởm, sớm biết vậy cũng nên giết cô luôn, khỏi phải giả hoạ rườm rà!”

“Nhân Mỹ??” Tại sao? Cô ấy rõ ràng là một người vừa dịu dàng vừa xinh đẹp, tại sao trở thành như thế này?

“Đều tại các người quá đáng, cái vở kịch này, các người rõ ràng chị là chị em gái, vì sao còn muốn giành vai cô bé lọ lem của ta? Ấu Bình là hoàng tử của ta, ta là thực sự muốn được trở thành cô bé lọ lem, trở thành công chúa của anh ấy ... Vậy mà...các người đều phá hoại chuyện của ta. Đầu tiên là cô, mẹ hoặc Ấu Bình, sau đó là Hải Lệ. Các người biết không, con đàn bà kia còn cười nói với tôi rằng, các vai diễn này nội bộ đã định đoạt cả rồi, ả ta mới là công chúa thực sự, người khác có mơ tiếp cũng vô dụng... Ta thật hận!”

“Cho dù thế nào, phạm tội chính là phạm tội, cô cũng vĩnh viễn không thể trở thành cô bé lọ lem được. Chính vì cô bé lọ lem kia trái tim trong sạch lương thiện như nước, mới có thể bà tiên giúp đỡ, mà trái tim của cô, sớm đã ô uế không thể tẩy được rồi!”

“Vậy à?” Nhân Mỹ nhàn nhạt cười nói, nhưng lại khiến mọi người cả kinh, cô ta muốn làm gì?

Định thần đã thấy Nhân Mỹ từ trong người rút ra đao nhọn, hướng Kết Thành Ấu Bình đâm tới.

“Chúng ta cùng chết!”

“Anh hai!!!!”

“Thiếu gia!!!”

Chỉ thấy một trận khói xanh tung mù, một bộ quần áo màu bạc đứng cách ra đó không xa, khoe miệng tươi cười ngạo mạn, Kaitou KID????

“Người đâu, bắt hân!!!!!!”

“Vâng!!!!!!”

Cảnh sát đối thoại xong hai câu ngắn gọn thì Kaitou đã từ cửa sổ nhảy ra, lướt đi trên đôi cánh bạc, vòng một đường đẹp đẽ trong không trung rồi biến mất...

“Đáng ghét, lại chạy rồi!!!!” Thanh tra Megure tức giận đến giơ chân...

“A, Conan đâu rồi?” Ran vừa định gọi um sùm lên, thì đã thấy được trang giấy phía sau Sonoko

Kính chào hai vị cô nương

Thằng bé này có thể nào cho tôi mượn một chút?

Kaitou KID ký tên.

21. Chương 12-2

Kính chào hai vị cô nương

Thằng bé này có thể nào cho tôi mượn một chút?

Kaitou KID ký tên.

Cái thể loại gì đây?????

“Cô Nhân Mỹ, cô đã bị bắt” Khi chiếc còng tay lạnh lùng chụp vào cổ tay Nhân Mỹ, người ta thấy nước mắt trên mặt cô không kiềm được mà rơi xuống. Thằng nhóc kia nói không sai, cô có tư cách gì trở thành cô bé lọ lem chứ...

“Nhân Mỹ tiểu thư, tôi vẫn muốn hỏi một chút, còn viên Mộng Huyền Nhân Lệ đó...??”

“Lúc tôi tới đây, chỉ nhìn thấy Hải Lệ thôi, viên đá đó sớm đã không thấy đâu rồi...”

“Giờ còn cần phải nói sao? Khẳng định là tên Kaitou KID kia rồi!”

“Được rồi, có thể nào nhờ các vị đi tìm giúp anh hai tôi không?”

“.....”

“Tiểu trinh thám

bộ dạng em hôm nay thật quá sức dễ thương nha

” Bên trong nhà Kudo, một thiếu niên bày ra dáng cười mê đắm tán thưởng nhìn Conan khiến người ngồi đối diện không khỏi sồn tóc gáy...

“Anh lòi tôi tới chỗ này làm cái gì?” Người Conan bất giác run run, đang muốn cởi thứ y phục lỏng lẻo trên người ra để quay trở về hình dáng “nam tính” vốn có, nhưng nhìn tới vẻ mặt chờ mong của Kaito- một bộ dạng nhất-định-sẽ-không-buông-tha nên Conan có phần đắn đo lại. Thử mà nghĩ nếu bây giờ cởi ra, lại còn không xảy ra chuyện lớn đi???

“Tiểu trinh thám

em nhớ tôi không vậy? Tôi thế nhưng nhớ em lắm lắm lắm >w<”

“Ồm... một chút, lưu ý là chỉ có một chút thôi...” Conan vươn ngón tay mình hoạ “chỉ chút xíu thôi đó”

Ha hả, Kaito không nói, chỉ cười nhẹ nhìn cậu

“Được rồi, mấy nay anh chết ở đâu vậy?” Conan hỏi

“Tôi là muốn len lén nhìn em trong bộ dạng...”

“Anh đã thích con gái như vậy sao không tìm một bé gái cho rồi đi”

“NO,NO chỉ có tiểu trinh thám giả thành nữ nhi tôi mới thích, người khác đều không hứng thú!”

“.....”

“Tiểu trinh thám, làm sao em biết tôi ở đó?”

“Anh nói xem, Kết Thành là một tên háo sắc bạc tình, vậy mà ở đó nhiều mỹ nhân như vậy, anh cứ nhiên không hề liếc mắt tới. Đây là quá rõ rồi, nếu không phải mất mũi Kết Thành kia tự nhiên có vấn đề, thì chính là đó vốn là một người khác. Mà khả năng lớn đương nhiên là anh rồi...”

“Hơn nữa, lúc tôi bị Tân Du ẵm lên, anh không phải cũng ẵm ỉ cả lên sao? Sau đó lúc tôi phá án, Tân Du ngã là bị anh ngáng chứ ai...” Đương nhiên đây cũng là nhờ Conan đoán đúng, nếu như Kết Thành Ấu Bình thật là Kaito, vậy chắc chắn có thể ngằm nhờ anh sắp đặt, đem Tân Du vừa xô ngã vừa để cho anh ta giật trúng tóc Nhân Mỹ thì chỉ có thể là tên đạo tặc nào đó thôi...

“Tiểu trinh thám, em sao lại để người ta tùy tiện ôm vậy =.=” Kaito vươn hai tay đem Conan ôm vào trong lòng, “Tôi thực sự rất nhớ em...” Nếu như không phải ở nhà anh xảy ra chút chuyện, anh cũng sẽ không lâu như vậy không đi gặp tiểu trinh thám.

“À tôi có lẽ vật đem tới...”

“Nếu như là viên Mộng Huyền Nhân Lệ đó, anh nhanh đem nó trả lại đây!”

“Tiểu trinh thám??” Kaito giọng điệu dẫn theo mấy phần ai oán, viên Mộng Huyền Nhân Lệ đó ánh lên màu giống với đôi mắt của tiểu trinh thám như đúc, làm anh kiểm lòng không đành mà nghĩ, nếu như tiểu trinh thám mang trên người bảo thạch này, sẽ lay động người khác đến mức nào?

“Sao?? Vậy hết một ngày hôm nay, ngày mai, anh tự đem trả về.” Conan cam chịu ra lệnh, Kuroba Kaito thật là thiên địch của cậu. Bây giờ bộ dạng thế này, cũng không có cách nào ép anh ta trả lại. Cậu xoay người bỏ đi.

“Tiểu trinh thám?”

“Làm sao? Bây giờ anh đem trả hay tôi đem trả?” Conan ác thanh ác khí nói thẳng

“Tiểu trình thám... Tôi thật sự yêu em mà...” Cái bảo thạch lên áo Conan, trong lòng Kaito có chút xúc động, cũng hơi mất mát. Không phải vì viên đá, mà vì lâu như vậy cậu gặp lại anh, chỉ biết nói mỗi chuyện viên đá thôi à?

Tôi gần Conan một chút, rồi hôn lên môi cậu...

“Kuroba Kaito.....”

“Chuyện gì?” Luyến tiếc buông Conan ra, ánh mắt Kaito vẫn còn lưu luyến lãng mạn...

“Anh đã phạm luật!”

“.....”

“.....”

22. Chương 13-1

Một chiếc xe có rèm che chạy như bay trên con đường rộng thênh thang, màu xe đỏ rực càng tạo vẻ diễm lệ thu hút nhiều ánh nhìn mơ ước, làm người dọc đường không khỏi suýt xoa, rồi lại không khỏi nghĩ, chủ nhân chiếc xe kia tính cách có phải mang vài phần lãng lợ, táo bạo hay không?...

“Tiểu trình thám, sao nhìn em khó chịu vậy?” Quái đạo danh chấn thiên hạ lúc này đang một thân đồng phục học sinh, vốn đang tiến rướn người tới hôn ái nhân anh ta một cái, nhưng ngay lập tức đình chỉ vì anh mất hiếu kỳ của ba đứa tiểu quỷ phía sau...

“Ta nói, Kaito, anh không thấy ngượng à?” Conan nhìn xe, rồi nhìn nhìn lại bộ đồng phục của Kaito, bắt đầu lắc đầu...

“Conan, sao cậu dám gọi anh Kuroba là Kaito?”

“Chẳng lẽ phép chút nào ”

“Đúng vậy đúng vậy ”

Ba đứa nhóc không chừng lên án Conan, ra vẻ ta đây đứng về phía anh Kuroba Kaito đấy nhé, làm quái đạo không kiềm lòng được nhếch nhếch khoé môi. Nhưng mà không được cười quá mức đâu, bằng không tiểu trình thám nổi nóng, lại vất anh hẳn sang một bên cả đời không thêm lý đến nữa...

Conan giọng mỉa mai, “Như vậy, xin hỏi, anh Kuroba, chúng ta đang đi tới đâu đây ạ?”

“Anh Kuroba??” Nghe được cách gọi của Conan, Kaito không vừa ý lắc đầu, “Gọi anh Kaito được rồi...”

“Tại sao Conan được gọi là anh Kaito trong khi tụi em phải gọi anh Kuroba?” Ayumi ngây thơ hỏi tiếp....

“Cái này....” Bởi vì bọn anh là tình nhân mà..... Kaito rất muốn nói như vậy, thế nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt đầy uy hiếp cùng đe dọa bỏ rơi của tiểu trình thám, anh chỉ còn biết lảng quáng đi tìm lý do vớ vẩn nào đó trả lời. Nhưng lý do gì bây giờ??? Anh cầu cứu nhìn Conan, nhưng lại phát hiện người thương mặc kệ mình mà ngo ra cửa sổ.

Phiền phức này là tự anh tạo thành, nên anh tự mình tìm lối thoát đi ha....

Hừ, dám cười, cho rằng hồi này cậu không thấy sao?

“A, đẹp quá đi

” Một toà nhà xinh đẹp đột nhiên xuất hiện trước mắt đám nhóc làm dời đi sự chú ý của chúng, rốt cuộc giải thoát được Kaito....

“Ừm...” Toà nhà này công nhận đẹp thật, đến Conan cũng kiềm lòng không được mà nhìn đi nhìn lại mấy lần. Nhất là những đoá tường vi đỏ mọc đầy quanh ngôi nhà, làm ánh mắt một lần nhìn vào, liền không muốn rời đi nữa.....

“Oa, anh Kuroba, chúng ta cùng đi tới đó nhé?”

“Đương nhiên rồi...” Kaito cười cười nhưng khóe miệng mắt tự nhiên mà cứng đờ....Anh vốn chỉ muốn đi cùng với mình tiểu trình thám thối, không ngờ.....

“Tiểu trình thám, có người mời anh đi tham gia yến hội, đi với anh nhé?”

“Không được, Conan với bọn em đâu có được mời, bọn em muốn đi chơi cùng nhau thôi...” Genta là người đầu tiên phản đối. Gần đây Conan không đi cùng bọn họ, làm bọn họ mất rất nhiều trò vui...

“Đúng vậy, mấy nay bọn em đều không được chơi cùng với Conan...” Ayumi ôm chặt cánh tay Conan, nói gì đi nữa cũng không buông...

“Em...” Mọi thứ đều bị các cậu nói hết rồi, Mitsuhiro sờ sờ mũi, tớ biết nói gì thêm đây????

“Anh thấy đó, tôi không đi được” Conan vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt thì mừng muốn chết

Tiểu trình thám tựa hồ rất mừng a, Kaito nhăn mặt, “Được rồi, tất cả cùng nhau đi”

“Bọn họ tại sao lại mời anh?”

“À, là bạn học ngày trước của thanh tra Nakamori, nhưng ổng không muốn đi, Aoko cũng không đi, cho nên mời tôi và vài người nữa đi đỡ phí” Kaito đi lên phía trước, không biết từ khi nào đã lẳng lặng gỡ được cánh tay đang bị ôm chặt cứng của Conan ra khỏi Ayumi

Tiểu trình thám là của anh, cho dù em là nhóc con cũng đừng hòng bén mảng!

Cái tên này... Nhìn thấy hành động của Kaito, Conan chẳng biết phải nói sao, nhưng trong lòng thấy có chút ngọt ngào. Cái tên này thật là... cứ nhiên lại ghen đấy à?

Thế là bọn họ cùng nhau đi tới toà nhà tường vi kia...

“Kính coong” Kaito nhấn chuông cửa, nhưng mai mà chẳng thấy ai...

“Kaito, có khi nào anh nhớ nhầm địa chỉ, hay nhầm ngày không????”

“Không thể nào, đúng là hôm nay, đúng là chỗ này” Toà nhà tường vi rõ ràng như thế, không thể nào lại nhầm nữa. Người ta IQ 400 cơ mà, sao có thể mỗi cái địa chỉ mà đi nhớ nhầm?

“Nhưng mà...??”

“A, mở rồi kìa.....” Lúc mọi người đang chứa một bụng nghi hoặc, cửa sắt chậm rãi mở, một ông lão chậm rãi bước ra, lộ ra khuôn mặt già nua nhăn nhúm như sáp ong...

“Oé....” Thấy ông lão, Kaito thụt lùi ba bước, thẳng đến khi thấy ánh mắt khinh bỉ của Conan, anh mới ho nhẹ hai tiếng.... Thật là thiếu ý tứ quá đi.....

“Chào ông ạ, nơi này là Tường Vi Quán đúng không?” Conan tiến lên hai bước, hỏi.

“Ừm, các người tới đây làm gì?” Ông ta không nhớ chủ nhân ông có bạn là một đám nhóc nào cả....

“Chúng cháu là tới tham gia vũ hội ạ...” Ayumi trả lời thật to, nếu có thể cùng Conan khiêu vũ thì thật tốt

“Các người.....??”

“Kaito.” Conan thúc Kaito, ý bảo anh giới thiệu cho rõ ràng.....

“Dạ cháu là.....”

“Công tử nhà Kuroba.....” Một thanh âm vang lên phía sau ông lão “Bác Phúc, mấy người trẻ tuổi này để cho con lo được rồi...” Một thiếu nữ bước tới trước mặt mọi người

“Tiểu thư...” Ông lão gật đầu, xoay người bước đi...

“Đây là quần gia của chúng tôi, Phúc Sơn, tớ là Ma Điền Ưu Tử, chú Nakamori đã gọi điện nói cho tớ rồi, ông đang phải phụ trách vài vụ án, không đến được, nên nhờ công tử nhà Kuroba đến thay....” Ma Điền Ưu Tử thoát nhìn có vẻ rất hứng thú với Kaito...

“Em là Kuroba Kaito, còn đây là Edogawa Conan và thám tử nhí bạn nó...”

“Chào chị.” Conan cúi đầu chào Ưu Tử, nữ nhân này coi bộ rất yêu thích vẻ ngoài của Kaito....

“Này!!! anh Kuroba...cái gì mà thám tử nhí, người ta cũng có tên chứ bộ” Thấy Kaito nặng bên này nhẹ bên kia, bọn nhóc liền ganh tỵ ra mặt

“Nhưng mà anh đâu có biết tên mấy nhóc”

“Em là Yoshida Ayumi”

“Tsuburaya Mitsuhiko”

“Kojima Genta, thích ăn cơm lươn nhất ”

“Genta, câu sau bị thừa đó” Ayumi thúc tay áo Genta

“Bọn em là nhóm thám tử nhí lừng danh!!!!” Ba đứa nhóc lập tức đồng thanh rồi bày ra tư thế như siêu nhân lúc vừa biến hình xong, làm Conan trên đầu vô số hắc tuyến.

“Đáng tiếc Haibara không có ở đây.” Mitsu thở dài, Haibara nói không khoẻ nên ở nhà rồi.

“Thật sao? Các em dễ thương thật đó” Ma Điền Ưu Tử nựng nựng má Genta. Nhưng nói thật, cô không thích trẻ con chút nào, nhất là lúc này, vừa ồn vừa nháo, thật không muốn tiếp vào cửa.

Bất quá, để hấp dẫn chú ý của Kuroba Kaito, cô giả tạo thế nào cũng được.

“Chị hình như rất thân quen với anh Kaito thì phải” Conan vuốt vuốt mũi, có phải là tại cậu nhạy cảm quá hay không

“Đúng vậy, chị học cùng trường với anh Kuroba này” Chỉ là Kaito từ trước tới nay vẫn không hề để ý tới cô ta, cũng được, con nhỏ Akako kia không phải anh cũng không để vào trong mắt sao?

“Thì ra là cùng trường” Conan dài giọng

Xem ra người này thực sự thích Kaito, nhìn ánh mắt... giống y như Ayumi khi nhìn mình

Ha ha...Conan cười khổ lắc đầu. Cậu làm sao vậy? Bất quá chỉ là một cô gái mà thôi, đáng cho cậu suy đông diễn tây như vậy sao? Thật là xấu hổ với hình tượng thám tử lừng danh...

“A????” Thân thể đột nhiên bị ai đó ôm lên, Conan ngẩng đầu, thấy Kaito vẻ mặt rất lo lắng

“Tiểu trình thám, em làm sao vậy?” Tiểu trình thám của anh từ nãy giờ vẻ mặt đều rất hần học, có phải trong người có gì khó chịu hay không? Nếu có chuyện gì... nếu cần thiết anh lập tức đưa cậu quay về nhà, yền hội gì đó không đi cũng không sao. Dù sao... thiên địa rộng lớn nhiều cảnh đẹp tiệc ngon, với anh cũng không quan trọng bằng một tiểu trình thám.

“Em không sao.” Conan cúi đầu, lần đầu tiên chủ động tựa lên người Kaito. Cậu biết chính mình đã nghĩ quá nhiều rồi. Nhưng cậu thật sự vẫn lo, Ran đợi cậu lâu như vậy, cuối cùng vẫn không thể tiếp tục đến với nhau... Còn Kaito, anh đợi cậu được bao lâu? Lại còn có thể kiên trì thêm bao lâu? So với cùng một bạn gái xinh xắn tay nắm tay không phải thật tốt sao?

“Chúng ta vào đi thôi.....”

“Ừm...” tiểu trình thám, em rốt cuộc là làm sao vậy, không phải ăn phải cái gì rồi chứ...

“Conan đang làm nũng đấy à...” O_O

“Hình như đúng là vậy rồi!!!” O_O

“Quá kinh khủng rồi” O_O

“Có khi nào ngày mai tận thế không”

“.....”

“.....”

23. Chương 13-2

“Các cậu....” Nghe được bọn nhóc thám tử nói, Conan từ trong lòng Kaito nhảy xuống, “Ai nói tớ làm nũng, tại trong người có chút khó chịu thôi”

“Thật à... ”

“Lại còn giả sao?” Conan hất đầu, cho tay vào túi rồi đi thẳng vào trong Tường Vi quán.

Kaito bị vút bỏ đứng phía sau, không khỏi nhìn lồng ngực trống không của mình mà oán giận chính mình sao lại đem đám nhóc phiền phức này theo làm cái quái gì không biết...

“Mấy cây này trông thật khéo quá đi, nhìn hoài không chán...” Conan không thể rời mắt khỏi những bông tường vi, từng bông hoa đẹp vừa như diêm đũa vừa như lắng lơ, nhất là loại màu đỏ, hấp dẫn người ta đến kỳ lạ...

“Tiểu trình thám, em thích tường vi à....” Khó trách lúc anh tặng hoa hồng, tiểu trình thám đều không có phản ứng gì, “Được, vậy lần sau tôi tặng em tường vi là được chứ gì....Em thích màu gì?”

“....” Conan lừ mắt liếc Kaito. Tôi là con trai, anh tặng hoa hồng hoa huệ tôi biết xử sự thế nào? Muốn tặng sao không tặng hẳn một bộ Sherlock Holmes toàn tập hay tuyển tập suy luận của Edogawa đi.... Cái đó thì không từ chối đâu...

“Tiểu trình thám, nhìn tôi khinh bỉ vậy là sao...”

Conan không thèm quay đầu, chỉ chăm chú nhìn vào một mảnh đỏ tươi trước mặt

“Chú nhóc, có hứng thú với mấy cây tường vi này à...” Không biết từ lúc nào, một người đàn ông đã xuất hiện ngay sau lưng Conan làm cậu chàng cả kinh quay lại nhìn....

“Chú là??”

“Chú là chủ quán này, Ma Điền Chân Thi” Người đàn ông cười nhẹ trả lời, làm Conan cũng hơi buông lỏng cảnh giác. Thì ra đây là người đã mời họ tới...

“Cháu là Edogawa Conan ạ. Cây tường vi này thật đẹp quá, làm người ta nhìn đến mê không dứt ra được.”

“Cháu biết ý nghĩa loài hoa này là gì không?”

“Dạ?”

“Loài hoa này tượng trưng cho lòng tưởng niệm một tình yêu. Mỗi một đóa tường vi nở ra đều chứa một mơ ước đôi lứa, cho dù cây hoa rốt cuộc sẽ đến ngày phải héo tàn, nhưng vẻ đẹp hoàn mỹ của nó sẽ như một câu chuyện tình, vẫn ở mãi trong trái tim người ta, khiến người ta không ngừng tưởng niệm...”

“Tưởng niệm một tình yêu??” Kaito nhìn cây tường vi, lại nhìn qua Conan. Anh cũng mang một đóa tường vi trong lòng. Anh là tưởng niệm Conan, không, đúng ra là Kudo Shinichi. Nhớ về những kỉ niệm, lúc bên nhau, còn có...

...Thân thể??

Kuroba Kaito, loại ánh mắt gì đó?? Conan đột nhiên rung cả mình. Lúc vừa ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy ánh mắt Kaito thập phần kì dị, giống như là...trần ngập dục vọng....

“Như vậy...mỗi đóa tường vi ở đây đều là lòng tưởng niệm của mày đối với bà nhà đã mất sao?” Một thanh âm xen vào, nhưng nghe thế nào cũng thấy có ác ý trong đó

“Ái Bộ????” Thấy người vừa đến, Ma Điền Chân Thi cứng đờ mặt, ông đâu có mời gã

“Mày chắc đang tự hỏi vì sao tao đến đây hả? Hôm nay là ngày giỗ của Thụ Ly, tao không thể không đến. Hơn nữa, tao còn muốn đến xem cái tên sát nhân nhà người đã chết hay chưa...”

“Ái Bộ Hòa, chúng tôi không chào đón ông, ông cứ xéo cho” Thấy cha của mình bị nhục mạ, Ưu Tử nhảy ra gào lớn

“Ưu Tử, bỏ đi, nếu mọi người đã tới rồi, vậy chúng ta đi vào thôi...” Không đợi những người khác phản ánh, Ma Điền Chân Thi dẫn mọi người vào trong

“Kaito ”

“Hửm?”

“Sao tôi có dự cảm chúng ta lại sắp bị cuốn vào rắc rối nữa vậy”

“Không ngại không ngại, dù sao nhiệm vụ của quái đạo như tôi cũng là tạo thêm phiền phức mà...”

“.....” Thế nhưng nhiệm vụ của thám tử là đi giải quyết phiền phức..... Azzzz, Conan chẳng biết nói gì thêm thở dài đi vào bên trong...

“Conan làm sao vậy?” Ayumi hỏi, chân bước chậm dần dần lại ôm chặt một cánh tay của Conan.

“Đáng ghét, Conan lại được bám rồi... ” Hai đứa còn lại cũng không chịu thua kém, đi theo tranh cho được

“Tiểu trinh thám??” Con bé khó ưa nó lại bám tiểu trinh thám rồi

“Cậu Kuroba!!!!”

“Cậu Kuroba!!!!”

“Cậu Kuroba!!!!”

“A, chuyện gì mà gọi gấp thế?” Kaito ôm hai cái lỗ tai bị rỗng đến ong ong, con gái thật là đáng sợ, các người xem, lúc tiểu trinh thám gọi tên anh nghe dịu dàng biết chừng nào.... Kaito trong lòng táng bốc Conan mà quên mất mỗi lần Conan gọi anh, cho dù gọi nhỏ đến đâu anh cũng lập tức nghe thấy. Nên Conan cần bản là không cần phải hét lớn....

“Vì cậu cứ không thềm để ý đến người ta” Ưu Tử vẻ mặt ủy khuất, tuy rằng cô không bằng Akako, nhưng cô tốt xấu gì cũng là một trong những hoa khôi của trường. Từ trước tới nay chưa có ai làm lơ cô như vậy....

“.....” Tôi để ý đến cô làm khỉ mốc gì? Kaito trố mắt. Anh cả ngày chạy theo tiểu trinh thám mà người ta còn không thềm lý đến anh, thời gian đâu mà đi để ý ai nữa....

“Thì bây giờ tớ đã để ý cậu rồi đây...Bây giờ tớ đi theo mấy đứa nhóc nha, để tụi nó lạc...” Kaito trời sinh phong độ lịch lãm, nên cho dù đối với con gái có không ưa thế nào, cũng có thể nặn ra một điệu cười hoà nhã an ủi. Cho nên, vừa khớp lúc Conan quay đầu lại tìm Kaito, thì lập tức thấy anh đang cười đến chân thành cùng thiếu nữ nhà người ta, còn thiếu nữ kia vì đón nhận nụ cười mà hai má đỏ hây lên....

Khẽ cắn môi dưới, Conan xoay người. Ta đây không thềm quan tâm nữa đây....

“Chờ một chút, tiểu trinh thám, chờ với!!!!!!!!” Thấy Conan càng đi càng nhanh mắt hút sau phía cửa lớn, Kaito không còn tâm trí đâu để ý nữ sinh bên cạnh, tất tả chạy theo sau...

Tiểu trinh thám, tiểu trinh thám, tại sao Kaito cứ không rời thằng bé đó vậy. Không lẽ...Kaito anh ta luyện đồng chặc??? Ma Điền Ưu Tử giật giật lông mày. Tình địch của cô không phải là một thằng nhóc chứ??? Như vậy còn mặt mũi nào nữa...

Mà tiểu trinh thám cũng lạ nữa, này giờ không đi bên cạnh anh, mà cứ dính theo bên người tên Chân Thi kia làm gì?? Chẳng lẽ...tên đó cũng có tình ý với tiểu trinh thám nhà anh?????

“Kaito!!! ”

“Sao tự nhiên lại gọi Kaito, gọi Kuroba như này tôi quen hơn” Đáng ghét, ông già kia kéo tay tiểu trinh thám kia!!!! Chắc đã đến lúc anh phải ra tay rồi!!!!!!

“Trong hoa viên của hoàng cung, mỗi một đoá hoa đều thuộc về một chủ nhân riêng, mà đoá tường vi lại là thuộc về vị hoàng tử nọ.... Lúc tường vi vừa chớm nở hoa đã ngưng mắt nhìn hoàng tử không rời. Từ trong ánh mắt, nàng đã biết cả đời này sẽ thuộc về một mình hoàng tử. Cây tường vi nhỏ cứ ngày qua ngày lớn lên dần. Mỗi ngày nàng đều chọn hình dáng xinh đẹp nhất xuất hiện trước mặt hoàng tử. Còn hoàng tử thì rất hay cười, luôn tưới nước chăm sóc nàng, vì nàng mà giăng màn chắn gió cản mưa...”

“Nhưng có một ngày, cây tường vi nhỏ phát hiện bên cạnh mình lại trồng thêm một khóm hoa hồng. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy đã bị thuyết phục rồi—thật đẹp quá đi! Cây tường vi liền ngọt ngào làm quen với người bạn mới, không lâu sau hai người đã thân thiết, chuyện gì cũng nói cho nhau không giấu thứ gì. Vài hôm sau hoàng tử lại đến, liền bị vẻ đẹp hoa hồng đả động. Thế nhưng hắn biết, mỗi loài cây thuộc về một chủ nhân riêng, khóm hoa kia không thuộc về hắn. Cây hoa của hắn là tường vi nhỏ bên kia.”

“Hoàng tử trước sau như một vẫn chăm sóc tường vi, thế nhưng vẫn thỉnh thoảng dừng lại bên cây hoa hồng, nhẹ nhàng vì nàng nhỏ đi cổ đại, vì tiếng thở dài của nàng xót xa thay, vì dung nhan sáng lạn của nàng mà mỉm cười hạnh phúc. Hoàng tử không có phát hiện cây tường vi của mình đã bắt đầu yếu nhược đi rồi. Tường vi thiện lương biết hoàng tử của nàng đã yêu cây hoa hồng, nàng yêu hắn, không muốn nhìn thấy hắn đau khổ. Vì vậy mỗi ngày nàng đều trang điểm tốt, mong hoàng tử nhìn thấy bộ dáng đẹp nhất của mình. Nhưng đến ban đêm lúc nhìn sang cây hoa hồng, nàng cũng không tìm được mà rơi lệ...”

“Rất cục có một ngày, cây tường vi thâm tình mà nhìn bóng lưng hoàng tử lúc rời đi. Nàng nói với cây hoa hồng, ta phải đi rồi, tuy rằng hoàng tử thuộc về ta, ta cũng thuộc về chàng, nhưng chàng yêu người mất rồi. Không có tình yêu trọn vẹn của chàng, ta là không sống qua được ngày hôm nay nữa. Ta chỉ là hi vọng, không có ta trong đời, chàng vẫn hạnh phúc.... Lời còn chưa dứt, cả thân cây đã đổ rạp, trên mặt dù vương đầy nước mắt, cũng còn lưu lại một nụ cười nhàn nhạt...”

“Ngày thứ hai, hoàng tử trở lại, thấy cây tường vi đã đổ rạp rồi, hắn đau lòng muốn chết, “Cây tường vi của ta, người thế nào ngu ngốc như vậy, người là của ta, lẽ nào chuyện này mà người không hiểu...”

“Huhuhu, tội nghiệp cây tường vi quá” Ayumi bụm mặt khóc thút thít

“Ừ, tội nghiệp thật” Conan gật đầu, nếu như đó mà là cậu...nếu như là cậu...không, cần gì phải nghĩ mấy chuyện hoang đường như vậy

“Kể cho con nít mấy cái loại chuyện này thật không phù hợp đâu, bố”

“Bọn nó hiểu kỳ mà...” Đưa tay xoa xoa đầu đám nhóc, nhưng lúc xoa tới Conan, đột nhiên thấy thẳng nhóc mới đó mà biến đâu mất tiêu.

Chuyện gì xảy ra? Ma Điền Chân Thi kì quái nhìn lại trước mặt mình. Sao không thấy đâu nữa?

“Nhanh thật...” Ma Điền Chân Thi nhìn người đã chạy ra cách ông ba bước, tay ôm chặt Conan, nhân thân lợi hại liền không khỏi cười khở. Con gái của ông không có hi vọng rồi. Tâm ý của con gái, ông sao lại không biết. Và sao lại không muốn thành toàn? Chỉ là, có đôi lúc, những chuyện như thế này cưỡng cầu không được.

“Kaito, bỏ tôi xuống được chưa?” Biết Kaito không thích người khác gần gũi mình, nhưng phản ứng thế này cũng là quá lỗ đi. Chưa nói tới Chân Thi đáng tuổi cha chú mình, thì cũng là một người đáng kính trọng. Còn cậu lại không phải đồng tính luyến ái, việc gì mà phải làm quá lên???

Cậu chỉ là thích Kaito thôi, mà trùng hợp Kaito lại là con trai. Nếu như cậu vốn thực sự thích nam nhân, vậy chả phải đã sớm thích Hattori rồi? Còn chờ tới hắn??

24. Chương 14-1

“Tiểu trình thám, chúng ta đi về thôi...” Anh chẳng muốn nán lại thêm nữa. Vốn là muốn cùng tiểu trình thám tham gia một vũ hội lãng mạn, rốt cuộc lại bị hết người này tới người kia phá đám. Vũ hội lần này anh không chờ mong gì nữa...

“Kaito?????” Anh không thấy người ta đang nhìn mình kì quặc sao? Người ta là đợi gần bắt đầu mới chường mặt tới dự tiệc, còn mình đến cho thật sớm, tới lúc yến hội sắp bắt đầu thì lại đòi đi về?

“Tiểu trinh thám, ai biểu em đào hoa thế làm gì, một Ayumi đã thấy ghét rồi, giờ kéo theo ông bác Chân Thi kia nữa...”

“Kaito, tôi hứa với anh, nếu mà có khiêu vũ tôi cũng chỉ khiêu vũ với một mình anh thôi, chịu chưa?” Theo lẽ thường mà nói thì không ai lại đi khiêu vũ với một thằng nhóc, nhưng mà, bây giờ để anh bỏ ngang về thì cũng thật không có đạo lý.

“VẬY....Cũng được.....” Ngập ngừng rồi cũng đồng ý, nhưng bàn tay vẫn không ngừng xiết chặt tay tiểu trinh thám.

“Thật muốn đem em ôm vào lòng hoà làm một luôn, tiểu trinh thám, yêu em muốn điên luôn rồi!!!!”

Conan cố sức đem Kaito đẩy ra, “Nhưng tôi không nghĩ bệnh viện tâm thần nào dám nhận anh đâu.... Thật là hại não thám tử quá mức”

“Tiểu trinh thám!!!”

“Hơn nữa, tôi cũng là của anh rồi, chưa đủ sao?” Conan hơi cong khóe miệng lên, cười ngọt một cái. Nếu không phải xung quanh quá nhiều người, không, nếu không phải bọn nhóc đang đứng cạnh nhìn lom lom, chỉ sợ Kaito từ lâu đã ôm chầm lấy Conan mà hun chùn chụt rồi....

“Rồi giờ buông tay ra được chưa?” Còn không buông sau này cậu không còn mặt mũi đi gặp người nữa a...
Hình ảnh một Conan thích nũng nịu người khác? Nghĩ tới là muốn tận thế luôn rồi...

“Rồi... ”

Thời gian từng giây chậm chậm trôi, rốt cuộc vũ hội cũng sắp bắt đầu...

“Ma Điền, đã lâu không gặp” Một nữ nhân y phục hoa lệ bước đến, đưa tay ôm nhẹ Ma Điền Chân Thi chào hỏi.

“Tự Nhân, đã lâu không gặp ...”

“Oa” thấy người nọ, lông mày Conan lập tức nhướng cao. Ở đây toàn là những người nổi tiếng trong giới doanh nhân thôi!

Tam Hợp Tự Nhân, chủ tịch tập đoàn cây cảnh phố Beika, 37 tuổi

“Tam Hợp, cô tới chi sớm thế, không gọi tôi đi cùng...” Một người đàn ông tướng mạo anh tuấn chậm rãi đi tới....

“Đây là Đại Thần Ý, một kiến trúc sư xuất sắc”

“Conan, sao cậu biết nhiều thế?” Ayumi hiếu kỳ hỏi, đến Ma Điền Ưu Tử cũng nghi hoặc nhìn Conan. Những người này, tuy là nổi tiếng, nhưng nếu không phải cũng là người làm ăn lớn thì cũng không có cơ hội quen biết. Đến cô mà còn không biết rõ từng người, vậy mà tiểu tử này cứ nhiên lại biết thật rõ ràng...

“.....”

“Còn cần hỏi sao, khẳng định là chú Mori nói cho cậu ấy” Nghĩ đến Conan bình thường ở nhà Mori được thanh thoi ăn uống còn được học lóm nghề, Mitsu không khỏi cao giọng ganh tỵ

“Ồ ờ..đúng vậy, những người này là chú Mori thường hay kể cho tớ nghe...” Mà nhiều khi ông Mori cũng chẳng biết mấy người này là ai đâu....

“Vậy à? Kaito! Mình qua đó ăn gì đi” Ưu Tử chỉ góc bên kia, cô muốn đi cùng Kaito, một mình. Hiếm khi cô chọn lựa được một chiếc váy hoa lệ thế này...

“À..không, thôi khỏi...” Anh chỉ muốn đi cùng tiểu trinh thám thôi, “Tiểu trinh thám, hay là, tụi mình đi ăn đi...” Kaito hạ thấp người hỏi nhỏ Conan

“Ừ, đi”

“Á!!!!!!!!!!!!” Một tiếng hét thảm vang lên, Conan nhất thời cứng đờ, lẽ nào là??? Cậu lập tức xoay người hướng phía phát ra tiếng hét chạy tới

“Xảy ra chuyện gì???”

“Ông Ái Bộ, ông Ái Bộ!!!” Hầu gái ngã ngồi trên mặt đất, toàn thân run lẩy bẩy

Conan chạy qua chỗ hầu gái, trực tiếp chạy vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng liên trùng to mắt

Ái Bộ cả người tựa ở trên vách tường, bức tường phía sau đầy máu tươi, mà trên người còn cắm phập một mũi tên không trúng ngực

“Xảy ra chuyện gì?????” Những người khác cũng vì nghe tiếng thét mà chạy tới...

Nhất thời vang lên một tràng xôn xao nào loạn

“Trời ơi, tôi phải về!!!”

“Đúng đấy, về thôi, ghê quá!!!” Tất cả mọi người đều hướng phía cửa chạy đi, Kaito thoát người nhanh chóng chặn ở cửa lớn

“Các người ai cũng không được rời khỏi đây!”

“Ý gì hả?”

“Bộ muốn giam giữ chúng tôi sao?”

“Chúng ta nhìn thấy nạn nhân lần cuối là 4 giờ chiều nay, vậy là nạn nhân tử vong trong khoảng từ 4 giờ chiều đến giờ, thời điểm tử vong cụ thể thì phải để giám định pháp y giám nghiệm lại. Trong khoảng thời gian này phiền mọi người giữ nguyên hiện trường, không ai được rời khỏi nơi này. Chú Ma Điền, chú gọi cho thanh tra Megure đi” Conan đứng lên, chậm rãi nói

“Ồ...ờ” Đứa trẻ này sao kỳ lạ như vậy??? Ma Điền Chân Thi không khỏi nghi ngờ, nhưng không tài nào lý giải cũng không có thời gian nghĩ nhiều. Việc quan trọng bây giờ là báo cảnh sát

“Sao chúng tôi lại không được đi?”

“Bởi vì ai trong số các người cũng có thể là hung thủ” Conan đưa tay vào túi áo, nhãn thần lợi hại nhìn mọi người.....

“A, cháu Kudo, sao cháu ở đây?” Vất vả chen được qua đám đông người, thanh tra Megure xởi lởi chào hỏi “cháu Kudo” nào đó đang đứng cạnh “cháu Conan”, “Thật là lâu quá không gặp, lần này lại phiền cháu nữa rồi...”

“Cháu??” Kaito chỉ vào mình, mắt thì hướng Conan nghi vấn, nhưng thấy Conan hừ một tiếng rồi hất mặt đi. Há há, em ấy vẫn giậm mình bắt chước “nguyên bản” của em ấy...

“Xin lỗi? Chắc chú nhầm rồi, cháu không phải Kudo Shinichi”

“Không phải?” Thanh tra Megure kinh ngạc đánh giá Kaito, “Sao giống y chang vậy...”

“Đương nhiên giống, đối với Shinichi tôi là ch... Ấu!!!!” Kaito chưa nói hết lời thì chân bị đá cái bốp khiến cậu chàng la oai oái

“Anh ấy là cháu ruột của thím bên nội của vợ của anh trai của bố anh Shinichi đấy ạ”

“???????” Yuusaku có anh em à??

“???????” Tiểu trình thám, em ác quá...

Anh nếu như dám nói ‘tôi là chồng Kudo’ thì anh chết chắc!!! Conan dùng ánh mắt lựu đạn cảnh cáo Kaito

“Tiểu trình thám.....”

“A, Conan, cháu cũng ở đây à?”

“Có tụi cháu nữa!!!”

“Ồ, các cháu đều ở đây à, thảo nào mà có người chết a!!” Thanh tra Megure dạng như không còn lạ gì mà lắc đầu...

“.....” Ê, là án mạng tìm tới cháu mà... Conan cũng vô ngữ lắc đầu...

25. Chương 14-2

“Nạn nhân lần này là Ái Bộ, tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn cây cảnh AA, năm nay 37 tuổi, tử vong do một vật đâm xuyên vào ngực”

“Hơn nữa tư trang quý giá trên người nạn nhân đều biến mất, khả năng lớn là giết người cướp của”

“Vậy sao?” Conan đi tới bên cạnh nạn nhân, “Nếu thực sự là đột nhập cướp của, sao không lấy luôn chiếc đồng hồ đeo tay này???”

“Đồng hồ đeo tay??”

“Đúng, thoát nhìn thì trông rất bình thường, nhưng đây chính là...

Titanic, giá không dưới 150 nghìn đô đâu, nếu thực sự là cướp của giết người, vậy chắc hung thủ không có mắt nhìn đồ rồi...”

“150 nghìn đô??? Có phải ăn được rất nhiều cơm lươn không??”

“Đúng, ăn bẻ bụng luôn đó...” Mitsu ra vẻ am hiểu trả lời Genta, 150 nghìn đô, nghe là biết rất nhiều rồi...Nhưng mà, chính cậu cũng không biết nó đổi ra được bao nhiêu yên.

“Cũng như em đã nói đó, đồng hồ này giá tiền rất cao, nhưng bề ngoài thì khá là phổ thông, nên cũng có thể kẻ cướp nhìn không ra mà bỏ lại. Huống chi, cửa sổ đang mở ra đó, chắc là thủ phạm sau khi giết người cướp của, đã theo đường đó tẩu thoát rồi. Em xem, ở đây còn có vết máu nè...” Ma Điền Ưu Tử phản bác, cô thực sự không thích thằng nhóc này, từ khi nó mở mồm bon chen phá án, ánh mắt mọi người đều đổ hết vào nó, ngay cả Kaito cũng vậy, suốt ngày chỉ biết có nó...

“Nhưng mà.....” Cậu vẫn thấy có gì đó không thích hợp.... Hay là cậu nghĩ quá nhiều rồi?? Thả lỏng chút vậy...

“Tiểu trinh thám, em làm sao vậy?”

“Đây thực sự chỉ là một vụ giết người cướp của bình thường sao?” Conan trầm giọng nói

“Chứ em thấy sao?”

“Tôi lại thấy không đúng, nếu là cướp của thì sao lại nhắm Ái Bộ, vì người này bề ngoài rất bình thường, đeo đồ không có vẻ gì là quý giá. Đáng giá nhất chỉ có cái đồng hồ đeo tay nhưng thoát nhìn cũng không nhận ra đồ đắt tiền, hẳn cũng không có lấy đi, mà chỉ lấy những thứ khác thôi. Chưa kể, anh xem cô tam Hợp đeo viên bảo thạch mới nhất vừa công bố, chú Đại Thần đeo dây chuyền vàng trên cổ.... Ít nhất...cũng năm chục triệu yên đó. Hung thủ đáng lẽ phải nhắm vào họ mới phải...”

“Nói cũng đúng...” Kaito gật đầu... Thông thả di người đến bên cạnh Conan

“Còn có, mũi tên này...Kuroba Kaito!!!!!!” Conan đột nhiên gào to...

“Làm sao vậy, Conan?” Thanh tra Megure kinh ngạc nhìn Conan. Thằng nhóc này có vụ án là trầm ỉn suy tư, sao hôm nay lại hồ nháo kỳ lạ vậy..

“Conan, cậu sao vậy, sao mặt đỏ bừng thế????”

“Có khó chịu chỗ nào không??” Ayumi lo lắng hỏi, Conan vừa nãy đã nói trong người cậu hơi khó chịu, biết vậy đừng ép cậu ta đi chơi tiếp...

“Tớ không sao.....” Tên kia trước mặt nhiều người như vậy mà cư nhiên hôn cậu... Có biết cậu quen nhiều người ở đây lắm không...

“Rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”

“Muốn hun cái...”

“...” Nghe được ba chữ đầu thôi, Conan đã nhanh chóng bịt cái miệng hay làm bậy của tên trước mặt lại, tên này thực sự là.... Đột nhiên Conan trừng lớn mắt giật tay trở về

Người này cư nhiên đưa đầu lưỡi liếm...

Conan nổi nóng trừng Kaito, xoay người đi nghiên cứu vụ án đi..... Chỉ để lại Kaito đứng một mình cười khúc khích, tiểu trình thám xấu hổ nhìn đáng yêu thế...

“Sao cậu lại hôn nó??”

“Thì tại tớ thích nó... Bộ dạng trầm tư của nó thật khả ái, tớ nhìn không được... Mà...” Ai vừa hỏi đấy??

Kaito quay đầu, thấy Ma Điền Ưu Tử vẻ mặt khiếp sợ nhìn cậu...

Nguy rồi.... Tiểu trình thám sẽ lại nổi giận mất.....

Thế là vũ hội không mở mà kết, không khí tiệc tùng biến mất hầu như không còn gì, mọi người đều mặt mày trầm trọng, than phiền có, bức bối lắm bầm có, cảnh giác có, nhưng lại không một ai lộ vẻ xót thương...

....Ngoại trừ cậu, và Ma Điền Chân Thi....

Conan xót thương vì sinh mệnh một người cứ như thế mà đứt ngang trước mặt mình, còn Ma Điền Chân Thi.....

“Chú và Ái Bộ chơi với nhau từ nhỏ...”

“Vậy tại sao?” Lại trở thành như vậy, Conan chăm chú hỏi, đôi mắt rất trông đợi câu trả lời. Lúc đầu gặp nạn nhân, giọng điệu ông ta tràn đầy căm hận cùng nguyên rửa. Tại sao???

“Vì Thụ Ly, Ái Bộ thích Thụ Ly rất lâu rồi, nhưng mà cuối cùng Thụ Ly lại chọn cưới chú, và cuối cùng cũng vì chú mà mất...” Ma Điền Chân Thi thống khổ ôm mặt, những người bên cạnh ông từng bước từng bước cách xa ra

“Chú Ma Điền??” Nhìn Ma Điền Chân Thi đau khổ, Conan cúi đầu, xoay người đi khỏi, cậu không biết làm sao mới an ủi được ông, bản thân cậu còn không nguôi buồn được. Nỗi đau này mà không nói ra lời... chắc chú ấy...sống cuộc đời này tâm khó mà thanh thản....

Thụ Ly? Xem ra câu chuyện về nữ nhân này chính là đầu mối quan trọng của vụ án

Conan đi xung quanh thi thể nạn nhân dò xét, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hung thủ thật là chạy trốn bằng lối cửa sổ sao? Nếu quả thật là vậy, tại sao hắn mở được cửa? Hơn nữa nơi này là lầu hai, không có cách nào trốn an toàn hơn lối cửa sổ sao?

Lạ thật, màu cây tường vì này sao lại là xanh nhỉ...

“Kaito, có loại tường vì nào màu xanh không?” Đối với hoa cỏ, cậu không rành rọt lắm, hình như chỉ biết được có màu hồng, màu đỏ và trắng thôi, còn xanh thì chưa thấy bao giờ...

“Tiểu trình thám, cái này mà em không biết à?” Kaito vẻ mặt đắc ý, khó có được tiểu trình thám có chuyện hỏi anh, nhưng mà, vẫn là vì vụ án nữa rồi, không phải chuyện khác...

“Ừ, tôi không biết nhiều về mấy hoa cỏ này, hồi đó biết một chút là vì mua tặng Ran, cho nên...”

“Tiểu trình thám, em muốn biết cái gì hỏi tôi là được rồi...” Đùa, lại là Ran Mori kia à, dù đã thành quá khứ nhưng vẫn uy hiếp quá đi, quả nhiên nguy hiểm

“.....”

“Nhưng với một điều kiện...”

“Không nói thì thôi, tôi hỏi Haibara cho rồi”

“Tiểu trình thám, tôi nói là được chứ gì” Haibara kia ánh mắt nhìn tiểu trình thám cũng rất lạ. Aizz, sao mà nguy hiểm trùng trùng thế này!!!!

“Kaito, thái độ gì đó” Sao trông ai oán quá vậy. Không lẽ mình lại làm sai chuyện gì? Conan để tay lên ngực tự hỏi, không có mà...

“Không có gì, tiểu trình thám, màu sắc của hoa tường vi cực kỳ phong phú, có màu đỏ màu hồng trắng xanh đỏ đậm đỏ nhạt hồng phớt còn có màu đen màu tím màu vàng....”

“Mọi người đều nói hoa hồng là biểu tượng của tình yêu, tường vi cũng vậy, tường vi đỏ tượng trưng cho yêu cuồng nhiệt, hồng nhạt tượng trưng cho cuộc gặp gỡ lãng mạn hoặc lời nguyện thề trong tình yêu, màu trắng tượng trưng cho sự thuần khiết, màu vàng là hạnh phúc vui vẻ, đỏ thắm thắm ước được bên nhau, màu đen là tình yêu tuyệt vọng, màu tím là hạnh phúc bị giam cầm, màu máu là sự vui dập nghiền nát, màu xanh là tình yêu bất khả thi...”

“màu máu là sự vui dập nghiền nát, màu xanh là tình yêu bất khả thi.....?” Conan thì thào tự nói, trong đầu tựa hồ nghĩ ra được cái gì, rồi lại trong nháy mắt quên mất....

Như vậy một bông màu xanh giữa một khóm đỏ thắm là tâm ý của chủ nhân nó sao? Tình yêu không thể trọn vẹn... Nhưng Thụy Ly không phải đã cưới người chủ ngôi nhà này sao? Chuyện này....

26. Chương 15-1

“Tiểu trình thám, sau này có tặng, sẽ tặng em tường vi đỏ thắm và màu tím” Kaito ở đâu đi tới, nói với Conan như vậy

“Gi??”

“Đỏ thắm là thắm ước được bên nhau, tôi muốn cả đời sẽ được ở cạnh em thế này, màu tím là tình yêu giam cầm. Nếu như em không thể ở cạnh tôi, tôi nói rồi, sẽ đem em ràng buộc bên cạnh, vĩnh không rời xa. Nhưng nếu có thể, tôi muốn đối xử với em bằng cách tốt nhất, nếu ràng buộc em, trong lòng ta cũng sẽ bị ràng buộc” Kaito ngồi xổm xuống, thâm tình trong mắt làm tâm Conan nhất thời run một trận

Cậu sớm biết Kaito có ý với cậu, đã sớm biết... Cậu không phải không muốn, nhưng cậu sợ, sợ phải liên lụy nguy hiểm đến Kaito. Nếu bất cẩn là để lộ tung tích Kaitou KID, hay tổ chức vì điều tra cậu mà nhắm vào Kaito, thật khó bảo toàn thân phận anh sẽ không bị vạch trần. Lúc bình thường không muốn quá thân mật với Kaito, cũng là sợ biến anh thành mục tiêu của tổ chức...

“Tôi hơi đói bụng rồi, đi ăn gì đi...Tiểu trình thám, em đói không?”

“Kaito,ngồi xuống chút...”Conan ra hiệu bảo Kaito ngồi gần xuống.....

“Chuyện gì?”

Conan kéo Kaito lại gần, thừa dịp người khác không chú ý, rất nhanh mà ấn môi lên má anh một cái...Sau đó đỏ mặt quay đầu đi, “Đây là thưởng cho anh.” Nói xong, Conan bỏ đi thật nhanh

“Tiểu trình thám?” Sờ lên bên má vừa được hôn, Kaito trên mặt lộ ra dáng cười mơ màng ngọt ngào....tuy rằng...nụ cười này trong mắt người khác thì hơi giống bị lừa....

“Tiểu trình thám” Kaito vội bước đuổi theo, ôm lấy Conan

“Tôi thực sự rất thích em....”

“Tôi biết...”

“Tôi thực sự rất thích em....”

“Các cậu, anh Kuroba có hơi biến thái thì phải...”Genta nói nhỏ

“Hử??”

“Sao anh ấy cứ nhào theo ôm Conan vậy ha??”

“Hình như đúng vậy” Ayumi rầu rĩ thừa nhận, cô hôm nay rất muốn khiêu vũ cùng Conan, nhưng cứ nhìn qua cậu là lại thấy ngay Kaito không ôm cậu trong lòng thì cũng lảng xảng đi theo bên cạnh suốt...

“Nếu như có Haibara ở đây thì tốt rồi..... Cậu ấy thông minh uyên bác như vậy, nhất định sẽ hiểu được chuyện này là thế nào...”

Bên kia, ở già Agasa

“Át xì!!!!” Haibara đang ngồi trên máy tính tự nhiên hắt hơi một cái

“Tiểu Ai, làm sao vậy, bị cảm à??”

“Không sao...” Không khỏe chỉ là cái có lẽ đã nhóc kia thôi, “Chắc có ai nhắc mình rồi...”

“.....”

Thật vất vả mới thoát khỏi cái ôm mạnh như trâu kia, Conan đi một mình quanh hành lang, suy nghĩ về vụ án, vụ này cách thức gây án có vẻ rất đơn giản, mà chính vì nó quá đơn giản, nên tìm không được một đầu mối nào cả....

Thông minh lại bị thông minh lừa, quả thực như vậy....

“Thực đáng thương quá...” Hầu gái A nói, “Còn trẻ như vậy mà chết rồi.”

“Đúng vậy..... cha mẹ ổng giống bác Phúc luôn rồi, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.....”

“Mấy chị đang nói chuyện gì vậy?” Nghe mấy hầu gái nói chuyện, Conan liền đến trưng gương mặt ngây thơ khả ái hỏi thăm thử...

“A, nhóc con dễ thương quá~~” Thấy Conan mũm mĩm lễ phép, mấy cô hầu nhin không được ôm hun nhéo nựng khắp mặt cậu, làm Conan lông mày không ngừng giật giật...

Oi oi oi....Conan hắc tuyến, có cần phải như vậy không....

“Mấy chị nói chuyện gì vậy?” Khổ sở mới ngăn mấy bà cô không nựng nữa, Conan tiếp tục ngầm điều tra

“A, mấy chị đang nói tới ông Ái Bộ” Mấy cô hầu bấy giờ mới định thần lại trả lời vào vấn đề, nhưng tay cũng không muốn rời khỏi mặt Conan “Ông Ái Bộ chết trẻ quá đi, ổng vừa mới thành đạt, vậy mà....”

“Các chị biết nhiều về ông ấy không?”

“Biết chứ, ổng và bà chủ lớn lên trong cô nhi viện, hai người thương nhau lắm, sau đó bọn họ mới quen biết ông chủ, ông chủ hay mời bọn họ tới nhà chơi lắm, Tường Vi quán này là ông chủ xây cho Thụ Ly đó. Vậy mà sau này bà chủ gả cho ông chủ, nên mối quan hệ của bọn họ mới rạn nứt. Ái Bộ hở một tí là sẽ gây chuyện cãi nhau với ông chủ. Áp lực tới mức bà chủ riết rồi mắc bệnh trầm cảm, uất ức nặng, sau khi sinh được Ưu Tử tiểu thư thì qua đời. Ái Bộ vẫn 3 ngày hai trận làm loạn, cứ tới cửa đòi gặp bà chủ một lần, phải nhìn một lần cuối. Còn nói trong mộ bà chủ vốn không hề có bà đâu, thật ra nhà này chỉ gạt ông thôi...” Hầu gái vừa nói vừa không cầm được nước mắt, “Hồi đó ông Ái Bộ là một người rất dịu dàng, thế mà...”

Rất dịu dàng?? Conan xoa cằm, nhưng mắt lập tức lia về bên góc tường phía xa. Có người!

“Ai?” Conan chạy qua bên kia, nhưng phát hiện không có một bóng người, kỳ quái, cậu rõ ràng cảm nhận được đường nhìn của một người

Ở đây cũng có một gian phòng, thấy phía cuối hành lang rồi mà vẫn còn một gian phòng, Conan đẩy cửa mà vào. Thật sạch sẽ, một căn phòng sạch sẽ đến mức cứ như không có ai ở...

Conan đi vào hai bước, phát hiện trên bàn để một khung ảnh úp lại, Conan cầm khung ảnh xoay lại xem thì trợn tròn mắt, đây là....

“Nhóc con, không được vào phòng người khác tùy tiện như vậy”

Nghe được giọng nói phía sau, Conan hít sâu một hơi, lúc thấy người đến là ai mới thở phào...

“Bác Phúc, là bác à?”

“Không phải ta thì là ai? Còn nhỏ mà không phép tắc như vậy, lớn lên sẽ thế nào?” Tuy rằng là lời trách mắng, nhưng nghe qua vẫn rất hiền hậu ôn nhu

“Cháu hiếu kỳ thôi ạ.”

“Hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo đấy...” Bác Phúc lấy lại khung ảnh từ tay Conan, đem đặt lại chỗ cũ

“Cô gái đó là ai thế ạ?”

“Hả?”

“Cô gái chụp trong ảnh đó?” Conan chỉ vào ảnh chụp nói

“À, là Ưu Tử đó, bây giờ nó đã lớn lên nhiều rồi... Chúng ta coi nhau như ông cháu ruột, quan hệ rất tốt...” Nhìn ảnh chụp, ánh mắt bác Phúc càng thêm vài phần ôn nhu, mà cũng có đau xót...

“Chị Ưu Tử lớn lên có giống mẹ chị ấy không?”

“Cháu nói gì đấy, ta cho đến bây giờ đã thấy qua mẹ của nó đâu, người như ta làm sao có cơ hội gặp được một người thiện lương như bà...”

“À, đã như vậy, cháu không làm phiền bác nữa” Conan cúi đầu chào ông, xoay người ly khai, bỗng nhiên quay đầu lại, tự nhiên thấy dáng người già nua của ông bác trở nên thật đơn độc, ngọn đèn còn rơi giọt nước mắt lã lã trên mặt ông...

Lòng bỗng nhiên ngẩn ra, con người ta thường để vụt mất rồi mới cảm thấy hối hận. Nhưng lúc đó hối hận còn có ý nghĩa gì? Cho dù có khóc thêm ngàn vạn lần, cũng đã là vô ích...

27. Chương 15-2

“Conan, cậu xem nè, xem nè” Ayumi hưng phấn giơ giơ cuốn sách trong tay

“Đây là cái gì?”

“Truyện cổ tích đó...”

“Bọn tớ kiếm được trong này nè”

Đại khái là chúng nó đã vào phòng người ta, lục tủ người ta và lôi thứ này ra...

“Ngay lúc tường vi màu đen mọc lên, cũng là lúc công chúa ngủ trong rừng thức tỉnh” Nhìn chữ trên bìa sách, mắt Mitsu xuất hiện vô số ánh sao lấp lánh, công chúa? Nhất định là rất xinh đẹp rồi...

“Tường vi màu đen??” Kaito từng nói qua tường vi đen tượng trưng cho...tình yêu tuyệt vọng. Nhưng trong vườn nhà này không có tường vi đen, chỉ có màu xanh thôi

Tường vi xanh? Đôi mắt Conan đột nhiên quét về phía hoa viên, không đúng! Trong công chúa ngủ trong rừng đâu có mấy câu này, lúc công chúa ngủ say, xung quanh lâu đài bị quần quanh bởi dây leo rậm rạp mà...

Chờ một chút!!!!

Đúng rồi...Không lẽ...Conan tức tốc chạy xuống lầu, vào hoa viên. Ánh mắt cậu quét lên một loạt cây cỏ trong vườn rồi dừng lại trên một khóm tường vi xanh

Cậu trầm ngâm nhìn một lúc. Càng nhìn, ánh mắt càng lộ ra thương cảm vô tận. Tình yêu, có thể thành bi kịch như vậy???

Tiếng bước chân vang lên, Conan chỉ hơi ngẩng đầu, cặp kính phản chiếu ánh trắng che đi cảm xúc trong đôi mắt

“Kaito, anh có mang dao không?”

“Cái gì.....”

“Cái gì.....”

“Anh có mang dao không?”

“Chỉ có dao nhỏ thôi...” Và cũng là một trong những đạo cụ ảo thuật của anh...”Tiểu trình thám, sao em biết là tôi??” Tiểu trình thám đến đầu cũng không có quay lại, lại biết đó là anh, điểm ấy, thực sự làm anh vui vẻ..... Nếu như tiểu trình thám trả lời là cảm giác thôi...chỉ cần cảm giác liền biết ngay là anh..thì thật lãng mạn quá

“Tiếng bước chân, nếu như là đám nhóc, tiếng bước chân sẽ nhanh và nhẹ, vì con nít không có bước đi nặng như thế, còn những người khác đều lớn hơn anh nhiều, bước chân sẽ nặng hơn một chút”

“.....” Quả nhiên cái gì trông đợi thì nó không đến

“Em mượn dao làm gì?”

“Tôi muốn làm cho tên hung thủ lộ diện” Conan khê cần môi, cửa một nhát sâu vào tay

“Tiểu trình thám, em làm gì?????” Kaito hét lên một tiếng, lại bị Conan bịt miệng. Nhìn máu Conan từng giọt từng giọt thấm vào đám tường vi kia, tim Kaito như muốn đông cứng....

“Tiểu trình thám....đủ rồi...đủ rồi”

“Ừ, khoảng đó” Nhìn cây tường vi đã thấm máu của mình, Conan đưa tay cho Kaito. Anh vội vã móc ra thuốc trị thương, băng vải, tinh tế cầm máu cho cậu

“Anh lúc nào cũng đem theo mấy thứ đó à?”

“Ừ, để phòng khi em đột ngột trở về làm Shinichi, nếu tôi có lỡ làm em bị thương gì cũng có cái mà dùng ngay...” Kaito nghe Kaito cười đen tối

Bây giờ mà không đang bị thương, Conan đã đâm cho anh một cái. Mà rất tiếc, cậu đang bị thương, người nào đó gặp may đấy...

“Kaito!!!”

“Mà em cũng có thể dùng máu của tôi mà, dù sao tôi cũng là thanh niên trai tráng khí huyết cương phương. Còn em, thân thể thể này...” Rõ ràng chỉ còn là một đứa con nít cấp một, lại cứ hết lần này đến lần khác liều mạng...

“Dùng máu của anh...tôi...cũng thấy...xót chứ bộ...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, nhưng Kaito vẫn là nghe được mồn một, miệng liền cười toe không ngậm lại được

“Tiểu trình thám, hôn tôi cái đi, chịu thiệt để phá án như vậy, cũng nên tự bù đắp chút chứ?”

“Cái này...chờ phá xong vụ án đã...”

“Tiểu trình thám...” Tiểu trình thám lại đỏ mặt kìa, thực sự rất khả ái...giống như những bông tường vi vậy... A??? Hình như cây tường vi đang đổi màu, không, thật ra chúng không tự đổi màu, “Những cây tường vi này...”

Nhìn cây tường vi dần dần đổi màu sắc, Conan trở lại đáng vẻ tự tin như lúc mới đầu, “Những cây tường vi này đang nói cho chúng ta biết hung thủ là ai”

“Cậu học sinh này...cậu nói cậu biết hung thủ là ai rồi à?” Thanh tra Megure kích động lôi áo Kaito, vì có gì mà học sinh trung học thời nay lại lợi hại như vậy? Không lẽ chàng trai này cũng muốn trở thành thám tử giống như Kudo Shinichi hay Hattori Heiji???

“À...vâng” Vị thanh tra này sao kích động dữ vậy, chắc không phải vì biết mình là Kaitou KID rồi đâu ha. Kaito dù sao cũng là ăn trộm, thấy cảnh sát xấn lại gần như vậy, cảm giác cũng có hơi khiếp...

“Vây...”

“Mọi người trước tiên nhìn những cây tường vi này trước đã” Kaito chỉ tay vào cây tường vi

Đèn chỉ rọi vào một bên của vườn tường vi, nên người ta còn phải nhờ vào ánh trăng mới ngắm hết được những cây tường vi kia...Bất tiện này lại tạo thành một nghệ thuật ngắm hoa rất có phong thái.

“Thật xinh đẹp quá...”

“Đẹp quá...”

Tiếng tán thưởng không ngớt từ đám người

“Không đúng, sao cây tường vi lại đổi màu thế này??” Bác Phúc giật mình hỏi, mới có mấy ngày không tới chăm sóc hoa viên, sao bây giờ đã khác rồi?

“Đổi màu?”

“Đúng vậy, cái tên Tường Vi quán là do vườn hoa đầy tường vi này mà đặt thành tên, nhất là tường vi đỏ, đó là tôi...vì bà chủ rất thích nên tôi trồng. Còn tường vi xanh là sau khi bà chủ Thụ Ly qua đời, ông chủ đã cho trồng nó...” Để tưởng niệm người vợ qua đời...

“Nhưng mấy bông hoa này sao bây giờ...lại thành màu đen hết rồi” Trong khóm hoa xanh bỗng lốm đốm thêm vài bông đen tuyền, làm cho người ta ngỡ vực...

“Các người biết vì sao những cây này biến thành màu đen không?”

“.....”

“Cậu Kuroba cậu nói nhanh đi”

“Thật ra gian phòng kia không phải là hiện trường gây án đầu tiên đâu. Trong bảng hệ thống pha màu, màu xanh và đỏ pha nhau sẽ được màu gì?”

“Màu đen.” Genta vì nhìn cảnh trước mắt nên đoán theo mà la lên

“Không, là màu tím, nhưng vì trong đêm tối, thiếu sáng nên mắt không nhận đủ tất cả các bước sóng được truyền đi, chưa kể xung quanh là màu lục, sẽ làm cho màu sắc giữa nó trở lên thẫm hơn, nên dễ làm cho người ta nhìn lầm màu tím thành màu đen...”

“Cho nên....?”

“Cho nên, nạn nhân lúc còn sống nhìn thấy một mảnh tường vi đen tuyền, nên mới viết vào trong cuốn truyện cổ tích câu nói kia”

“Truyện cổ tích??”

“Là cuốn này ạ?” Đám thám tử nhí nhựt như nhớ tới cái gì, lôi ngay quyển sách trong người ra giở lên

“Không sai.....”

“Nhưng mà...mấy chữ này hình như viết lâu rồi mà, cũng không có vết tích cho thấy đã viết đè lại, như vậy nạn nhân mà cậu nói mất từ hồi nào” Thanh tra Megure nghi vấn, mấy năm trước ở đây cũng đâu có án mạng nào....

28. Chương 16

“Không sai, hung thủ giết ông Ái Bộ là vì bí mật đã chôn giấu hàng chục năm này...”

“Bí mật đã chôn giấu hàng chục năm????”

“Dòng chữ trên quyển sách đã nói rõ còn gì...” Kaito chỉ tay vào vùng đất dưới cây tường vi đen, “Một vị mỹ nhân đang ngủ say dưới này...”

“Cái gì?”

“Takagi!”

“Có”

“Lập tức gọi người đào chỗ đất này lên!”

“Dạ!”

“Hung thủ đã gọi ông Ái Bộ ra xem, đại khái là nói sẽ nói cho ông ta biết bà Thụ Ly được chôn ở đâu”

“Ái Bộ yêu Thụ Ly nên sẽ không ngần ngại mà ra cửa sổ nhìn thử có chuyện gì, hung thủ chính là chờ thời khắc này, trên cửa sổ có vết máu là vì hung thủ đã nhắm ngay lúc nạn nhân gần cửa sổ mà bắn tên”

“Thế nhưng sao mọi người lại không nghe thấy tiếng động gì? Cho dù là người kiên cường thế nào, lúc bị giết hại cũng phải hét lên chứ”

“Đó là bởi vì vũ hội, vũ hội chuẩn bị bắt đầu, âm nhạc và người tới càng đông, không thể nghe được tiếng kêu cứu của một người sắp chết được”

“Chính xác ”

“Như vậy hung thủ là ai??”

“Ông nói thử xem, kẻ có thể bày biện vũ hội, sắp đặt thời điểm, đem cung nỏ giấu trong người, ông Ma Điền, ông chính là hung thủ!”

“Cậu nói bậy cái gì vậy? Bố tôi sao có thể là hung thủ?!” Ưu Tử lớn tiếng phản đối. Cha của cô...cha của cô tuyệt đối không phải là hung thủ

“Tôi cũng không thể tin được...”Ánh mắt Conan rất mờ lung, nhưng cậu là thám tử, loại trừ những chi tiết vô lý, thì điều còn lại có khó tin cỡ nào, sự thật cũng vẫn là sự thật

“Ông Ma Điền, tôi nghe nói ông là một cao thủ bắn nỏ”

“Đúng vậy, tôi đã từng quán quân nhiều giải ở các đại hội cung thủ, nhưng cậu Kuroba, cậu không thể chỉ vì vậy mà kết luận tôi là hung thủ. Có thể đạo tặc lên vào rất lợi hại, dù sao đồ vật có giá trị trên người nạn nhân cũng đã mất hết, về phần đồng hồ đeo tay, cậu không phải cũng nói, có thể là hắn không có mắt nhìn đồ quý?”

“Tôi đương nhiên biết, mấy thứ kia, ông sớm đã vất đi hết rồi, nên tôi mới có thể làm cây tường vi này đổi màu...”

“Là ý gì?”

“Báo cáo” Một cảnh sát cầm trong tay gì đó chạy vội tới, “Chúng tôi theo phân phó của ngài lục soát phòng mọi người thì phát hiện cái này” Cảnh sát đưa cao cây nỏ màu lam trong tay

“Phân phó của tôi??” Thanh tra Megure nghi hoặc tự chất vấn, nãy giờ tôi có phân phó vậy sao?

Nguy rồi, thấy thanh tra Megure lộ ra biểu tình nghi hoặc, Conan nhanh miệng cắt ngang, “A, cái này khẳng định là hung khí rồi.....”

“Vâng, chúng tôi đã đối chiếu với mũi tên trên thi thể nạn nhân, hoàn toàn tương xứng.....”

“Hơn nữa chúng tôi cũng đã giám định qua...Trên cung tên này” Cảnh sát nhìn về phía Ma Điền Chân Thi, “Ông Ma Điền, là vân tay của ông”

“Ha hã, việc đã đến nước này, tôi cũng không có cách nào phủ nhận nữa...Cậu làm sao biết cái cung giấu trong phòng tôi?”

“Lúc tôi từ trên gian phòng nhìn xuống, thấy hoa viên này có gì đó thật không đúng, sau này mới phát hiện là ông giấu cây nỏ tiệp màu với khóm hoa màu xanh. Sau khi tìm được hung khí, tôi lại lo lắng không biết làm sao tìm được chứng cứ, nên mới nghĩ ra một ý này. Đem chỗ hoa này làm đổi màu, ông thấy vườn hoa biến thành màu đen sẽ lo sợ cây nỏ lộ ra, nên mới đem về giấu, mà chỗ an toàn nhất đương nhiên là trong phòng mình rồi.”

“Thì ra là thế.” Ma Điền Chân Thi gật đầu.

“Bố, tại sao...bố lại giết ông ta?”

“Bởi vì bố hận hắn...”

“Mười bảy năm đó, ông đã giết Thụ Ly ở đây” Conan từ phía sau Kaito đi ra, chậm rãi nói

“Người nói bậy bạ gì đó?”

“Tôi có nói bậy hay không, hỏi ba của chị sẽ rõ.... Đây cũng là lý do ông ta giết ông Ái Bộ đấy...”

“Tôi hận bọn họ, tôi yêu Thụy Ly, nhưng Thụy Ly lại yêu hắn. Tôi tận mắt thấy bọn họ ôm hôn nhau trong hoa viên này, tôi là tận mắt thấy... Ái bộ còn nói với tôi, người Thụy Ly yêu là hắn, chứ không phải tôi...Thụy Ly cưới tôi vì tôi có tiền...tiền đó, có thể giúp đỡ cho Ái Bộ. Mà hắn, chẳng đáng dùng tiền của tôi!!! Ha ha, thật nực cười, người ta yêu cứ nhiên đem ta biến thành bàn đạp cho tình địch!”

“Sau buổi tối hôm đó, bọn tôi xảy ra cãi nhau, tôi giết cô ta ngay ở đây, tại vườn tường vi này. Huyết đỏ bắn lên lam sắc tường vi, thật là một cảnh tượng quá sức xinh đẹp mà...”

“Sau đó Ái Bộ đã phát giác, sao hắn không báo cảnh sát?”

“Hắn dám sao? Hắn vừa được cha mẹ ruột nhận trở lại, hắn dám tự nhận mình gian dú với đàn bà có chồng không??”

“Bố??” Nước mắt Ưu Tử tuôn tuôn trên mặt, “Bố sai rồi, con đã xemnhat65 ký của mẹ, mẹ là yêu bố thật mà...từ đầu tới cuối là thật lòng yêu bố...”

“Con nói láo, mẹ con gả cho ta vì muốn tiền của ta thôi, mẹ là vì người khác nên mới cưới ta!”

“Ông chủ, ông nhìn lầm rồi, ngày đó là ông Ái Bộ cưỡng hôn bà chủ, chúng tôi đều thấy được, sau đó, bà chủ còn tát ông ta một cái mà” Hầu gái xen vào nói, cô không ngờ, lúc đó không lên tiếng lại hại chết chủ nhân tốt bụng của mình...

“Nói láo! Các người đều nói láo!!!”

“Khốn nạn, người chết ngay đi!!!” Bác Phúc đột nhiên vọt ra, đoạt lấy cung nỏ trong tay cảnh sát, nhất tiễn bắn về phía Ma Điền...

“Bố!!!!” Ưu Tử nhanh một bước chắn trước mặt cha mình, thế nhưng mũi tên đã lên dây kia không có bắn ra

“Chuyện gì xảy ra??”

“Bác Phúc, sao bác muốn giết bố cháu??”

“Nó giết con gái ta, ta phải giết nó trả thù!!!”

“Ông quả nhiên là cha của Thụy Ly.” Conan lúc nhìn qua tấm hình đã cảm giác đó không phải là Ưu Tử, mà là Thụy Ly quá cổ. Vì tấm ảnh phong cách trên xưa cũ, đoán chừng đã cách đây vài chục năm, mà bác Phúc lúc đó vẫn còn rất trẻ...

“Không sai, vì ông đắc tội với xã hội đen, nên mới gửi Thụy Ly ở trong cô nhi viện. Sau khi chuyện dữ qua rồi, ông mới tìm lại con gái của mình. Tối lúc nhận lại được con thì nó đã bị giết chết. Ông còn muốn đi theo nó cho rồi... Thế nhưng ông thấy được Ưu Tử, cháu thật giống con gái ông như đúc. Vì vậy ông mới xin làm quản gia của cái nhà này, mong muốn có thể chăm sóc thật tốt cháu gái ngoan này...Nhưng thật không ngờ...là nó...nó đã giết con gái ông...” Nước mắt của bác Phúc làm Ayumi cũng khóc theo

“Tội nghiệp bác Phúc quá...”

“Ông luôn miệng nói ông đã tìm được con gái ông, nhưng bây giờ ông muốn giết người con gái ông yêu nhất, đây mà gọi là tình thương sao?”

“Để cho tình yêu tình thương nhiễm loại máu tanh này, các người căn bản không xứng nói hai từ yêu thương” Conan trầm giọng nói

“Thụy ly!!!!!!!!!!” Chân Thi không kiên trì thêm được nữa, quỳ rạp dưới đất khóc lớn. Một trận thống khổ rộng to cũng không đánh thức được người vợ đã vĩnh viễn ngủ say...

Trong gió chỉ còn lá cây tường vi ào ào lay động, tựa hồ đang cười nhạo chủ nhân mình vô tri...

Lam sắc tường vi biểu tượng cho tình yêu bất khả thi, hắc sắc là tình yêu tuyệt vọng....Còn có đám tường vi huyết sắc kia, chính là biểu tượng cho một chuyện tình đã tan nát từ rất lâu rồi...

Vụ án đã phá xong xuôi, lúc cái còng lạnh ngắt chụp vào trong tay Chân Thi, người ta tựa hồ thấy được nước mắt hần cứ lẳng lẳng trào ra mãi. Người này... tâm đã chết từ lâu, những gì còn lại chỉ là một thân xác vô tri vì hần mà phải chuộc tội ở trong tù.

“Tại sao...sao lại như thế được...?” Ưu Tử nhin không được lao vào trong lòng Kaito mà khóc, trận bi kịch này người vô tội nhất chính là cô ấy, bất luận cô có kiên cường thế nào, chỉ sợ về sau, những gì còn sót lại trong tim cô chỉ là...

“Khụ khụ...” Conan ho nhẹ hai tiếng. Cái cô này thực là...

“Ưu Tử, tớ cũng thật không biết nói sao để an ủi cậu...” Vô nhẹ vai Ưu Tử, Kaito thật muốn đẩy nàng ra khỏi, nhưng vào lúc này, dù sao cô ấy cũng chỉ là một cô gái non nớt, làm như vậy không phải quá...Thế nhưng tiểu trình thám...

“Huhuhu...”

“Ayumi cậu đừng khóc nữa, cậu còn khóc tiếp tớ cũng muốn khóc...”

“Nhưng bọn họ đáng thương quá...” Tuy rằng cô nhóc không thực sự hiểu được sâu xa, nhưng những gì bày ra trước mắt, cũng đã quá đau lòng

“Ayumi, đừng khóc nữa” Conan lấy khăn mặt ra lau nước mắt cho Ayumi, “Ayumi cười lên rất đẹp, đúng không các cậu?”

“Đúng” Genta và Mitsu gật đầu lia lịa

“Conan...” Ayumi ôm một tay Conan, “Chúng ta sau này tuyệt đối sẽ không như họ, đúng không?”

“Chúng ta??” Conan choáng váng, cậu có nghe lộn không vậy...Cậu không có muốn vậy đâu mà...

Liếc qua một chút 2 đứa bên kia, lại thấy ngay chúng nó dùng nhãn thần công kích nhắm thẳng vào mình, Conan chỉ còn biết than trời, trẻ con bây giờ sao nó lớn nhanh dữ vậy?...

“Được rồi, Conan, bọn tớ đói quá, cậu xem, trời gần sáng rồi, chưa có cái gì bỏ bụng hết...” Genta vuốt vuốt bụng, “Bao tử kêu réo nãy giờ rồi...”

“Bụng cậu vẫn ồm thêm xú nào mà lo...” Mitsu nhìn Genta mập ú đang than đói bên cạnh, bất luận là lúc nào, cậu nhóc cũng không có vẻ gì là giống thiếu ăn hay bị bỏ đói....

“Nhưng tớ đói thật mà, đi ăn cơm lươn đi...”

“Có tiền không mà ăn?”

“.....”

“.....”

Ba đường nhìn giao nhau trên người Kaito

“Anh dẫn mấy em đi ăn nha...” Rốt cục cũng kiếm được cơ đẩy cô gái kia ra rồi, Kaito nhanh chóng chạy qua ôm Conan lên, “Mấy em muốn ăn gì, anh dẫn đi ăn” Nói xong, liếc qua Ayumi một cái.

Ayumi đột nhiên rùng mình, ánh mắt đó...thật là...

“Ưu Tử, bọn tớ phải đi trước rồi”

“Kaito, cảm ơn cậu đã an ủi tớ”

“Chúng ta đi thôi...” Không muốn nhiều lời, Kaito dẫn cả đoàn đi khỏi Tường Vi quán, cánh cửa lớn chậm rãi đóng lại. Từ nay về sau, trong kiến trúc đồ sộ đó chỉ còn có một mình Ưu Tử, mong rằng cô có thể đứng lên!

“Anh có vẻ rất lo lắng cho cô ấy??”

“Tốt xấu gì cô ấy cũng là bạn học của tôi. Thế nào, tiểu trình thám, ghen tị?????”

“Ghen là gì, đây không có khái niệm nha...” Thì là cậu ghen, nhưng người ta không thừa nhận đó rồi sao? Conan kí cho Kaito hai phát vào vai...

“Au....” Kaito bị đánh nên rên lên một tiếng, nhưng mặt thì không giấu được tiểu ý, tiểu tình thám quả nhiên ghen tị, anh...thật là vui quá đi!!!! Kaito lấy đi mắt kính của Conan, đưa tay nheo má cậu.

“Quả nhiên rất kỳ quái....” Ba đứa kia tụ lại một chỗ thì tha thì thâm...

“Không sai, thực sự, anh Kuroba có khi nào thực sự thích Conan không?” Ayumi cắn môi, không thể, “Anh Kuroba không thể thích Conan đâu!!!!!!!!”

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi, Conan đâu có phải con gái, và lớn lên cũng chả đẹp trai đâu” Mitsu lập tức dìm hàng Conan, vừa lúc nghiêng đầu một cái thì thấy được Conan ở phía xa, bóng người lọt thỏm giữa ánh dương ban sớm. Tình quang lúc hừng đông phủ lên trên mặt cậu một mảng phiếm hồng, ánh mắt rõ ràng, trong suốt như nước biển, không còn bị mắt kính che lấp. Tự nhiên...thấy thật là khả ái...

“Mitsu, Mitsu cậu sao vậy??” Genta thúc thúc Mitsu, thằng này sao tự nhiên dờ ra vậy

“Không có việc gì” chợt phục hồi tinh thần lại, Mitsu rất muốn tự tát mặt mình, cậu tự cảm thấy mình thật là một người xấu, thích Ayumi rồi còn thích Haibara, bây giờ đối với Conan cũng có ý tứ... Huhu, mẹ ơi, con có lỗi!!!!

“Được rồi, tiểu quỷ, các em trở về nhà đi”

“Nhưng mà...anh Kuroba, không phải nói dẫn tụi em đi ăn sao?”

“Nhưng trời sáng bết rồi, các em nhanh trở về đi” Gọi taxi tới, anh nhanh chóng đẩy đám nhóc vào, còn mình thì ôm Conan ngồi giữa

“Gian trá ”

“Giảo hoạt ”

“Đê tiện ”

“Ê ê, anh là muốn tốt cho mấy em mà” Hơn nữa mấy người cũng không nên tiếp tục làm phiền ta với tiểu tình thám chứ...

“Vô sỉ!”

“Hạ lưu!”

“Lừa gạt!”

“.....”

Quái đạo và thám tử khi ở cùng nhau hai ngày một đêm kết cục là như vậy.

29. Chương 17-1

“Ta nói, Kaito, mắc mớ gì mà phải lộn đến chỗ này vậy?” Conan cau mày, nhìn căn nhà nhỏ bên ngoài quán đây dây leo, lần trước là Tường Vi quán, lần này lại là cái giống gì đây? Dây leo quán à?....

Mà không biết, dây leo thì có tượng trưng cho cái gì không nhỉ....?

“Có sao đâu, tiểu tình thám, em không thấy ở đây rất có không khí sao?” Dây leo xanh sẫm quấn dày đặc quanh các phòng ốc, làm cho cả gian nhà có vẻ âm trầm, dị thường ma quái. Ở đây rất thích hợp hẹn hò với tiểu tình thám, hơn nữa tuyệt đối sẽ không có người đến quấy rầy bọn họ.

“Có, có không khí chết chóc ấy, chỗ này mà làm nơi sát nhân gây án thì còn gì bằng...” Conan gật đầu, lần này trường cho nghỉ vài ngày, phiêu lưu ở đây cũng không tồi, không cần phải đóng giả trẻ con hay đọc theo mấy bài học ngu ngốc trong trường khiến tâm tình thật thoải mái...

“Tiểu trình thám, chúng ta rốt cục cũng có thời gian bên nhau rồi...” Kaito ôm Conan vào trong lòng, và mỗi lần nghĩ tới cơ thể nhỏ xíu của Conan, anh lại tiếp tục nghi vấn, “Tiểu trình thám, em thực sự không có cách nào khôi phục hình dạng sao?” Chỉ có khôi phục hình dạng trước đây, anh mới...

“Kaito, lại suy nghĩ qua cái gì rồi?” Ánh mắt của Kaito làm Conan có loại cảm giác giống như đang bị tháo hết y phục.

“Không có gì.”

“Anh có phải cảm thấy... chúng ta gặp nhau là một sai lầm không?”

“Gặp tôi lúc còn là Shinichi thì còn tốt hơn, đúng không?”

“Tiểu trình thám, có chuyện này tôi phải nói rõ ràng với em, tôi đích xác là rất tiếc vì không gặp em sớm một chút, thế nhưng tôi cho tới bây giờ cũng không cảm thấy gặp em là một sai lầm. Có thể quen biết được em, là hạnh phúc của tôi”

Ánh mắt Kaito rất nghiêm túc, làm Conan có loại cảm giác hít thở không thông, cậu biết Kaito thích cậu, nhưng cậu không biết bản thân có gì lại làm cho Kaito thích? Nếu là trí tuệ, thì Hakuba cũng không thua kém cậu quá nhiều, nếu là thân xác, bên người anh còn thiếu mỹ nam mỹ nữ sao? Như Ma Điền Ưu Tử hoa khôi của lớp, cậu từng được linh hội qua nhan sắc của cô nàng, hay Akako nào đó còn xinh hơn cả Ưu Tử, khiến cô ta phải ganh tỵ... Nếu chỉ thích nam nhân, Hakuba bên cạnh anh, cũng tính là một mỹ nam hiếm có...

“Tiểu trình thám, em đang suy nghĩ cái gì?”

“Tôi đang nghĩ xem anh thích cái gì ở tôi vậy...” Còn chưa có nói xong, Conan đã thấy gương mặt Kaito tiến đến thật gần...

Lúc đầu lưỡi linh xảo tiến vào bá chiếm, Conan vẫn còn giữ ý định muốn khước từ, thế nhưng dần dần, toàn bộ thân thể đều đã nhuyển xuống, tùy ý để cho Kaito ôm lấy, định đưa vào phòng ngủ...

Chờ một chút, Conan trong lòng kêu gào, tôi còn đang là con nít mà, mới có bảy tuổi mà... Nhưng miệng vẫn đang bị hôn, không thể nói lên được

Thấy Conan bộ dạng sắp ngất đi, Kaito cuối cùng cũng thả ra, thoả mãn nhìn thấy đôi môi sưng đỏ và gương mặt phỉếm hồng của cậu, tiểu trình thám, thật là quá mê người rồi...

“Tiểu trình thám, tôi không nhịn được...”

“Không thể, tuyệt đối không thể!!!!!!!!!!!!” Chuyện khác không nói, nhưng hiện tại thân thể này căn bản chịu không nổi đâu!!

“Tối nay ôm ngủ chung đi mà...”

“Anh kiềm chế được không đó?”

“.....” Một câu nói đã nói toạc ra nỗi lòng khó nói thành lời của Kaito. Người ta đã nhịn mà tiểu trình thám em còn ráng khơi nữa.... Đêm khuya nhân tĩnh, cô nam quả nữ, à, không, cô nam quả nam, thế nào cũng củi khô lửa bốc, xác thực sẽ có cháy lớn cho mà xem...

“Được rồi, tôi ngủ ở sát vách là được chứ gì.” Conan chỉ vào một căn phòng sát vách. Nơi này hẻo lánh như vậy, tên Kaito sao lại biết được đưa cậu tới đây thế không biết...

“Ồ...” Bất đắc dĩ, Kaito cũng phải gật đầu đồng ý để Conan đi qua phòng bên.

Conan quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt Kaito vô cùng phức tạp, nhưng Kaito không phát hiện bản thân đang bị “tia”, vẫn đang chìm vào suy nghĩ nội tâm của mình

Kaito, người anh thích là Kudo Shinichi, đã teo nhỏ thành Conan này rồi. Anh có lấy cả đời để mong đợi, còn có giá trị gì....?

Nếu như cậu còn có thể trở lại, Kaito có thể đợi bao lâu??

Đột nhiên cảm thấy có chút đau buồn, Conan thật muốn hỏi thử Kaito xem, nhưng cuối cùng vẫn không thể mở miệng, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, đi về phòng riêng của mình. Cách nhau cự ly của một cánh cửa thôi, nhưng phẳng phất như trăm sông ngàn núi...

Một đêm trần trọc trong lòng....

Ánh nắng sáng muộn len qua tầng tầng cây lá, chiếu lên gương mặt đang ngủ say, Conan dụi mắt, lim dim tỉnh dậy

“Chối quá” Nặng hắt vào mắt Conan khiến cậu than một tiếng rồi nhắm nghiền lại, lập tức cảm thấy có một bóng người bước nhanh tới, đem rèm cửa sổ thả ra chắn lại nắng gắt

“Kaito, sao anh trong phòng tôi?”

“Tôi..tôi tới xem em tỉnh hay chưa, tôi còn làm điểm tâm...” Kaito cười cười, cười đến có chút chột dạ, anh không dám nói cho tiểu trinh thám, từ lúc trời vừa sáng sớm, anh đã qua phòng cậu rồi, không làm bất cứ chuyện gì cả, nhưng nhìn gương mặt cậu ngủ say, trong lòng anh có loại cảm giác rất ngọt ngào, không bị day dứt như khi xa cậu.

Thế nhưng tiểu trinh thám tựa hồ ngủ không ngon, lông mày cứ liên tục nhíu lại, chẳng lẽ là ác mộng??

“Hôm qua ngủ ngon giấc không?”

“Tạm” Conan tung chăn ra, mặc lại quần áo, áo sơ mi trắng, áo khoác xanh, nơ đổi giọng...

Vẫn là tiểu trinh thám của ta khả ái, Kaito hài lòng, cứ nghĩ tới con người xuất sắc trước mặt là người yêu của mình, anh lại thấy vui phơi phới.

“Kaito, hôm nay chúng ta làm gì?”

“Hử...Ơ... Không biết.”

“.....”

“Tôi lúc đó chỉ nghĩ muốn được yên ổn ở bên em thôi, hai người cùng một chỗ, đâu dám mong được bên nhau lâu như thế, nên mới tùy tiện tìm cái nơi hẻo lánh quái gở này, nói thiệt, tôi cũng không biết ở đâu ra cái khu kì lạ này nữa...Ha ha...” Kaito ấp úng nói dông dài rồi lại cười ngu...

Không biết nói gì, Conan triệt để á khẩu, ai đó nói cho cậu một lời công đạo, tên này thật là Kaitou KID chắn động giới cảnh sát không vậy?

“Reng reng reng...” Đang lúc Conan chuẩn bị ăn cao lương mỹ vị do Kaito vì cậu mà chuẩn bị sáng giờ, chuông cửa ại reo lớn, Kaito quay đầu, liếc cái cửa một cái, rồi lại bơ hăn.

Quay đầu trở về thì tiếp ngay ánh nhìn nghi hoặc của Conan

“Sao không ra mở cửa??”

“Nhất định là ảo giác, ở đây hẻo lánh thế này, sao lại có người tới?”

“Reng reng reng” Chuông cửa ại réo dồn

“Kaito, anh xác định đây là ảo giác??”

“Aizzz” bất đắc dĩ thở dài, Kaito uể oải đứng lên, mất nét thật, cứ nhiên lại phá buổi hẹn hò của anh cùng tiểu trinh thám

“Kuroba Kaito, cậu tới đây làm cái gì?” Cửa vừa mở, giọng của Aoko đã oang oang chấn động ngôi nhà

Nghe được giọng nói khác quen quen, Conan đứng lên ghé nhìn ra. Là cô gái hôm trước... Còn có thêm....

“Aoko, Hakuba, Akako, thế nào lại kéo cả gia phả đến vậy?????????” Càng nhìn đám người, Kaito càng kìm không được bực mình, ở đâu lại xuất hiện thêm nhiều người nữa rồi!!!

30. Chương 17-2

“Là Aoko hẹn tôi tới, chỗ này cũng có ý nghĩa đấy chứ, rất thích hợp cho tu luyện của phù thủy. Còn người này... chính là tình nhân định mệnh của cậu sao?” Akako ôm quả cầu thủy tinh, vẻ mặt bí hiểm nhìn Conan.”Phẩm vị của người rất đặc biệt.”

“Cảm ơn quá khen.” Nghe được có người nói tiểu trình thám là người yêu định mệnh của mình, Kaito không khỏi cũng thấy hài lòng, thế nhưng, vừa nghe Hakuba mở miệng, Kaito lại lập tức cảm thấy tụt mood trở lại

“Kaitou KID, người cho rằng chạy đến những chỗ như thế này, bản thiếu gia sẽ không bắt được người sao? Vừa lúc, ta cũng có một kỳ nghỉ dài, thuận tiện giám thị người một chút.” Hakuba ưu nhã làm động tác vuốt tóc quen thuộc

“Aoko, sao cậu biết tớ tới đây?” Biết chuyện này chỉ có bác quản gia thôi mà...

“Là bác quản gia nhà cậu nói cho tớ biết.” Aoko đi lướt qua Kaito, đem hành lý vào trong nhà, cô đương nhiên sẽ không nói cho Kaito là cô van nài mẹ cậu ấy đỡ lắm bà mới đi hỏi giúp cho cô đấy...

“Sao lại thế được...?” Kaito bắt đầu nghi ngờ. Jii-chan trước nay rất kín miệng, sao có thể nói ra được....

“Kaito, tôi ăn xong rồi, tôi về phòng trước nhé...”

“A, tiểu trình thám, Edogawa Conan!!!” Nghe được giọng mừng rỡ gọi tên mình, Conan liền quay lại

“Anh Hakuba, đã lâu không gặp.”

“Không ngờ lại gặp em ở chỗ này.” Cuộc gặp bất ngờ này làm cho Hakuba nghĩ chuyến đi này thật không uổng, cho dù bây giờ không đấu với Kaitou KID đi nữa, thì cậu chắc chắn cũng sẽ có thu hoạch...

“Ờ ờ ờ...” Kaito rên thầm, hết đụng mấy đứa nhóc kia thì lại gặp phải thằng tự kỷ này, chuyến đi lần này lại thê thảm nữa rồi...

“Sao em quen biết Kuroba”

“Dạ ảnh là cháu bên ngoại của em trai ông bác của chị họ em, nên thi thoảng cũng có gặp dần dần thành quen ạ” Conan cười giả lả

“Quan hệ thật phức tạp nhỉ” Hakuba định tiến lại ẵm Conan lên, nhưng bàn tay liền bị gạt mạnh một cái

“Kuroba, cậu làm gì vậy?” Xoa xoa mu bàn tay đỏ chát, Hakuba buồn cười nhìn khuôn mặt khổ qua của Kaito, biểu tình người này sao cứ như chồng lớn đi bắt kẻ thông dâm vậy a....

“Tiểu trình thám, sao em quen được cái thằng tự kỷ này vậy?”

Nói ra thật vừa ý, Conan gật đầu, trong đầu cậu cũng nghĩ điều tương tự. Thật ra, Conan cũng không thân thiết với Hakuba cho lắm, từ trước tới giờ cũng chỉ vô tình đụng mặt hai lần thôi

“Là lần đó đó...” Conan nháy mắt với Kaito một cái, lần đầu cậu gặp Hakuba không phải Kaito cũng ở đó sao? Sao lại quên rồi... “Em và chú Mori được mời đi một buổi tiệc kì lạ, lúc đó, anh Hakuba đã tới trước rồi, anh ấy còn đem theo một con ưng Watson rất oai phong nữa...” Oai tới mức cậu muốn vật lông ăn cho rồi

“Thì ra là thế.” Nhất thời bực bội quá nên quên mất, được rồi, lần trước tên tóc vàng kia nhìn Conan chỉ có xa lạ, cùng lắm thì là đôi thù, nhưng bây giờ ánh mắt lại thân thiết hơn vài phần. Tóm lại là phải cách ly!

“Kaito, anh lại hạ quyết tâm gì nữa vậy?” Thấy ánh mắt Kaito trở nên kiên định, Conan lại thấy lòng mình phát hoảng lên. Người này lúc nào cũng làm ra toàn mấy chuyện quỷ quái, lần này, có đúng hay không lại muốn xách cậu tới cái quán quái gở nào khác nữa????

“Tiểu trình thám, anh giờ đưa em về phòng nhé, hôm qua bàn chân em bị nhức mà?”

“Em...” Tui nhức chân hồi nào trời...

“Mấy cuê cứ tự nhiên đi, ăn gì làm gì không cần khách khí, còn có mấy gian phòng trống các cậu cũng cứ tự nhiên” Như vậy cũng tốt, ngày hôm qua đã được trải nghiệm không có tiểu trinh thám ở cạnh liền cô đơn thế nào. Cho dù cậu ở cạnh, anh phải rất thống khổ kiềm chế, nhưng anh nguyện ý, còn hơn đi chơi với nhau mà mỗi người một nơi như vậy. Đám người kia không hện mà đến tuy có thật đáng ghét, nhưng bên cạnh đó cũng có mặt không tồi, đã cho anh một cái cơ....

“Kaito, chân tôi có bị nhức gì đâu?” Tới thang lầu, Conan nhỏ giọng hỏi

“Tiểu trinh thám, tôi....” Bây giờ anh lại phải tìm cơ với Conan

“Thôi bỏ đi, nếu cho là tôi bị thương thì anh liệu hồn hầu hạ cho thật tốt đi” Conan cũng thừa biết tên này gấp quá nên bịa chuyện, không thêm tra hỏi nữa. Để thời gian nghỉ cách đây ải hẳn còn hơn. Dù sao cậu cũng đang là một đứa trẻ, bị người ta ôm hay công đều không mất mặt, so với lúc là người lớn có khi còn tự nhiên hơn. Với lại đối phương là Kaito, cậu đã sớm không có gì dị nghị với anh....

“Tuân mệnh, nữ vương bệ hạ.” Ôm Conan theo kiểu công chúa, Kaito cười khoái chí. Anh cũng biết, tâm của tiểu trinh thám đã hướng về anh rồi...

“Các cậu có cảm thấy cách Kaito ôm con nít có gì lạ lạ không?” Nhìn bóng lưng hai người dần khuất ngay thang lầu, Aoko không khỏi phát sinh nghi vấn

“Có gì đâu, nhóc Conan cũng dễ thương mà” Hakuba vuốt vuốt tóc, cậu nhóc đó nếu để cho cậu ôm, cậu cũng rất thích

“Chuyện lạ hàng năm đều có, giờ có thêm một chuyện cũng không tính là gì” Akako móc ra một cái khăn tay lau lau quả cầu thủy tinh “Quả cầu ma pháp nói cho ta biết, ngày hôm nay sẽ phát sinh chuyện kỳ quái gì?”

“Chuyện gì vậy?” Aoko hiếu kỳ hỏi.

“Bí mật, thiên cơ bất khả lộ.” Akako đặt ngón trỏ lên môi làm điệu bộ vô cùng bí mật, không ngờ Aoko lại gấp gáp hiếu kỳ đến sắp bốc hỏa, còn Hakuba lại cứ nhìn về phía thang lầu... Cậu ta không phải rất thích Akako sao? Hiếm lắm mới có dịp đi cùng cô, vậy mà cậu vẫn cứ như cũ ngó mãi lên tầng trên...

“Oi oi oi...các cậu cũng kỳ lạ lắm nha”

“Kỳ lạ cũng không tính là gì, quan trọng là...quan trọng là bây giờ đi chọn phòng!!!”

“Tớ cũng đi.” Thấy Akako muốn đi, Hakuba cũng nhanh đi theo, cốt là tranh chọn cho được cái phòng ở cạnh Conan

“Hakuba, cậu động xuân tâm rồi”

Nếu là bình thường, Hakuba nghe xong ắt sẽ phải hết hồn, nhưng không ngờ, câu trả lời vừa thừa nhận, vừa bình thản, “Nếu xuân tâm của tớ vì thằng nhóc kia mà động, vậy thì cũng rất xứng đáng....”

“.....”

“Vậy cậu nói xem, kết cục sẽ thế nào?” Nhớ tới lần trước tại Thủy tộc quán vô tình gặp được Conan, Hakuba lập tức nhận biết ngay người thằng nhóc thích chính là Kuroba

“Yêu một người vốn không nên yêu, đã định trước là một hồi bi kết rồi.” Akako già dặn lắc đầu, làm Hakuba thấy có vẻ không thích hợp lắm...

“Thì là cũng có cơ hội, không nên nói theo kiểu tuyệt vọng như thế” Thân là một người xuất thân danh giá, công tử ưu nhĩ, là một trong những thám tử nổi danh, nếu từ bỏ ngay như vậy, thì không đúng với khí chất của Hakuba này rồi.

31. Chương 18-1

Thấy ánh mắt kiên định của Hakuba, Akako không khỏi thở dài càng sâu. Thời buổi này rốt cuộc là làm sao vậy? Mỹ nữ như ngọc ở bên cạnh thì bọn họ không ngó ngang, lại đi tranh giành một thằng nhóc con??

Bất quá hình như thằng nhóc này thân phận không hề tầm thường....

“Akako, sao cậu đứng ngốc ra đó vậy?” Cô ấy không phải người lên lầu đầu tiên sao? Thế nào mọi người đã chọn phòng hết trơn rồi, mà cô vẫn đứng ngây ra đó...?

“Aoko, cậu phải mạnh mẽ lên đây” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Aoko, Akako không tự chủ nói ra một câu lấp lửng như vậy. Cũng có chút thương hại cho cô ta, xinh đẹp như Akako đây mà người ta còn không đoái hoài, cô ta nhan sắc lại kém Akako vài phần, làm sao có hi vọng....

Ánh mắt phức tạp của Akako làm Aoko trong lòng sinh lo lắng...Ánh mắt đó là sao?? Đã xảy ra chuyện gì a???

“Kaito, anh thực sự là một chút lịch trình cũng không có sắp xếp luôn đó hả?” Mời người ta đi chơi mà chẳng lẽ giờ ngồi mồm meo luôn ở trong phòng?

“Ừ” Cần sắp xếp cái gì, vốn là chỉ muốn nhìn cậu ấy thôi cũng là đủ lắm rồi

“Hay giờ đi vào rừng thăm thú chút đi”

“Hay đó”

“Ôm tôi đi” Conan vươn tay, mỉm cười hài lòng nhìn thần tình ngây ngốc trong mắt Kaito

“Tiểu trình thám?” Anh không nằm mơ chứ, tiểu trình thám cư nhiên muốn anh ôm, muốn anh ôm!!!! Không phải người khác nguy trang đó chứ

“Hong muốn ôm thì thôi” Thu lại quyết định cũng là một cách hồi thúc rất hữu hiệu

“Ôm mà, ôm mà

~” Tiểu trình thám đồng ý cho anh ôm trước mặt mọi người, có phải ý là, kỳ thực nhóc cũng rất thừa nhận anh, đúng không??

“Tiểu trình thám, em ghen với Aoko đúng không?” Ôm Conan, Kaito nhẹ giọng hỏi.

“Có một chút, cũng như lúc anh thấy tôi đi chung với Ran ấy”

“Lúc tôi thấy em đi chung với Ran Mori kia, tôi vừa tức vừa lo lắng đó” Ran Mori đúng là tình địch số một của anh

“Cần khoa trương như vậy không?”

“Em cũng vậy mà, nếu không sao lại để tôi ôm em ra cửa?” Vừa nói tay Kaito vừa hướng phía sau Conan, ngay chỗ riêng tư mà đùa cợt vỗ vỗ

“Bốp” một tiếng, tay bị người tát mạnh vào, “Kaito anh kiểm chế cái tay mình một chút, anh không phải đã nói với họ chân tôi bị nhức sao? Nếu như vậy đi ra cần có người ôm chứ!!!!”

“.....”

“.....”

“Tiểu trình thám, sao em đột nhiên nổi giận vậy?”

“Với lại sau này đừng có làm mấy trò sờ mó nhảm nhí nữa!” Cậu mỗi lần thấy động tác của anh như vậy liền vừa tủi vừa ghét, cậu hiện tại căn bản không có thỏa mãn được anh, “Tôi chỉ là một đứa con nít thôi”

“Tôi biết, tôi giận một chút thôi mà...” Kaito tự nhiên vô duyên vô cớ bị nạt liền phụng phịu, “Tôi đâu có dám làm ra chuyện gì hại đến em” Vợ ngay trước mắt mà đến rồi vô cũng không cho nữa, Kaito có đáng thương không cơ chứ

“Kuroba Kaito, anh biết là anh đang nói chuyện với ai không vậy?” Kaito, anh bắt tôi làm sao bây giờ? Tôi hình như thích anh mất rồi, thế nhưng nếu như anh cũng như Ran, kiên trì lắm liệt mà tới tốt cùng cũng không đợi được tôi, thì phải làm sao bây giờ?

“Tôi đương nhiên biết, Kudo Shinichi” Tiểu trình thám sao lại trở nên khác lạ vậy??

“Nếu như cả đời này tôi không thể trở lại làm Kudo Shinichi, anh sẽ làm sao??”

“Nếu như cả đời này tôi không thể trở lại làm Kudo Shinichi, anh sẽ làm sao??” Nghĩ đến câu hỏi trong đầu mình ngày hôm qua, Conan tự giễu cười chính mình, đôi mắt lảng lảng nhìn đi nơi khác

“Anh ta chính là thích Kudo Shinichi, một thể xác người lớn của Kudo Shinichi” Dù cho trước kia anh động tâm là với Conan trước

Edogawa Conan căn bản không hề tồn tại trong thế giới này, mà Kudo Shinichi, lại đang dần biến mất đi trong tâm trí mọi người

“Tiểu trinh thám??” Đứng bên cạnh, Kaito mờ mịt nhìn gương mặt Conan, anh thực sự không rõ, Kudo Shinichi với Conan không phải là một sao? Sao cậu lại phải bận tâm thắc mắc nhiều như vậy?

Nếu như cả đời này tôi không thể trở lại làm Kudo Shinichi, nếu như tôi vĩnh viễn không thể phục hồi... Vì sao tiểu trinh thám lại hỏi như vậy? Không phải trước nay tiểu trinh thám đều mong muốn được trở lại hay sao?

Người ta nói lòng dạ nữ nhân còn sâu hơn biển, mà giờ Kaito thấy lòng dạ tiểu trinh thám cũng muốn sâu không thua kém rồi... Hay là...anh đi hỏi Akako bọn họ một chút?

Akako hẳn là sẽ biết rõ, cô ta sắc sảo thế kia mà...

“Akako, Akako” Vừa nghĩ là làm Kaito nhanh trở về tìm phòng Akako

“Vô đi”

“Tớ có chuyện muốn hỏi cậu”

“Biết rồi”

“Sao cậu biết?” Kaito mừng rỡ, nếu Akako đúng là phù thủy, chắc là cô ta có thể cảm nhận được nội tâm của tiểu trinh thám

“Lúc cậu rảnh rồi có đời nào tìm tôi đâu, bây giờ mò đến thì chắc là có chuyện nhờ vả rồi”

“.....”

“Cậu đến tìm tôi làm chi đây, không phải muốn nói cho tôi là cậu thích tôi rồi, muốn vứt bỏ tên nhóc tiểu trinh thám gì đó chứ?”

“Cũng có thể đấy” Kaito cười, Kaitou KID đối với nữ nhân đều rất lịch thiệp như vậy, “Tiểu thư mỹ lệ như vậy, tôi nghĩ... có đem lòng yêu thích cũng không có gì lạ đâu” Kaito chậm rãi tới gần, nâng cằm Akako

“Thật không?”

“Tiểu thư nghĩ sao?”

“Tuy rằng không có nhiều khả năng, bắt quá nếu cậu còn không đuổi theo tiểu trinh thám, coi chừng hai người chia tay luôn bây giờ” Akako mỉm cười càng thêm xinh đẹp, nhưng trong mắt Kaito hiện giờ thì như ác ma chuyển thế...

“Cậu nói cái gì?”

“Vừa rồi tình nhân của cậu đi qua cửa phòng tôi” Akako chỉ ra phía cửa, “Cậu không có đóng cửa”

“Lúc nào?”

“Lúc cậu nâng cằm của tôi, rồi lăm nhăm một đoạn, mà người kia sức chịu đựng cũng thật lớn, liếc mắt một chút liền bỏ đi rồi. Nhưng trong mắt tựa hồ có chút thống khổ đấy...”

“Sao cậu không nói sớm!!!!”

“Kuroba-kun, cậu phải biết, tôi cũng thích cậu. Bây giờ cậu đã tìm tới trước cửa, đương nhiên tôi phải giữ chân rồi, sao tôi phải nói cho cậu là tình địch đang sắp ghen để cậu bỏ tôi mà đuổi theo?”

“Cậu hại chết tôi rồi đó!” Kaito cấp tốc phi ra ngoài cửa

“Không tính hỏi tôi gì à?”

“Người đã sớm giận bỏ đi, còn hỏi cái gì???”

32. Chương 18-2

Conan cắm đầu cắm cổ lủi nhanh vào rừng, trong ngực không ngừng phát hỏa hùng hục, cảnh tượng vừa rồi làm cậu không thể nào bình tĩnh được, chết tiệt tên Kaito, chết tiệt Akako, chết tiệt chính cậu!!!!

Chạy đến mệt rồi, Conan ngồi sụp xuống một gốc cây, trong mắt cứ long lanh nhăn nhẽ

Sắc trời dần dần tối sẫm, Conan cứ ngồi mãi dưới gốc cây đó, ngơ ngẩn mà nhìn trời. Cậu không muốn quay về căn nhà đó, không muốn nhìn thấy bọn họ....

“Tiểu trinh thám, tiểu trinh thám!!!!!!!!!!” Một tiếng lại một tiếng gọi dồn dập khiến Conan bừng tỉnh, là Kaito, thế nhưng hiện tại bộ dạng cậu thê thảm như thế này, còn mặt mũi nào nhìn mặt ai? Conan tháo xuống kính mắt, lấy tay quệt những giọt nước mắt đã không hề kiềm chế mà tuôn ra nãy giờ....

“Rốt cục tìm được em rồi.” Kaito mạnh mẽ vươn tay đem Conan ôm chặt vào lòng, tảng đá lớn trong lòng anh nãy giờ như đã rơi xuống. Đến khi nhìn thấy cặp mắt hồng hồng của Conan, lòng anh đột nhiên đông lại

“Kaito.” Conan tựa đầu trong lòng anh cất tiếng, “Hay là chúng ta.....”

“Tiểu trinh thám, chúng ta tuyệt đối sẽ không chia tay, chuyện vừa rồi tôi muốn giải thích, tôi đối với Akako không có bất luận tình ý gì hết, chỉ là đùa giỡn cho vui thôi, bản thân cô ta cũng còn biết mà, cho nên...”

“Tôi biết ”

“...cho nên, em nghìn vạn lần không nên ... hử, em nói biết cái gì??” Kaito nắm vai Conan, để cậu nhìn thẳng vào đôi mắt anh “Nếu biết, sao em còn...” còn chạy trốn nhanh như vậy, làm anh bị hù chết rồi

“Điều cơ bản nhất của thám tử chính là mọi việc đều phải có chứng cứ rõ ràng, có đôi khi điều mắt thấy chưa hẳn đã là sự thật, nếu đã không có chứng cứ rồi, thì vô luận mắt có nhìn thấy gì, đều không thể tin là thật” Mà cậu vẫn là một thám tử tài ba, sẽ không giống nữ nhi thường tình, chỉ dựa vào một phen cảnh nhỏ như vậy mà đi hoài nghi Kaito phản bội cậu

“Vậy???”

“Tôi là giận chính mình” Chẳng vì sao cả, trong bụng tự nhiên nổi giận không nguôi, mà lại không phải giận những người khác, là giận chính mình, giận mình vì sao lại phải trở thành bộ dạng chật vật ghen tuông này chỉ vì một người, vì sao lại phải lưu tâm tới kẻ trắng hoa nào đó như vậy?

“Tiểu trinh thám.” Nhìn đôi mắt Conan tựa hồ như lại muốn rơi nước mắt, Kaito đưa ngón tay lau lau quanh vành mắt, hạ xuống mí mắt một nụ hôn nhẹ....

“Kaito.” Conan nhất thời xấu hổ đỏ mặt, ở đây dù sao cũng là giữa trời giữa đất, thanh thiên bạch nhật a

“Tiểu trinh thám, câu hỏi hôm qua, tôi đã có đáp án, thành thật mà nói, tôi cũng không biết mình là yêu Kudo Shinichi hay Edogawa Conan, thế nhưng tôi biết, người tôi yêu là cậu, thích cũng là cậu, muốn cũng là cậu, mặc kệ là Shinichi hay là Conan, giờ phút này người trước mặt tôi chính là người tôi thích nhất....”

“Cho nên, đừng đẩy tôi ra ngoài, để tôi ôm cậu ngủ một đêm, cho dù kiềm chế khó chịu đến thức trắng, tôi cũng nguyện ý....” Chỉ ít anh có thể nhìn dung nhan tiểu trinh thám lúc ngủ...

“Kaito, thật quyết định vậy à?”

“Ừ” đến chết không đổi

“Tôi cũng quyết định rồi, nếu như sau này anh muốn rời khỏi tôi, tôi cũng sẽ không cho phép, dùng dây cột hẳn anh vào bên người của tôi” Conan cao ngạo ngẩng đầu, đúng vậy, nghĩ nhiều như vậy làm gì, cậu là thám tử danh tiếng toàn quốc mà, lúc này đây, sao lại vì tự trách mà trốn tránh chứ?

“Không sai, đây mới là tiểu trình thám mà tôi thích.” Cao cao tại thượng như vậy, tự tin như vậy, rồi lại ôn nhu khả ái như vậy....”Em cột tôi cả đời càng tốt”

Quái đạo vốn không dễ dàng hứa hẹn, một ngày đã hứa hẹn, đó là chuyện của cả một đời....

Thám tử cũng không dễ dàng nói lời yêu, một ngày mở miệng, đó là thiên trường địa cửu thề nguyên

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“Mấy người đi đâu này giờ ==” Thấy Kaito mắt tích một đêm nay đã trở về, tim Aoko rất cục bình yên trở lại, “A, còn tiểu quỷ kia nữa?”

“Nó đang mệt” Kaito dùng khẩu hình ý bảo Aoko nhỏ giọng lại, tiểu trình thám tựa hồ có chút mệt mỏi, đã ngủ trên tay anh rồi

“Xem ra, cậu giải quyết vấn đề cũng thuận lợi quá nhỉ, chắc không cần hỏi gì thêm đâu ha?”

“Nhờ phúc của cậu, đã thuận lợi giải quyết hết rồi, bất quá, Akako, tớ lại nghĩ cậu đang vô cùng thất vọng đó.”

“Cùng là một người thích cậu mà nói, giải quyết được tình địch đương nhiên là rất vui mừng, nhưng bây giờ tình địch đã trở về, tôi đương nhiên là phải thất vọng rồi ” Tựa hồ rất muốn biểu đạt rằng mình đang đau buồn, Akako chau mày, hai mắt rưng rưng, làm cho người ta thấy tội nghiệp

“.....” Thích tôi? Mà sao trước giờ tôi không bao giờ có cảm giác là cô ấy thích tôi thật sự vậy?? Cảm thấy giống như là đang đóng kịch muốn trêu đùa với tôi thì có.... Kaito bĩu môi, ôm Conan trở về phòng

“Kaito, chúng ta nói chuyện được không?” Theo Kaito đi vào phòng, thần tình trên mặt Aoko rất uất ức. Kaito từ đầu tới cuối cứ coi cô như không khí

“Cậu muốn nói gì?” Dem Conan đặt ở trên giường, cẩn thận tỉ mỉ đắp chăn cho cậu, rồi mới xoay người đối mặt Aoko.

“Cậu với nó...là thật à?”

“Đương nhiên.” Vấn đề này anh lần trước cũng đã nói thẳng rồi

“Thế nhưng nó là con nít?” Không chỉ là một đứa con trai, mà còn là con nít ranh 7 tuổi cơ mà. Bại dưới tay một tiểu quỷ như vậy...cô thật...rất không cam lòng

“Aoko, tớ có thể nói cậu quan tâm nhiều như vậy là vì cậu cũng thích tớ rồi không?” Kaito nói lách đi, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Aoko thích anh cũng đâu có lý do gì, cũng là thích từ nhỏ, đâu có đợi anh trở thành một nam nhân đẹp trai có tài như hôm nay mới thích đâu

“Đừng nói giỡn.”

“Nếu không phải thích tớ, như vậy vì sao bài xích tiểu trình thám.” Nghiêm túc mà nói, nếu Aoko không thích anh thì sẽ không liên quan tới tiểu trình thám chứ...

“Kaito, tớ là thay cô Kuroba mẹ cậu mà xót giùm, cậu cũng biết, mẹ cậu cô ấy”

“Đối với mẹ, tớ chỉ có thể nói xin lỗi.” Nghĩ đến dáng vẻ phẫn nộ của bà lần trước, Kaito không khỏi rùng mình, “Bây giờ tớ không quay về được, cậu thay tớ chăm sóc bà, thuận tiện nói với bà tớ muốn chuyển tới học Cao trung y được”

“Kaito, nó rốt cuộc có cái gì tốt?” Cậu rõ ràng là hợp với bộ dạng cà lơ phất phơ ngày thường, và vẫn luôn nên như vậy hơn. Bây giờ lại trở thành bộ dạng ôn nhu chăm sóc như vậy, nghiêm túc như vậy, thật không thích hợp, không thích hợp!!!! “Ồ bên cạnh nó cậu không hạnh phúc đâu!”

“No no....” Kaito khoát khoát tay, “Vốn tiểu trình thám đã khiến nhiều người yêu thích rồi, không phải mình tớ đâu” Nếu không như vậy, thì sao anh lại có nhiều tình địch như bây giờ? Một người lại một người khó chơi, một người lại một người lợi hại...

“Hơn nữa mục tiêu của tớ là muốn nó hạnh phúc...” Muốn nước mắt và thống khổ từ nay về sau rời xa cậu, muốn cậu có thể vĩnh viễn lộ ra tươi cười tự tin như vậy, vậy thì anh cũng sẽ hạnh phúc. Nếu như thế giới anh đột nhiên thiếu mất tiểu trình thám, ai biết được anh sẽ làm ra chuyện gì

“Kaito” sao trong mắt đột nhiên lại có sát ý? Ánh mắt giận dữ như vậy? Thấy Kaito trong nháy mắt đột nhiên nổi giận trông vô cùng dữ tợn, Aoko không khỏi lui về phía sau một bước, người này, là Kaito sao??

“Aoko, cậu làm sao vậy?” Từ trong tưởng tượng phục hồi tinh thần lại, Kaito liền thấy Aoko vẻ mặt e ngại lùi xa anh ra, anh nghi hoặc đứng chôn chân một lúc, lại thấy Aoko trong nháy mắt tiến tới nắm chặt áo anh, tựa đầu lên trên bờ vai anh mà rưng rức

“Kaito, Kaito.” Đừng thay đổi, cậu không thể biến đổi thành bộ dạng bệnh hoạn kia được, Kaito mà cô thích luôn mang theo dáng tươi cười vô tư lự, nghịch ngợm phá phách, Kaito mà cô thích luôn luôn dùng giọng điệu như không quan tâm mà thật ra rất dịu dàng để hỏi cô “Aoko, làm sao vậy??”

“Aoko.” Rất muốn lui về phía sau, tiểu trình thám đang ở đây, vạn nhất cậu tỉnh lại... A, tiểu trình thám, không phải đâu!!!!!! Quay lại thì gặp ngay biểu tình tự tiểu phi tiểu của Conan, thân thể Kaito phút chốc cứng đờ

“Các anh chị đang làm gì trong phòng riêng em vậy?” Conan buồn cười nhìn thần tình thâm đậm của Kaito. Ngày hôm nay thực sự là hiếm có, cứ nhiên có thể thấy được nhiều biến đổi thần sắc trên mặt Kaitou KID như vậy

“Tiểu trình thám, em nghe tôi giải thích.”

“Chị Aoko.”

“Hả??”

“Dù em không muốn nói đâu, nhưng mà Kaito là của em rồi, nhưng ý muốn độc chiếm của em không có quá mạnh đâu, em không cấm ảnh chơi với bạn gái khác mà, chị lo gì...” Nói đến đây, Conan nhấn mạnh chữ bạn gái, ý tứ chính là Aoko đúng là bạn-là-con-gái, có thể tùy tiện kết giao, không cấm, nhưng đừng mơ mà thành “bạn gái” của Kaito nhé.

“Tiểu quý.” Thực sự là buồn cười thật, cô cứ nhiên bị một thằng nhóc thế này uy hiếp, nhưng nó tưởng tuyên cáo công khai lộ lộ như vậy thì cô sẽ rút lui sao? Bớt giỡn, Nakamori Aoko cô là thanh mai trúc mã của Kaito, sao có thể tầm thường như nữ nhân khác?

“Chị Aoko, tuy rằng em nhỏ tuổi hơn chị, nhưng cứ gọi người khác là tiểu quý ghe bất lịch sự lắm ạ” Conan cười cười với cô ta, vừa là lễ phép, vừa là ngấm ngấm sửa lưng

“Tiểu trình thám, em lợi hại quá” Kaito nếu không có Aoko ở đây, chắc đã đem tiểu trình thám ôm chầm hun mấy phát rồi. Ủa mà lần trước Aoko cũng thấy rồi mà, thêm lần này nữa cũng đâu có sao...

“Ê, đang có người mà” Biết được Kaito đang nghĩ gì, Conan lập tức muốn tránh nhưng đã không còn kịp
Sao lại như vậy được??

Nhưng mà cũng tốt, để cho Aoko triệt để hết hy vọng cũng tốt. Nghĩ như vậy, Conan cũng bình thản đáp lại nụ hôn

“Ghê tởm, ghê tởm, ghê tởm!!!!” Aoko vịn thành giường khóc ào ào, vì sao Kaito lại đối đãi cô như vậy...

“Nakamori-san” Tiếng gọi của Akako vang lên, Aoko cấp tốc lau nước mắt rồi chạy ra

“Akako, có chuyện gì sao?”

“Sao cậu buồn vậy?”

“Lời nói đã vô ích rồi, người mình thích bị người khác đoạt đi rồi, sao không buồn được??” Nhất là bọn họ còn trước mặt mình khoa trương ra, mà cảm giác, nếu như tiểu quý kia không ngăn cản, Kaito không hết sức kiềm chế, thì sợ là cảnh đó còn diễn ra dài dài hàng ngày nữa kia...

Thật tức chết cô mà...

“Cậu thì không buồn sao?” Cô nhớ Akako hình như không phải cũng thích Kaito sao? Tuy rằng cô luôn nói với cậu ấy những điều kỳ quái, nhưng cô ta rõ ràng là cũng thích cậu ấy...

“Ừ, cũng có” Akako gật đầu.

“Thật sao?” Vì sao cô không thấy Akako buồn một chút nào hết vậy, trái lại hình như là có chút hả hê nữa, “Sao tớ vẫn thấy cậu vui nhiều hơn buồn vậy?” Thực sự, khoé miệng cô ta đang cong lên kìa

“Không, tớ rất buồn, thật đấy.” Chỉ là bây giờ có mặt ử mày chau thì cũng vô dụng, chi bằng làm ngơ quên đi, “Hơn nữa quái đạo lại đi thích thám tử, thật là chuyện chọc cười thiên hạ” Thế cuối cùng là thám tử buông tha không đuổi theo trộm nữa, hay trộm cắp sẽ cải tà quy chính, về sau không tái phạm?

Cô thật sự rất hiếu kỳ, bất quá hiện tại có vẻ Kaito đang chịu thiệt, còn tiểu trình thám kia ở thế thượng phong

“Akako” Aoko có chút khó hiểu, cái gì quái đạo, rồi còn thám tử??

“Từ từ cậu sẽ hiểu thôi” Nói xong, Akako xoay người ly khai.

“Chờ một chút, vậy cậu gọi tớ làm gì” Không lẽ rảnh quá, chỉ muốn tới hiếu kỳ?

“Tớ chỉ đến để xem cậu thế nào thôi.”

“.....”

Quả nhiên là vì rảnh thật??

“Tiểu trình thám, tiểu trình thám, hôm nay ra hồ chơi không” Hôm qua anh đi thị sát xung quanh đã phát hiện một cái hồ rất đẹp, phong cảnh thoải mái thoáng mát, dùng để thư giãn thì không gì bằng. Hôm nay nếu có thể rủ tiểu trình thám ra đó, hai người sẽ ngồi cạnh nhau bên hồ, nói chuyện, tiểu trình thám sẽ tựa vào người anh, sau đó...

“Nhưng trong hồ không chừng có cá đó, anh không phải sợ cá sao?”

“Mình chỉ ngồi bên hồ thôi mà” Vừa nghe tới cá thì khí thế Kaito lập tức giảm hạ, câu nói ra chỉ còn mang ử khuất yếu xìu. Vì sao khung cảnh nên thơ như vậy luôn tồn tại cái thứ sinh vật mất nét như con cá a...?

“Nhưng mà ngồi bên hồ...thứ tiểu khiển hay nhất là câu cá, hay mình đi câu cá đi?” Không rõ tại sao Conan lại thích cái loài vật này như thế, vừa bổ dưỡng vừa đa dạng...

“What?? Câu cá??” Không phải chứ, lời mời ngọt ngào sao lại thành ác mộng rồi.

“Anh sợ?”

“Sợ cái gì mà sợ, có gì đáng sợ, được rồi, đi câu cá!” Lần trước đã từng nhảy xuống biển cứu tiểu trình thám rồi, huống chi, chỉ là cầm cần câu chờ con cá mắc câu?? Chỉ cần tiểu trình thám ở bên cạnh, anh tin tưởng mình nhất định khắc phục được!!

“Các người muốn đi câu cá à??” Hakuba từ đâu trở tới, làm tâm tình Kaito lập tức đổ ngược

“Đúng vậy, cùng đi không?” Conan ngẩng đầu, “Chị Aoko, chị Akako hai người muốn đi không?”

“Không” Qua bên kia làm gì, nhìn hai người ân ái à?

“Cùng đi đi, mọi người đều đi thì vui hơn” Hakuba tự nhiên mời, Aoko đi, cô mới cuốn lấy Kaito, như vậy anh có thể cùng Conan tâm sự nhiều điều

“Nhưng mà...”

“Nakamori-san, cậu cứ chịu thua như vậy sao?”

“Akako??”

“Thật làm tớ thất vọng quá, ba cậu theo Kaitou KID bao nhiêu năm cũng không bắt được, bây giờ đời con như cậu lại tiếp tục theo đuổi người thất bại, haizzz”

“Akako?” Như vậy thật không đáng tức sao? Không lẽ là ý nói dòng họ mình làm cái gì cũng thua bại? Mà nghĩ lại, cho dù không thể thay đổi suy nghĩ của Kaito, nhưng cứ như vậy bó tay chịu thua, thật là không cam tâm

Nhìn biểu tình của Aoko thay đổi thất thường, Akako tươi cười thoả mãn, đã khích được như vậy, một lát chắc hẳn có kịch hay mà xem, thật làm cô phấn chấn quá đi

Kaitou KID, để ta xem người xoay sở thế nào giữa ái nhân và thanh mai trúc mã của người a, có thành thạo dễ dàng vượt qua như lúc người đi ăn trộm hay không

“Vậy mọi người cùng đi thôi” Không giống với tâm tình vui vẻ của những kẻ phá đám kia, Kaito đổi mặt nghiêm nghị, chán nản mà nói, trời ạ, hôm nay rốt cuộc là sao, không những phải đối mặt với đám sinh vật mình sợ nhất, mà rốt cuộc cũng không thể riêng tư bên cạnh tiểu trình thám, lại còn thêm một đồng người dư thừa đi theo quấy rầy. Họ không ý thức được là “thất bại thì phải rút lui” à? Cứ như vậy mặt dày?

Một lát đành bí mật kiếm một chỗ thật tách biệt, không để ai biết mà một mình ở cạnh tiểu trình thám, còn bọn họ đi đâu, chơi gì cũng mặc.

Ngay lúc Kaito vừa chán nản vừa bực mình nhất, thì bàn tay nho nhỏ nào đó đã vươn lên nắm lấy tay anh, mười ngón đan nhau

“Tiểu trình thám??”

“Đi thôi” đây là củng cố lực lượng cho anh, tiếp cho anh dũng khí đối mặt tất cả.

“Được” nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia, Kaito đột nhiên cảm thấy rùng rợn u mờ phía trước đã đổi thành một màu xanh tươi mơn mớn, bầu trời cũng tựa hồ trong trẻo thêm nhiều lần....

33. Chương 19

Gió từng đợt lướt qua mặt hồ, làm sóng nước từng đợt lăn tăn. Nhìn đáy hồ trong suốt mát rượi, Conan bỗng nảy sinh một hứng thú muốn nhảy xuống đó bơi, sẵn tiện thăm thú một phen cho đã cơn nực nội...

“Tiểu trình thám, em muốn xuống bơi à?” Thấy Conan nhìn mặt hồ đến ngây ngẩn, Kaito trong đầu lập tức hiểu ý, liền hỏi một câu như mời, người này... quả nhiên có lúc vẫn giống như con nít vậy

“Anh muốn xuống bơi theo tôi à?” Conan nhe răng cười với Kaito, thành thật mà nói, cậu thật sự rất muốn nhảy ùm xuống dưới, thế nhưng, ánh mắt Conan chợt quét về phía hai cô gái kia, dù là tình địch, nhưng cũng không thể trước mặt con gái con đứa người ta mà lột quần áo nhảy xuống bơi được ...

“Tiểu trình thám em ngại vì không mang áo tắm à?”

“Ừa... mặc luôn đồ mà nhảy xuống thì khó chịu lắm, mà cởi phăng ra thì không được ...”

“Chuyện này cứ giao cho tôi, tôi là ảo thuật gia mà, trả thù lao thôi, tôi sẽ cho em như nguyện vọng... ”

“Xì, ảo thuật gia chứ có phải phù thủy đâu, anh mỗi lần diễn trò đều bị tôi phá giải đấy thôi” Giống như cái lần đi bộ trên không trung ấy, rồi sau đó còn đột ngột biến mất, mà rốt cuộc cũng có che nổi mắt cậu đâu, “Tôi chỉ công nhận anh là một cao thủ hoá trang thôi”

A, tiểu trình thám này... coi thường ta đấy à, khoe miệng Kaito giật giật, muốn nghe một lời khen của tiểu trình thám thật đúng là không dễ dàng, bất quá nếu như tiểu trình thám cứ mặc áo sơmi mà bơi...

Nước trong hồ thấm dẫm mái tóc đen của cậu, giọt nước dọc theo khuôn mặt thanh tú dần trượt xuống, còn có tấm áo trắng bị ẩm nước, làm thân thể tiểu trình thám như ửng ửng như hiện... Oa ...

Không được, tuyệt đối không được, nếu mê người như vậy mà lại xuất hiện trước mặt cả đám người kia, thì chẳng phải phí hoài quá hay sao? Muốn xem, cũng chờ về nhà mà xem, tiểu trình thám chỉ có thể bị một mình anh nhìn thấy...

“Kuroba kun, cậu nhìn gì tôi, không lẽ đột nhiên cảm thấy thích tôi rồi?” Cảm nhận được ánh mắt Kaito đang dán lên người mình (thật ra là trừng), Hakuba không khỏi giễu cợt cười hỏi

“Anh Hakuba, cái này không phải xài như vậy đâu ... ”

“Conan, anh ở nước ngoài lâu quá rồi, nên đối với mấy cái đồ truyền thống này không hiểu cho lắm, em bao giờ có thời gian thì chỉ anh thêm nhé”

“Dạ được không vấn đề gì ạ...”

“Cậu sao không kêu Akako chỉ cậu đi, cô ấy thông minh lắm đấy, hay Aoko cũng được mà, hết chuyện lại đi thỉnh giáo con nít...” Cắt đứt lời hứa của Conan, hứa hẹn cái gì, Kaito anh không thể để tiểu trình thám ở bên cạnh con sói kia được...

“Kaito, tớ muốn đi bơi, cậu nghĩ giúp tớ biện pháp đi” Aoko đột nhiên lên tiếng, hồ nước đẹp như vậy, không bơi thì uống quá

“Tớ??”

“Thì dùng cách giống như lần trước đó, cậu không phải từng biến tớ thành một cô công chúa rất lộng lẫy sao? Lần này có diễn lại được không, ảo thuật gia tài ba???”

“Còn cần phải nói sao, các cậu chờ tớ một chút.” Kaito móc trong ống tay áo ra một tấm vải to, dài bằng cái mền, xoay trái giữ phải một lát hồi, “Các người xem kỹ, bên trong vốn là không có gì.” Kaito cuộn tấm “mền” lại thành một đoàn dài, rồi đưa tay lên không trung làm động tác như nắm lấy cái gì đó trên trời, giả bộ bỏ vào trong tấm vải. Sau đó giữ tấm vải ra, bên trong đột nhiên xuất hiện ba bộ áo tắm...

“Oa, Kaito, cậu lợi hại thật.” Aoko tán thưởng reo lên, cô vẫn biết, không có chuyện gì mà Kaito không làm được hết.

“Quá khen quá khen, đối với giới ảo thuật gia, đây chỉ là việc quá sức cởn con, điều phức tạp hơn cũng có thể làm được”

“Đúng vậy, Kuroba, lần này, đến tôi cũng nhìn cậu với con mắt khác xưa rồi đó” Hakuba cũng khích lệ nói, “Chỉ là vì sao lại chỉ có ba bộ, không có phần tớ?”

“Cậu mặc quần soóc là được rồi.”

“Vô tình quá T_T”

“Tiểu trình thám, tôi lợi hại không?”

“.....” Conan không trả lời anh, chỉ liếc thoáng qua anh một cái rồi cầm lấy bộ áo tắm đi đến bên hồ

Thì ra tiểu trình thám đã nhìn ra thủ thuật rồi, ha hã, nhưng mà nhìn anh bằng nửa con mắt kiểu đó thật khiến người ta thương tâm nha....

“Kaito”

“Dạ có”

“Chuyện này đến tối sẽ bù đắp cho anh” Nói xong, Conan vọt luôn vô rừng cây bắt đầu thay đồ tắm, chỉ có vành tai hồng hồng là lộ ra một chút rồi cũng mất hút sau tán cây, làm Kaito trong nháy mắt mừng rơn sung sướng. Tiểu trình thám của anh thật là đáng yêu quá >///

Chỉ chốc lát sau, bên hồ truyền đến trện trện tiếng cười đùa, không ai chú ý tới, trong hồ có một cái bóng đang rất nhanh tiến tới gần bọn họ....

“Á!!!!” Một tiếng hét thẳm (lại) vang lên, Conan chấn động cả người, nhanh chóng bơi tới chỗ có tiếng thét Là chỗ ngay cạnh cậu....

□□□□□□□□□□□□□□□□

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hình như có vật gì vậy cấn tớ.” Aoko hoảng loạn giữ giữ cánh tay, hai dấu răng thành linh xuất hiện trên cánh tay trắng nõn của cô gái

“Đây, đây là?????” Thấy vết cắn trên tay, Conan kinh hãi, “Rắn biển??”

“Rắn biển?? Sao lại có rắn biển ở đây??”

“Rắn biển” Kaito cũng có chút hoảng hốt, “Aoko, cậu thấy thế nào rồi?”

“Tớ không sao, cánh tay cũng không có sưng phù, chắc không phải rắn biển đâu, chỉ là rắn nước bình thường thôi”

“Kaito, anh cột chặt cánh tay Aoko lại, ngăn cản độc tố lan tràn.... Nếu thực sự là rắn biển, người bị rắn biển cắn, thông thường không có cảm giác gì kịch liệt, có đôi khi, còn không cảm thấy đau đớn, đến dấu hiệu sưng phù sưng tấy cũng không có, nhưng đây đều là hiện tượng làm tê liệt thần kinh con người, bệnh trạng vẫn sẽ tiếp diễn và dần sẽ chuyển biến xấu hơn”

Nếu không cẩn thận một chút thôi, sẽ nguy hiểm tính mạng

“Nói quá rồi!!” Aoko có cảm giác thật buồn cười, thế nhưng dần dần cũng thấy có chút không thích hợp, “Kaito, đầu tớ có chút choáng váng...” Không lâu sau đó, Aoko đã xụi cả người chìm xuống nước...

“Nakamori” Cũng may Aoko khá gần Akako, nên cô liền ngụp xuống nước vớt Aoko lên lập tức đưa vào bờ

“Tiểu trình thám, thế nào rồi?” Nhìn Conan diện sắc trầm trọng, tâm Kaito cũng dần dần trầm xuống, Aoko, sẽ không có việc gì đâu...

Conan không trả lời Kaito, cậu lấy tấm vải buộc tóc của Akako buộc chặt phía vết thương đi tới tim, ngăn độc tố lan tới. Sau đó cúi đầu gần miệng hết thương hút độc ra ngoài...

Một ngụm, hai ngụm, ba ngụm, cho đến khi phun ra được máu đỏ tươi rồi, cậu mới súc miệng bằng nước đá mà Kaito đã chuẩn bị từ trước...

“Tiểu trình thám, ở đây chỉ có thể dùng nước đá tạm sơ cứu thôi, lúc tới bệnh viện em cũng phải để bác sĩ khám chính em một chút, tôi có việc muốn nhờ em...”

“Tôi biết, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy chu đáo” Conan gật đầu với anh, lập tức gọi Hakuba, “Anh Hakuba, anh ôm em về ngôi nhà kia được không, em phải gọi cấp cứu nhưng chân em hơi mỏi rồi”

“Được, đương nhiên không có vấn đề.” Hakuba ôm lấy Conan, con mắt đảo qua Kaito, ý chỉ.”Kuroba kun, Nakamori san phải nhờ vào cậu rồi”

“Tôi sẽ không để cô ấy xảy ra việc gì đâu” nhìn bóng dáng Hakuba và tiểu trình thám dần dần biến mất, Kaito ôm lấy Aoko, thoáng chốc lướt qua phía chân trời trên đôi cánh bạc, một thân bạch y trong ánh nắng càng thêm chói mắt, giống như một ngôi sao lặn trong vầng sáng gắt, rồi biến mất trong tận cùng trời đất...

“Tôi cho tới bây giờ cũng không tưởng tượng được, Conan kun và Kaitou KID cùng nhau vi mưu??” Dắt Conan rời đi, là muốn Kaito dùng cách nhanh nhất – lướt đi trên đôi cánh bạc để đưa Aoko tới bệnh viện, đương nhiên, nếu Kaito thật sự là Kaitou KID

“Tôi là thám tử, làm thám tử nguyện vọng lớn nhất là bắt cho được hung thủ, quái đạo có lợi hại cỡ nào, thì cũng chỉ là một trộm vặt mà thôi, tôi đích xác rất muốn đem tên Kaitou tác oai tác quái kia vào nhà giam, nhưng trước tiên là hắn phải phạm tội đã....”

“.....”

Móc ra điện thoại di động bỏ túi, Conan nhấn số của Agasa, bác tiến sĩ, bác nhanh đến đây với, cháu thấy rất khó chịu....

Trong phòng giải phẫu, bác sĩ mỗi người đầu đầy nghi hoặc, nguyên nhân là vì bệnh nhân “từ trên trời bay xuống” theo đúng nghĩa đen này. Chẳng biết từ đâu lại một người tay ôm bệnh nhân bay thẳng đến bệnh viện, dọa y bác sĩ đều hết hồn, bất quá nguyên tắc của bác sĩ chính là cứu người, mặc kệ là người tốt, người xấu, chỉ cần là sinh mạng, họ đều phải dốc sức, đương nhiên, nếu là thú vật mời tìm bác sĩ thú y...

Ngay khi bác sĩ khám chữa có vẻ xong xuôi, một cậu con trai trông rất soái khí đứng ngay cạnh cửa lập tức hỏi thăm

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi? Cô gái bị rấn cắn đó....?”

“Cô ấy không sao rồi, may mà cấp cứu kịp thời, là cậu giúp đưa cô ấy tới kịp à? Nhưng ai đi cùng cậu mà nhanh vậy?”

“Có thể là người nào hảo tâm đấy ạ. Cháu vào thăm được không?”

“Được, bất quá bệnh nhân còn chưa tỉnh, nhìn một chút thì được, đừng lộn xộn lâu quá.”

“Vâng”

Đầu năm nay thực sự là rất nhiều chuyện quái đản, một bệnh nhân từ đâu đưa tới, còn có thân nhân cũng rất bí ẩn, cậu kia không phải người đưa đi cấp cứu mà lại biết rất rõ tình hình cô ấy.... Mấy ông bác sĩ chăm xong ca này cũng muốn phát bệnh theo

“May là, cậu không sao, ” nhìn Aoko đang ngủ say, Kaito rớt cục thở dài một hơi, nếu như Aoko có mệnh hệ gì, anh sẽ hối hận cả đời. Hồ nước là do anh đề nghị tới, việc xuống tắm cũng là do anh...

“Aoko, cậu dù sao cũng là thanh mai trúc mã của tớ, nghìn vạn lần không nên gặp chuyện không may....”

“Vì sao ở đây lại có rấn biển??” Ở đây rõ ràng chỉ là hồ nước thôi mà, sao lại có....

“Hakuba, anh nhìn ra ngoài xem” Conan chỉ vào phía bên ngoài cửa sổ, lúc này bọn họ đang ngồi ở trong xe bác Agasa, nhìn ra phía bao quát của khu vực ban này

“Là biển??” Một vùng biển rộng lớn sóng rào rạt xuất hiện trước mắt Hakuba, “Thì ra hồ nước kia tương liên với biển này, nói như vậy, như vậy lúc đó là lúc thủy triều lên cao, con rấn biển là theo dòng nước nên lưu lại vào trong hồ...”

34. Chương 20

“Ừ, ngay từ đầu, em đã thấy màu của hồ nước có chút không đúng. Ánh sáng mặt trời là do 7 màu biến thiên liên tiếp từ đỏ đến tím tạo thành, lúc ánh nắng chiếu tới mặt biển, các ánh sáng có bước sóng lớn từ đỏ đến cam có thể đâm xuyên mặt biển, bị nước hoặc sinh vật biển hấp thu, nhưng ánh sáng bước sóng nhỏ như lam, tím vừa ra đến ngoài khơi sẽ bị tán xạ ra nhiều hướng, thậm chí là phản xạ trở lại, nên rất ít bị nước biển và sinh vật biển hấp thu, cho nên, chúng ta thấy hồ nước này lại có màu xanh, là do... ánh sáng lam bị tán xạ và phản xạ vào mắt ta....”

“Nói cách khác, hồ nước này kỳ thực chỉ là một chi nhánh của biển mà thôi, cho nên mới có rấn biển ở đây, lại còn có màu xanh của biển như vậy...”

“Thì ra là thế, hiểu rồi.” Hakuba đột nhiên mỉm cười hài lòng, những điều này anh đương nhiên là biết, chỉ là, “Thật ra cái anh thắc mắc không phải là cái này...”

“Hả, không phải??” Nguy rồi, Conan vuốt đầu, cậu lỡ quên, Hakuba cũng là một thám tử trẻ tiếng tăm ngang ngửa cậu, những điều này sao có thể không biết....

“Điều anh thắc mắc, là một học sinh tiểu học, làm sao có thể biết rõ những kiến thức này như vậy, hơn nữa còn biết được phương pháp cấp cứu khi bị rấn cắn?” Bình thường mà nói, học sinh tiểu học căn bản là còn không nhận ra đây là rấn biển nữa chứ

“Em.... xem trong sách ạ”

“Trong sách?”

“Đúng ạ, hơn nữa chú Mori còn hay xử những vụ có nạn nhân bị rấn cắn, em đi theo nên biết ạ”

“Thì ra là vậy” Hakuba hoàn toàn không tin, “Bất quá em trí nhớ thật tốt, xem qua một lần mà rành rọt như vậy”

“Đương nhiên rồi, lúc ba tôi dạy tôi lái máy bay và bắn súng, tôi cũng nghe có một lần là nhớ ngay đấy thôi” Không được xem thường cậu đâu nha, nhất là tên Hakuba thấp hơn cậu một bậc kia

“Lái máy bay và bắn súng??”

“A!!!” Nguy rồi, sao lại lỡ mồm nữa thế này... Hôm nay cậu làm sao thế nhỉ, đầu óc cứ rối rắm thế nào... Conan còn đang nghĩ ngợi mông lung, thì đột nhiên trước mắt đã tối sầm, cả người ngã gục xuống...

“Conan??”

“Bác Agasa, bác chạy nhanh lên một chút được không, Conan kún bất tỉnh rồi”

“Được” nghe Conan bất tỉnh, Agasa mạnh tay nhấn ga, chiếc xe tăng tốc vọt mất hút ở phía cuối con đường

“Conan.” Nhìn gương mặt hôn mê của Conan, lông mày Hakuba hết nhíu lại giãn. Thằng nhóc này thật không hề tầm thường, người khác sẽ không thông tuệ như vậy, người khác sẽ không làm tâm anh trôi lên sụt xuống nhiều lần như vậy, nửa phút cũng không yên...

“Edogawa Conan, em rốt cuộc là ai?”

Nguy rồi, nghe được giọng hỏi nhỏ của Hakuba, bác Agasa trong lòng vô cùng hoảng hốt. Shinichi, cháu có cần khả ái tới mức đó không, bây giờ chộc thêm một thằng con trai nữa thích cháu rồi kìa...

Nhưng mà, sao cháu toàn bị con trai của không vậy?

Hình như từ sau khi Kaitou KID theo đuổi cháu nó, quan hệ giữa cháu nó và con gái có hơi cách biệt, toàn là...

Reng reng reng...điện thoại di động vang lên, Agasa bắt máy “A lô, tôi là tiến sĩ thiên tài Agasa đây”

“Xin chào tiến sĩ thiên tài Agasa, tôi là ảo thuật gia Kuroba, xin ông chuyển máy cho Conan ạ”

Giọng nói của Kaito lộ ra vài phần lo lắng, vừa nãy Akako gọi điện thoại nói cho anh biết, tình trạng của tiểu trình thám bất ổn, anh thật muốn bay ngay về xem Conan, nhưng tình thế của anh lúc này thật không được...

“Xin lỗi, nhóc Kaito, chú có vụ án rất quan trọng, hôm nay chú không thể đến bệnh viện thăm nó được rồi, mẹ Aoko cũng về nhà mẹ đẻ rồi, chú giao con bé Aoko nhờ cháu chăm sóc nhé, làm phiền cháu quá” Ngài Nakamori đã nhả như thế...

“Ừ, hình như là do nọc của rắn, nên Conan bây giờ vẫn còn...” Còn chưa kịp nói hết, điện thoại đã bị ai giật mất

Nhìn lại thì thấy Hakuba đang cầm điện thoại trong tay tiếp lời “Kuroba kún”

“Hakuba.”

“Cậu yên tâm đi, Conan có tôi lo rồi, cậu lo cho Aoko đi” Nói xong, Hakuba cúp điện thoại ngay, trả về cho bác Agasa

“Tút...tút..tút...” Nhìn điện thoại đã bị cúp ngang trong tay, lòng Kaito như muốn bốc hỏa. Đáng ghét, ai mượn người lo lắng hả??

“Aoko, cậu mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại, tỉnh lại!!!” Kaito bắt đầu lảng xảng hết đứng lại ngồi bên giường Aoko mà cầu xin, “Thánh thần thiên địa ơi, làm ơn mau cho Kaito tỉnh lại đi, không thì cho chú Nakamori đến mau đi, còn không nữa thì tìm ai thể giùm tôi cũng được...”

“Thần Phật linh thiêng, làm ơn khiến cho tên Hakuba kia có việc biến sớm đi, để cho tiểu trình thám của con được an toàn...”

“Cậu lẩm nhảm gì vậy?”

“Akako, là cậu hả.”

“Tôi đây, làm sao?” Cô vừa tới ngoài cửa đã nghe Kaito lẩm bầm lẩm nhảm trong này. Bộ cậu ta không biết phải giữ yên lặng trong phòng bệnh sao? Ở mà cậu ta biết chứ, thật ra hẳn vốn đang muốn đánh thức bệnh nhân mà...

“Akako, Aoko giao cho cậu nhé, tớ còn có việc” Giao cho Akako, anh có thể yên tâm rồi

“Cậu muốn đi tìm tiểu quỷ kia à?”

“Ừ”

“Cũng lại là nó, vậy đi nhanh đi, không chừng tới nơi còn có thể gặp lại lần cuối đó”

“Cậu nói cái gì?” Tiểu trình thám cậu?? Trong lòng Kaito đã rồi đến không thể kiềm chế, tim đập mạnh làm hơi thở hụt mất vài tắc, “Tiểu trình thám nó làm sao?”

“Bị trúng độc tàn dư của răn”

“Không đâu, tiểu trình thám sẽ không xảy ra chuyện gì đâu” Nói chưa dứt lời, Kaito đã cầm đầu chạy đi mất hút, không bao lâu sau, có người đã thấy một cái bóng trắng vút đi lên phía chân trời

Đau quá, cả người đều đau nhức. Conan đau khổ trở mình, vừa mở mắt đã nhìn thấy đôi mắt quen thuộc của một người

“Chị...chị Ran?!”

“Conan, sao em bất cẩn quá vậy, trong miệng có vết thương lại còn đi hút độc của người khác, nếu không kịp thời chữa trị thì đã...” Nói tới đây, Ran không phát hiện vành mắt mình đã đỏ hoe lên. Cô và Conan vô cớ lại thân nhau đến vậy, lần đầu tiên gặp Conan, cô đã xem nó như em trai ruột của mình, thậm chí còn là người rất quan trọng với cô. Cô không muốn nhìn thấy nó bị thương....

“Chị Ran, xin lỗi.” Cậu đâu có biết, đều tại tên Kaito kia..., “Ai đưa em tới vậy?”

“À, cậu Hakuba vừa nhận một cú điện thoại, liền vội vã phải rời đi ngay” Thành thật mà nói, Hakuba lúc phải rời đi, liền cứ đi ba bước ngoái lại một lần, làm người ta có cảm giác... người này cứ như phải xa người yêu vậy

“Lần sau nếu gặp, phải cảm ơn cậu ấy”

“Vâng ạ, bác Agasa đâu rồi?”

“Ai chần chừ thấy trong người có chút khó chịu, bác Agasa đã về chăm sóc rồi” Gần đây sao mọi người chần chừ đổ bệnh thế nhỉ, ngay cả mẹ cậu cũng đang không khỏe, có lẽ nào...

“Cô gái, thời gian thăm bệnh đã kết thúc, cháu bé cũng tỉnh lại rồi, cô có thể ra ngoài” Hộ sĩ tiến đến nhắc nhở.

“Conan, chị đi trước, em tự săn sóc bản thân đó”

“Dạ, chị cứ đi từ từ”

Ran đi rồi, Conan ngẩn ngơ nhìn ánh nắng rắng hồng buổi chiều tà. Tên Kaito kia...hắn đang ở cạnh Aoko, hẳn sao rồi, không biết hắn đang nghĩ gì...

“Tiểu trình thám.” Một đạo nhân ảnh đáp xuống bệ cửa sổ, đôi cánh bạc vừa gấp, nhưng người kia không hề mặc bộ vest trắng, không đội mũ dạ, đến kính phản quang cũng không có đeo, lại còn...tóc tai rối bời, bộ dạng gấp rút.

Nhưng bộ dạng đó... thật cũng là có nét đẹp riêng, làm cho Conan vài khắc hít thở không thông

“Kai... Kaito??” Anh ta không phải đang ở bên Aoko sao

“Tiểu trình thám, tiểu trình thám.” Đôi cánh còn chưa gấp hết, anh đã đưa tay ôm gọn lấy Conan. Trấn tĩnh, tiểu trình thám đang trong lòng anh, vẫn trong vòng tay anh, chưa có biến mất!

“Kaito, anh đang sợ.”

“Đúng vậy, tôi vừa nghe Akako nói...”

“Không có việc gì, tại khoang miệng tróc da, tôi không hay nên hút độc răn khỏi vết thương của Aoko, nhưng bây giờ thì không sao rồi”

“May quá.” Rốt cục thở dài một hơi, Kaito cảm thấy toàn thân muốn rã rời luôn rồi, không những là từ sáng tới giờ bay qua bay lại chăm bệnh, mà còn tim đập chân run, lo lắng cho tiểu trinh thám bên này không ngớt....

“.....”

“Tôi thực sự bị em dọa chết rồi” Chết tiệt Akako, cứ nhiên dọa người ta cuống lên

“Nhưng Aoko cũng là bạn của anh mà, tôi không ghen đâu, nếu cô ta có mệnh hệ gì, không phải anh cũng hối hận cả đời sao?” Aoko đối với kaito cũng như Ran đối với cuậ, nếu cô ấy xảy ra chuyện, cậu sẽ cắn rứt tới hết đời

“Tiểu trinh thám, muốn hôn em một cái...”

“Lại còn muốn hôn, tôi cũng muốn” Conan khóe miệng cười hiểm, chủ động hôn lên môi Kaito, Kaito đảo khách thành chủ, lấy lại chủ động

Dư quang của mặt trời dần khuất núi, bóng đêm đã phủ, nhưng hai người nào đó vẫn chưa hề phát hiện. Bởi vì, bọn họ trong mắt chỉ có người kia...

Đảo khách thành chủ: biến khách thành chủ nhà, ý nói bị động thành ra chủ động

35. Chương 21

“Kaito, như vậy có được không?” Hai người lần ngẩn ở trước cửa nhà Kaito, Conan lo lắng hỏi anh, trong lòng cứ trôi lên sụt xuống không yên

“Thì cũng đã tới cửa rồi, cặp đôi nào mà không muốn ra mắt mẹ chồng, hướng chi, tiểu trinh thám của ta khá ái như vậy, mẹ ta nhất định sẽ thích mà”

Mẹ của anh mà thích tôi chắc cũng không tới mức đuổi anh ra khỏi nhà như lần trước đâu. Conan thầm lo lắng, người này cứ tự tin quá dễ dàng như vậy, bỏ đi, bây giờ quay đầu còn kịp...

Vừa quay đầu, thì thấy ánh mắt cầu xin vô cùng đáng thương của Kaito. Haizz, thôi được rồi, cùng lắm là chết chứ gì, dù sao cậu cũng từng mong có một ngày được nếm thử loại cảm giác ra mắt người thân của ái nhân

“Tiểu trinh thám, vào nhanh đi, tôi cũng bái phỏng qua nhạc phụ nhạc mẫu rồi, có chuyện gì đâu”

(Nhạc phụ nhạc mẫu: bố mẹ vợ =)))

“Cái gì, anh gặp ba mẹ tôi rồi à?” Xảy ra khi nào? Sao cậu không biết, “Bọn họ????” Có đối xử với anh quá đáng hay không? Câu hỏi này Conan tự nhiên nuốt vào họng, không dám hỏi ra

“Thì lần trước đó, tôi với mẹ cãi nhau, bị đuổi khỏi nhà, nên mới đi sang Mỹ một chuyến, muốn bái kiến Nhạc phụ nhạc mẫu...”

“Rồi sau đó?”

“Tiểu trinh thám, nhạc mẫu thực sự là một bà cô rất khá ái!!!!” Kaito nhớ lại một tháng trước, lúc nhìn thấy Yukiko

“Chị gái này thật xinh đẹp quá” Đây là câu đầu tiên mà Kaito nói khi gặp Yukiko

“Ha hã, tiểu quỷ, em thật là tinh mắt.” Yukiko lập tức cười khoái chí, khen ngợi còn vỗ vỗ vai Kaito, lời hãnh cậu vào trong nhà mời ngồi mà không cần quan tâm cậu là ai, “Cậu giống con trai Shinichi của tôi thật đó”

“Cháu chính là vì tiểu trinh thám, a, Shinichi nên mới đến tìm hai người” Kaito ít khi có được câu nghiêm túc như vậy, dù sao đây cũng là chuyện...cả đời, cũng liên quan tới anh. Anh không dám hồ ngôn loạn ngữ, vạn nhất chọc giận ba mẹ tiểu trinh thám thì hai đứa lại càng rắc trở thêm

“Sao? Shinichi có chuyện gì sao?”

“Dạ....”

“Cháu ắp a ắp úng cái gì, đàn ông con trai, cứ việc nói thẳng”

“.....”

“Nhanh đi...”

“Cháu đem lòng thương con trai của hai người, cho nên... hai người gả cậu ấy cho cháu, nhất định... sẽ bảo vệ Shinichi cả đời” Phù ~ nói ra rồi thật thoải mái, bất quá, sự yên tĩnh đột ngột này là chuyện gì xảy ra?? Lẽ nào???? Tiêu rồi, nước Mỹ sắp có khủng bố rồi

“À, cháu nói cháu thích Shinichi nhà chúng ta đấy à ”

“Dạ ”

“Chồng ơi, anh nghe không, cậu bé này nói thích Shinichi nhà chúng ta này”

“Nghe rồi” Yusaku quay đầu lại đáp lời, rồi lại quay về với công việc đang dở dang. Dù sao con cháu nó tự có cuộc sống riêng, hạnh phúc riêng của nó. Ban đầu để Shinichi ở lại Nhật Bản, thì cũng đã xác định trước cho nó sống theo đúng ý mình, dù sau này nó đưa ra quyết định gì, thì ông cũng sẽ ủng hộ nó. Bây giờ chỉ là... một thằng con trai tới cửa muốn ra mắt “ba mẹ vợ” thôi mà... Có-gì-ghê-gớm-dâu...

“Thật là, ổng bận rộn vậy đó, cháu đừng để ý, mà nói thật, cháu giống Shinichi ghê luôn”

Kaito ngoan ngoãn gật gật đầu. Anh biết chứ, nếu không làm gì có một khoảng thời gian anh giả thành Shinichi mà chẳng ai nhận ra

“Con chúng ta đúng là sức quyến rũ hơn người, y như chúng ta hồi đó. mà quan trọng, thái độ Shinichi với cháu thế nào?” Ba mẹ nói gì đều không quan trọng, quan trọng là ý của Shin-chan nhà họ

“Cậu ấy đồng ý rồi” Tiểu trình thám tuy rằng vẫn chưa nói ra, nhưng anh thừa biết tiểu trình thám trong lòng có anh

“Thật à, sao lại thế...” Yukiko vẫn luôn cho rằng Shinichi và cô bé Ran sẽ thành đôi, nhưng đây là quyết định của Shinichi, cô cũng thuận theo, thế nhưng “Cậu rốt cuộc là ai? Thật sự bảo vệ được Shinichi chứ”

“Xin lỗi, xin cho cháu tự giới thiệu.” Kaito hành lễ với Yukiko, nhưng trong đầu vẫn thấy bó tay với bà cô trước mặt, làm gì có người nào hàn huyên với người khác lâu như vậy xong mới hỏi tới tên của người ta, “Cháu là Kuroba Kaito, là học sinh cấp ba trường Ekoda, sau này sẽ chuyển tới trung cấp Được, nghề phụ là ăn trộm...”

“Ăn trộm?? Ha hã, ăn trộm cứ nhiên thích thám tử, thanh niên các người vui thật đấy”

“Nó là Kaitou KID mà” Yusaku Kudo giờ mới rời được cái máy vi tính. Bây giờ ông mới thảo xong chương cuối, có thời gian cũng muốn bước qua xem thử người con trai kia.... Con dâu hay con rể đây...

“Dạ” không hổ là ba của tiểu trình thám, thoáng cái là có thể chọc thủng thân phận anh rồi. Đối với ba của Conan, Kaito luôn có thêm vài phần tôn kính, quả nhiên là nhà văn trình thám nổi tiếng của thế giới

“Kaitou KID? Trời ơi tốt quá, có Kaitou KID nói yêu con mình thì còn gì bằng, chuyện này mà đem khoe ra, người khác chẳng ao ước đến chết đi ~ ”

“Yukiko, đây là một bí mật, không thể nói ra ngoài”

“Không khoe được à T_T??”

“Trừ phi em muốn hai đứa nó cùng đi tù??”

“.....”

“.....”

“À quên chưa nói, con rể ngoan qua đây, chúng ta nói chuyện một chút. Con làm sao biết Shin-chan nhà chúng ta, rồi làm sao lại thích nó. Nói thật thẳng nhóc Shin nó thông minh trong vụ án thôi chứ chuyện tình cảm ngốc lảm, chẳng có gì tình thú...”

“.....”

“Kaito, bác nói với con một câu thôi” Yusaku đột nhiên hạ giọng, “Shinichi bây giờ vẫn còn trong hình dáng con nít, con phải nhìn xuống...”

Một câu nói đã làm hai người còn lại lập tức cứng đờ. Kaito mặt đỏ bừng lên... Anh là rất muốn nhìn a, nhưng bây giờ hình như sắp nhìn không được rồi...

Những lời này, anh nên nói như thế nào??

Kaitou KID lần đầu tiên rơi vào trạng thái á khẩu, tiến thoái lưỡng nan, vô vàn câu hỏi xoay quanh trong đầu...

“Kaito, Kaito, làm gì đờ như cây cơ vậy?” Conan hiểu kỳ nhìn sắc mặt Kaito thay đổi như chong chóng này giờ

“Tiểu trình thám, ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Cái gì là làm cái gì? Thôi mệt quá đừng nghĩ nữa, tôi là người của anh mà, sẽ ở trước mặt mẹ anh biểu hiện tốt một chút để cho bà ấy có cảm tình, sẽ không quá làm khó chúng ta” Conan thì rất tự tin độ khả ái của bản thân, nhưng vẫn lo phía mẹ Kaito, lỡ bà chỉ cần vừa nhìn thấy Conan là con trai, lại là một đứa bé thì nổi nóng đuổi ra khỏi nhà ngay lập tức thì sao

“Người của tôi??” Nghe câu đó, khoe miệng Kaito giật giật, sao nghe phục tùng thế nhờ...

“Vào đi thôi.” Conan hít sâu một hơi, ấn chuông cửa của Kaito

Trung Hoa cổ đại có Kinh Kha tráng sĩ với tinh thần một đi không trở lại, còn Nhật bản hiện nay có Kudo Shinichi con dâu với tinh thần liễu lĩnh bấm chuông cửa nhà bố mẹ chồng... Thật đáng nể...

“Reng reng reng...” Sau một hồi chuông, cửa từ từ mở ra, một người phụ nữ xinh đẹp bước ra đón

“A, là Kaito à, con trở về rồi ~ Chỉ là cãi vã một trận, giận dữ á gì, nhanh nhanh, đi vô nhà” Kuroba Chikage vui vẻ ra mặt, nong hậu tiếp đón

“Tiểu trình thám, tình huống có chút không đúng, mẹ ta đột nhiên cười tươi vậy, khẳng định có âm mưu, hay là...mình bỏ chạy mau =_=”

“Không, đã tới rồi, cửa cũng mở ra cho vào rồi, sao lại làm quyết tâm này giờ đổ sông đổ biển được”

“Thượng đế nói, nếu ngài đóng cửa con cánh cửa này, sẽ mở cánh cửa khác cho con. Tôi cũng là từ cửa sổ mà ra vào thôi mà”

“.....” Đó là bởi vì anh là ăn trộm, cho dù có thêm danh tiếng mỹ miều nào thì anh tóm lại cũng là ăn trộm. Làm gì có ăn trộm nào đi vào bằng cửa chính?

“Tiểu trình thám, em lại đang suy nghĩ cái gì?” Nhìn ánh mắt khinh bỉ của Conan, Kaito lập tức hiểu ra nhóc này chắc lại đang niệm ba bốn lần “ăn trộm ăn trộm” ở trong đầu rồi chứ gì

“Kaito, nhanh chút đi con...A...nhóc này là??” Vừa nhìn thấy nhóc con giống hệt Kaito hồi nhỏ, Chikage đã khoái chí ôm ôm nựng nựng, “Nhóc con này giống hệt Kaito hồi đó luôn nè trời

”

Conan trái lại hơi lo, mẹ Kaito đâu bao giờ nghĩ đến anh sẽ đem một nhóc con về nhà nói là người yêu, bây giờ thích thú như vậy, một lát càng nổi trận lôi đình thì sao.... Thật là...làm sao bây giờ

“Kaito ”

“Dạ?”

“Con không phải nói sẽ dẫn bạn trai về cho mẹ coi sao?” Nhớ lần trước Kaito nói với bà là thích một thằng nhóc con, bà tức giận tới nổi cầm chổi lên tính cho nó ăn đòn nhưng chưa chi nó đã chạy mất. Lần này lại bảo muốn đem người về cho mẹ xem, còn nói mẹ nhất định sẽ thích, nhưng lúc này, người đâu?

“.....” Kaito không biết nói làm sao, chỉ dám liếc Conan, người ở đây nè, còn đang bị mẹ ôm đó

“Không lẽ là... thằng nhóc này??”

Dạ, không sai, chính là thằng nhóc này...

“Nhóc này...là của con à, con để nó hồi nào vậy, con từ hồi học cấp ba rất ít khi ở nhà, đi đâu lung tung rất khuya mới về. Nói mẹ biết, mẹ đứa bé này là ai?? Gần đây Aoko có tới tìm con, sắc mặt rất không tốt, không lẽ... Kaito! Con đã bại lộ rồi, còn không mau đi chịu trách nhiệm....”

“Mẹ??”

“Con từng nói con thích nam nhân là vì sợ mẹ cản con yêu sớm phải không, dám lừa mẹ, bây giờ làm người ta có con rồi, con thật....”

“Mẹ à, thằng nhóc này 7 tuổi rồi, trừ phi con để nó lúc 10 tuổi, bằng không làm sao lớn được như vậy....” Trí tưởng tượng của mẹ thật là....

“Vậy thằng nhóc này?”

“Nó là....”

“Cháu là đàn em học lớp dưới của anh Kaito, là Edogawa Conan, chào bác ạ”

“Thì ra là vậy, Conan, vào trong đi, hôm nay bác biết Conan với bạn.... của nó về, nên chuẩn bị nhiều thứ hay lắm, muốn cho nó kinh hỉ một lần...”

“Tiểu trình thám, sao lại?”

“Kaito, anh không thấy có gì kỳ lạ sao? Thái độ của mẹ anh rất khác thường, chào đón sởi lởi cũng không tính là gì, hay nghiêm mặt lúc con mình bỏ nhà đi rồi trở về cũng không sao, nhưng lúc này....” Quan trọng là câu nào của mẹ Kaito cũng cố ngầm nhắc nhở anh phải tìm yêu một cô gái

“Ừ đúng, nhưng....”

“Cho nên, chúng ta ngồi yên xem biến động trước đã, địch không động, ta không động, từ từ rồi sẽ tính thế tiến công”

36. Chương 22

“Mẹ, đây là????????” Thấy một đồng con gái đang ngồi sắp hàng trên xô pha, Kaito hai mắt tròn tròn.... Chuyện gì đang xảy ra....?

“Mấy cô này đều là những cô gái xinh đẹp nhất mà mẹ tìm tới đây đó” Cô Kuroba cười nói, “Con nhìn xem, bọn họ có phải rất xinh không?”

Mỹ nữ?? Mấy cô này mà là mỹ nữ, thì tiểu trình thám là tiên nữ à? “Mẹ, rốt cuộc mẹ đang tính làm gì vậy?”

“Thì kiểm bô cho con, con nhớ không, mấy cô này hồi nhỏ đều là bạn chơi rất thân với con, chỉ là sau này lại từ từ quên nhau, mẹ vất vả lắm mới kiếm được họ về đây”

“Mẹ??” Nguy rồi, tiểu trình thám, sắc mặt không tốt rồi, anh đã sớm nói, ngày hôm nay khắc tuổi với mình mà, còn xuất môn xông đất làm gì vậy trời!!! Mấy cô này thật ra rất tốt, chỉ là anh không thích thôi, viện cớ gì mà từ chối người ta đây?

“A, chị Aoko, chị cũng ở đây à?” Thấy được người quen trong hàng đó, Conan liền gọi

“Ừa chị đây, ở đây đều là thanh mai trúc mã của Kaito, sao thiếu chị được, hí hí” Aoko che miệng cười nói, trong thân nhiên lại có len vào đau xót

“Sức khoẻ chị sao rồi?”

“Nhờ em ra tay cứu, chị nghe nói, em đã hút độc rắn khỏi người chị, cảm ơn em nhiều nhé”

“Aoko, cậu không sao là tốt rồi, tốt...”

“Kaito, con qua chào hỏi mấy cô bạn coi, người ta khó khăn lắm mới tụ lại đây được đó” Kaito vốn đang muốn nói gì, lại bị mẹ cắt ngang, mạnh bạo lôi anh vào giữa trùng trùng... gái đẹp...

Nhìn bộ dạng nhiệt tình của mẹ Kaito, Conan nhú chặt đôi chân mày lại, nhưng cái gì cũng không nói ra miệng.

“Em sợ à?”

“Dạ?”

“Sợ Kaito thay lòng đổi dạ.” Aoko thật muốn nhìn thấy thằng nhóc kiêu ngạo kia lộ ra thần sắc lo lắng hoặc hoảng sợ, nhưng thật không ngờ, nó vừa nhú mày một chút, khoe miệng lại giương lên.

Conan xoay người, con mắt nhìn thẳng Aoko, “Em sao lại phải sợ?”

“Những người này trước đây đều chơi rất thân với Kaito”

“Trong bọn họ, là ai chơi thân lâu nhất với Kaito? Không phải chị sao?”

“Thật ra là vì, hồi trước bọn họ dọn nhà đi, chỉ còn chị ở gần cậu ấy nhất, nên đương nhiên thân với cậu ấy trong khoảng thời gian dài hơn, tình cảm cũng sâu nặng hơn ”

“Mà em thì không phải lo lắng chị rồi, thì việc gì phải lo mấy người khác?” Cậu nhú mày là vì, mẹ kaito sẽ không dễ dàng tiếp nhận cậu đâu

“Em quả nhiên không tầm thường như người khác” Thảo nào Kaito thích em, “Thua dưới một người như vậy, chị cũng còn dễ chịu một chút, còn hơn bại dưới tay những nữ nhi tầm thường khác” Aoko từ bỏ, một người vừa là tình địch, lại có ơn cứu mạng cô, cô còn gì để nói.”Em thật là rộng rãi, vốn là đối đầu tranh chấp, lại có thể liều mình cứu mạng”

“Đây cũng không tính là rộng rãi gì đâu, đối với tình yêu, em vẫn cho rằng mình thật ra là kẻ ích kỷ nhất, nhưng nếu thấy chết không cứu, thì có khác gì tội phạm sát nhân, còn tư cách đâu đi làm thám tử phán xét người khác? Hơn nữa...” Conan ngắc đầu, “Nếu như lúc đó là em bị thương, em nghĩ chị Aoko cũng sẽ cứu em, không phải sao?”

“Thua bởi em, thực sự là xứng đáng” Aoko cười nịnh nịnh gương mặt của Conan, từ khi nghe Hakuba nói Conan vì hút độc khỏi người cô mà ngất xỉu, tình trạng nguy cấp, trong lòng Aoko vốn là biết thua, nhưng hôm nay thật là tâm phục triệt để, “Kaito, chị từ bỏ cậu ta, từ hôm nay trở đi, chị chỉ là thanh mai trúc mã của cậu ấy.”

“Cảm ơn chị đã từ bỏ.” Conan tựa hồ như thở phào, “Nếu như chị cứ nhất quyết bám theo, Kaito sợ là sẽ rất khó xử, nhưng dù sao anh cũng chọn em thôi hà”

“Thật là, à... Kaito hẳn đã “áp” qua em rồi à...?”

“.....”

“Coi kìa, đổ mặt rồi, xem ra là đã từng... “ba chấm” nha, mà tên này cũng tê thật, cư nhiên dám làm như vậy với con nít, em yên tâm đi, sau này nó dám làm vậy nữa chị đập nó văng tám mét cho”

“.....”

“Bây giờ thấy, nhóc con thiệt là dễ thương nha, ôm cái nha”

Nỗ lực chạy khỏi vòng tay của Aoko, Conan vừa hoảng sợ vừa nghi hoặc, mọi người đều nói “nữ nhân tâm, hải để thâm”, nhưng trở mặt thế này thì cũng quá nhanh rồi, vừa mới cai bộ dạng từ bỏ người thương chết đi sống lại đây, thế nào đã thành bà chị tận tụy vì em trai rồi, thật là...

“Kaito, đây là Sơn Mỹ ở kế bên nhà mình hồi đó.” Mẹ Kaito lôi tay con gái người ta cứ như thân thiết lắm, “Hồi nhỏ con từng nói, muốn cho cô ấy làm cô dâu mà”

“Gi?” Kaito giật nhẹ khoe miệng, trò chơi trẻ con mình còn chẳng nhớ mà mẹ nhớ dai thế, hơn nữa, cái cô này, môi quá dày, làm sao so được với tiểu trình thám mà nói đẹp hơn...

“Còn đây là con gái của dì kết nghĩa của con, Trung Kỳ Hương.”

“.....” Mình có di kết nghĩa từ hồi nào vậy, mà cô này, ánh mắt sắc bén lợi hại quá đi, oa, không dịu dàng như tiểu trinh thám gì hết

“Mình là Hải Đăng Hoa, bạn hồi cấp hai của bạn đó”

Ờ mình có nhớ cô này, cũng không khác hồi đó nhiều, rất xinh, nhưng mờ tiểu trinh thám vẫn....

“Kaito, đã lâu không gặp, cậu càng ngày càng đẹp trai í”

“Ồ, làm quen cả rồi” Thấy mẹ Kaito cứ cố tình muốn sáp Kaito lại với mấy cô bạn ngày xưa, Conan di chuyển quanh những người đó dò xét. Để cho Kaito thấy lại những cô bạn anh vốn rất thích ngày trước, nói không chừng sẽ khiến anh hồi tâm chuyển ý. Thật ra, cái đó thì cậu cũng không lo lắm đâu, nhưng vẫn cảm thấy rất khó chịu

Làm sao bây giờ?

Không lẽ giờ nói thẳng ra với họ là mấy người cút hết đi cho ta, anh Kaito là người của ta?

Không được đâu... Cách này vừa nghĩ ra đã không ngại ngần tẩu chay ngay lập tức rồi

Làm sao bây giờ?? Conan gật đầu, rồi lại lắc đầu, ánh mắt hướng Kaito đứng kia, mặt càng đen hơn. Đáng ghét, nó còn để gái ôm cánh tay thân thiết nữa kia, rồi còn cười ới là thần nhiên nữa kia!!!!

Bình thường cười nói với cậu cũng không thần nhiên như vậy

Quên đi, Kudo Shinichi thì phải rộng lượng đề cao giá trị của một thám tử lừng danh Nhật Bản và sợ là lừng danh thế giới luôn rồi đó chứ, sao có thể đi ghen tuông với con gái được? Bình tĩnh, nhịn đợt một, tận lực nhẫn nhịn

Nhịn đợt hai, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa.

Nhịn đợt ba, không tha thứ được nữa, giết!

“Tiểu quý, em đang suy nghĩ gì vậy, trán đỏ mồ hôi đầm đìa rồi kìa.” Thật hiếm khi thấy tiểu quý này sắc mặt vật vã thần tình dữ tợn như vậy, nó đang có ý niệm gì trong đầu đây?? Xem ra, nó cũng rất để ý tới Kaito, còn nói không thêm lo lắng không thêm sợ sệt cái gì?? Aoko buồn cười nhìn gương mặt Conan hết bốc nộ khí lại bốc sát khí ngàn gùn.

“Đỏ mồ hôi??” Conan sờ sờ trán, không phải chứ, đỏ mồ hôi nhiều thật, “Không sao, em chỉ thì hơi mệt chút thôi, cảm giác có chút khó chịu thôi ạ” Conan cố nặn ra nụ cười, cậu sao có thể chịu thua được, nếu Kaito mà lảng nhãng với người khác, thì cậu cũng có thể kiếm bồ mới, ai mới phải nhịn ai chứ?

“Reng reng reng...” Tiếng chuông điện thoại vang lên, giờ này mà ai còn gọi? Chẳng lẽ Ran?

“A-LÔ, KUDO!!!!!!!!!!” Vừa mới bật điện thoại, một tiếng reo thập phần phần chấn đã xuyên thẳng hai lỗ tai Conan, cậu theo quán tính nhìn trái ngó phải rồi lẩn vào một góc tường nói chuyện

“Đã nói rồi, Hattori, đừng có mở mồm là Kudo được không, người khác mà nghe được thì tính làm sao?” Mà lỡ người khác đó là tổ chức áo đen thì sao?

“Ồ ờ ờ ờ, Kudo, chừng nào cậu rảnh rang một chút?” Giọng Hattori vẫn nhiệt tình như vậy, bây giờ lại có thể vài phần chờ mong

“Hả? Hỏi chi? Bộ lại nằm mơ nằm mộng rồi thấy phải ác mộng gì nên gọi cho tớ nhắc nhở à” Cậu vẫn nhớ lần trước, Hattori một mực linh cảm được tính mạng cậu gặp nguy, đưa cho cậu bùa hộ mệnh, ngoài mặt như không cảm kích, nhưng trong lòng cậu thật sự cảm động không biết nói gì hơn. Người này... thật sự coi cậu là bằng hữu...

“Ê ê...” Nghĩ đến lần trước ác mộng một trận làm mình cả ngày hoang mang, Hattori cười trừ, “Nhưng lần trước đúng là có linh cảm thiệt mà” Nếu như không phải hắn đưa bùa hộ mệnh cho Kudo, chỉ sợ ngay sau đó...sau đó.... Còn nhớ rõ trong mộng cảnh, Kudo máu tươi đầy người, thân thể từng đợt run lên báo hiệu sinh mệnh sắp cạn, làm Hattori tim không khỏi thất lại, cảm giác như đang rơi xuống vực đen vạn trượng, cũng vì vậy mà choáng tỉnh lại...

“Chứ gọi chi đây?”

“Ồm, lần này không có kinh dị vậy đâu, ở Osaka đang có họp fan, fan của Sherlock Holmes đó ”

“Trời ơi!! Tui muốn đi!!!! Muốn đi!!!!” Hattori còn chưa nói xong, Conan đã quần quéo la lên, tuyệt quá, fan Sherlock Holmes, “Lúc nào, ở đâu, khi nào?”

“Ở chùa Tứ Thiên Vương ở Osaka, bắt đầu vào trưa ngày mốt, 11 giờ, tớ đã ghi danh giúp cậu rồi, biết ngay cậu thể nào cũng đi cho kỳ được mà”

“Rảnh chứ rảnh chứ, phải đi chứ, Hattori, cảm ơn cậu quá sức” Dụng tới thần tượng là Conan không cần phải diễn bộ mặt trẻ con nữa, mà biểu cảm là thật tâm vốn vẫn luôn như con nít vậy đấy

“Vậy tớ chờ cậu ở đây”

“Được, tớ sẽ đến đúng giờ” Hải lòng cúp máy, những vẻ lo lắng này giờ đã tiêu thất không còn vết tích, quá tuyệt vời, Sherlock Holmes, trước giờ mới chỉ họp fan có một lần, lại bị án mạng cắt ngang, phá huỷ hết, hi vọng lần này sẽ không, hi vọng... sẽ có cái gì tốt đẹp xảy ra, hì hì, tỷ như, di vật nào đó của Conan Doyle??

“Em cười cái gì?” Một giọng nói âm trầm vang lên từ phía sau Conan, cậu quay người nhìn lại, thấy vẻ mặt trầm thấp của Kaito đang khó chịu nhìn cậu

“Kaito?”

“Em vừa nói chuyện điện thoại với ai thế” Ngữ khí của Kaito rất không thiện cảm, thành thật mà nói, ngày hôm nay tâm tình của anh vốn đang rất tốt, không thêm vì mẹ anh kéo tới một đồng gái gú mà sinh bực bội đâu. Chỉ là anh phát hiện Conan đang ghen, nên mới khoái chí không đẩy tay bọn họ ra, vậy mà vừa này...

Vừa này người nào đó lại hí hửng nói chuyện điện thoại với thằng đen thui anh dư biết là ai đó, làm phá huỷ tâm tình vốn đang rất tốt của anh

“Ồ.. thì là Hattori, cậu ấy giúp tôi ghi danh họp fan Sherlock Holmes”

“.....” Thấy chưa, rõ ràng là bê thui Osaka mà

“Kaito, mình cùng đi ha, anh thích tôi thì cũng phải thích Holmes chứ, Holmes tuyệt thật chứ, nhĩ nhĩ nhĩ?”
^ ^
—

“.....” Thì ra là em nó thích Sherlock Holmes, Kaito thở phào một hơi, sắc mặt cũng dịu hơn, “Conan, thật sự thích Holmes như vậy sao?”

“Đương nhiên, còn anh?”

“Tôi... ờ...rất thích” Thật ra mình thích Lupin...

Thời gian có lâu hơn đi nữa cũng không xoá được nỗi đau mất đi tình thân, cho dù tình yêu có nhiều thêm chẳng nữa, cũng vô pháp bù đắp nổi. Sự việc ngày hôm nay là cậu vì Kaito, vì không muốn Kaito vì cậu mà khắc khẩu với gia đình, mất đi thân tình duy nhất, nên mới cùng anh trở về nói thẳng thắn tâm ý cho mẹ anh biết. Nhưng kinh ngạc chính là, bà Kuroba lúc chào đón rất niềm nở, nhưng bên trong.... Rốt cuộc cậu làm sao mới làm hài lòng được bà, để bà tiếp nhận hai đứa đây?

“Tiểu trinh thám, em thực sự muốn đi sao?” Nghĩ lại bê thui Osaka kia đảm bảo là có tình ý với tiểu trinh thám, mà Kaitou KID anh như vậy lại phải đi tranh ra mặt với bê thui Osaka sao?

“Đương nhiên, bộ họp fan là ngày nào cũng tổ chức sao? Anh không phải cũng thích Sherlock Holmes à? Vậy lần này đi với tôi luôn đi, anh biết không, tôi thích nhất là câu nói này của Holmes. Because of my esse, the air of London can delightfully fresh. In my more than 1,000 legal cases that do, I believe, I have never use mistake to my power place.”

“Vì sự tồn tại của tôi, không khí của Luân Đôn có thể trong sạch hơn rất nhiều. Trong hơn 1000 vụ án tôi đã phá, tôi tin chắc mình không bao giờ dùng tài năng của mình sai mục đích” Đây cũng là tiếng lòng của tiểu trinh thám sao?

“Tuy rằng tôi cũng không nghĩ tôi có thể làm không khí Nhật Bản trong sạch hơn, ô tô dày đặc và nhà máy công nghiệp cũng nhả khói làm nó ô nhiễm lại thôi”

“Tiểu trình thám, em không có hiểu ý của người ta gì cả.”

“Ha ha, nói giỡn vậy thôi.” Conan cười nói, “As long as the course of time, nothing can not be overcome. Đây cũng là một câu nói hay của Sherlock Holmes, vì vậy, tôi tin tưởng, mẹ của Kaito nhất định sẽ tiếp nhận chúng ta” Không sai, Kudo Shinichi này sao có thể dễ dàng chịu thua như vậy, tâm ý vốn đã sắp thất lạc lại được Sherlock Holmes đẩy lên hoả điểm trở lại, ý chí so với trước đây càng quyết tâm hơn.

“Tiểu trình thám....”

“Được rồi, để gọi cho Hattori nói, để cậu ấy còn ghi thêm một vé, còn phải cảm ơn cậu ấy nữa”

“.....” Mình không được thả lỏng cảnh giác.

“Kaito, đang nói chuyện với bạn sao lại bu theo thằng nhóc kia rồi” Nhìn ánh mắt con mình nhìn thằng bé kia, mẹ Kaito cảm giác có chút gì không đúng. Thằng nhóc kia... có gì đó kỳ lạ

“Mẹ, mẹ để Conan nó đi lung tung một mình không được đâu” Kaito ôm chặt lấy Conan, “Conan nó còn nhỏ mà, thân thể yếu ớt, vô cùng nhát gan, lại dễ xấu hổ, với lại... ui da....” ai cắn tay tui thế >...

Cái tên vô duyên, tự nhiên nói ta nhát gan xấu hổ cái gì?? Cấn vậy là còn nhẹ đó

“Thằng nhóc này không phải hồi nãy được Aoko coi chừng rồi sao? Rồi con bé kia đâu rồi?”

“Ừ nhỉ nãy giờ không thấy cô ấy đâu.”

“Á!!!!!!”

“Aoko” Ôm Conan, Kaito nhanh chóng hướng phía phát ra tiếng thét mà chạy tới. Aoko, cậu sẽ không gặp chuyện gì nữa chứ

37. Chương 23

“Aoko!” Thấy Aoko ngã ngồi ngay cửa, Kaito gấp rút chạy đến bên cạnh

“Tớ...cô ấy...tớ..không có cố ý đâu, không phải cố ý...” Aoko run run nắm chặt vai Kaito, vẻ mặt kinh hoảng, “Cổ tự nhiên lấy dao muốn đâm tớ... tớ...tớ chỉ tự vệ thôi... cô ấy...”

Conan theo đường Aoko chỉ chạy vào trong phòng xem xét.

“Tiểu trình thám, thế nào?”

Conan đưa tay sơ khám trên động mạch cổ nạn nhân, khẽ lắc đầu. Một đao đoạt mạng

“Bác ơi, báo cảnh sát đi, cô gái này không cứu được nữa rồi”

“Nạn nhân là Hải Đăng Hoa, năm nay 17 tuổi, hôm nay vì bà muốn cô ta ra mắt con trai bà nên mời cô ấy tới??” Thanh tra Megure nghi hoặc nhìn Kaito và mẹ anh. Thằng nhãi này còn nhỏ tuổi mà, chưa gì...

“Đúng, tôi mời bọn họ coi mắt con trai tôi” Mẹ Kaito lau lau nước mắt trên mặt, thật không ngờ, cô bé kia vừa nãy còn cười tươi như vậy, nói chuyện cũng rất ngọt ngào được lòng, vậy mà bây giờ....

“Con trai bà??”

“Là cháu, thanh tra Megure, lần trước cháu đã thấy chú ở Tường Vi quán rồi đó.”

“A, nhớ rồi, là Kaito cháu ruột của thím bên nội của vợ của anh trai của bố nhóc Shinichi đúng không, đã lâu không gặp cháu.”

“....” Cư nhiên còn nhớ rõ như vậy, cậu bìa mà giờ cậu còn quên mất nữa là

“Ồ, Conan, quả nhiên cháu cũng tới đây, hèn gì có người chết, bệnh này của ông Mori mà cũng lây nữa hả?”

“Hắt xì, ” Kogoro Mori đang nằm nghe tường thuật đua ngựa mà cũng bị trúng đạn, “Trời này có gì đâu mà cảm ta?” Mori Kogoro tự kỷ suy suy diễn diễn một hồi lại tưởng tượng xem nếu lão bị bệnh thật thì Yoko có đến chăm bệnh lão không nhỉ....

“Vậy nghi phạm lớn nhất là cô bé này rồi” Thanh tra Megure nhìn Aoko, “Ừa, cháu không phải con gái của thanh tra Nakamori sao?”

“Dạ, cháu là....” Aoko vẫn còn kinh hãi, trả lời không thể hết câu, khóc nức liên tục

“Ừa mà khoan, thanh tra Megure, chỗ này không phải thuộc vùng quản hạt của thanh tra Nakamori sao? Sao chú lại đến tiếp án”

“À, Conan, là vì có một nữ tù nhân đã vượt ngục, chúng ta điều tra được ả đã chạy đến Egota, mà thanh tra Nakamori vừa vặn có công vụ ở đó, nên nhờ bác tiếp án”

“Thì ra là thế, mà phạm nhân ở Beika lại chạy trốn tới Egota, lạ nhỉ?”

“Không lạ đâu, ả vốn là người ở Egota mà, chỉ lên Beika học đại học thôi, mà tuổi cũng còn rất nhỏ” Takagi giải thích cho Conan

“Tuổi còn rất nhỏ??” Không phải mới 7 tuổi chứ

“Đúng vậy, nghe nói phạm nhân mới 19 tuổi, vừa đậu vào đại học Beika, vậy là lại xảy ra sự tình này.”

“.....” Quả nhiên rất tuổi còn trẻ a.

“Cô ta phạm vào tội gì?”

“Mưu sát, học sinh trường đó báo rằng cô ấy mưu sát bạn cùng phòng, tuy rằng chứng cứ cái gì cũng đều có đầy đủ, thế nhưng chú vẫn thấy hình như có gì không hợp lý lắm”

“Nè nè, Takagi, cậu nhiều chuyện với thằng nhóc vậy làm gì?” Thanh tra Megure ký đầu Takagi, “Giờ là lúc phá án nào đây?”

“Lần cuối cùng mọi người nhìn thấy nạn nhân là lúc nào?”

“2 giờ đó, vì lúc đó cháu đi tìm tiểu trinh thám, nhóc này đứng ngay cái chỗ treo đồng hồ, nên cháu cũng có nhìn qua” Kaito khẳng định

“Hải Đăng cũng ở đó, sau đó cô ấy hỏi chỗ WC”

“Đúng vậy, rồi Aoko nói để dẫn cô ấy đi”

“Vậy sau đó bà Kuroba cũng không thấy lại nạn nhân đúng không?”

“Đúng, cho nên, lần cuối chúng tôi thấy cô ấy là lúc 2 giờ đấy”

“Nói như vậy, Nakamori san, chỉ có cháu là không có chứng cứ ngoại phạm, hơn nữa, trên cán dao còn có vân tay của cháu”

“Không phải cháu, không, cháu không biết!!!” Aoko thần sắc khủng hoảng, “Cháu không hiểu đang xảy ra chuyện gì nữa, Hải đăng nói cô ấy mệt mỏi, nên cháu mới dìu cô ấy tới đây, cô ấy còn nói muốn uống nước trái cây, nên cháu mới đi tìm dao nhỏ sắc trái cây định làm nước mát cho cô ấy. Đột nhiên cô ta điên cuồng bật dậy, cầm ghế muốn phang vào cháu, cháu mới phản kháng. Sau đó đèn đột nhiên tắt ngóm, chờ khi đèn bật lại rồi, cháu mới thấy lưỡi dao toàn máu, mà..... Hải Đăng gục trong vũng máu đó...”

“Thanh tra Megure, nếu thật sự là như vậy, đây là giết người giá họa rồi”

“Nhưng mà, bác nghe mấy cô bạn dưới lầu kia nói, cháu có động cơ sát nhân?” Thanh tra Megure nhân thần bén nhọn nhìn Aoko

“Cháu....”

“Hải Đăng động thủ với cậu vì nghĩ cậu được Kaito thích nhất trong đám, sợ không thể thắng nổi, nên mới quyết tâm loại bỏ?” Trung Kỳ Hương lên tiếng

“Sao lại như vậy, người Kaito thích cũng không phải tớ, nếu là tớ thì còn tìm các cậu về làm gì?”

“Nakamori san, dù nói thế nào, cháu vẫn phải về đồn với bác trước đã”

“Chờ một chút.” Kéo tay Aoko, Conan làm vẻ mặt ngây thơ nhìn mấy cô nữ sinh kia, “Thanh tra Megure, nếu nói đến động cơ giết người, vậy hai người kia không phải cũng có động cơ sao?”

“Em nói cái gì?”

“Tiểu quý, không nên nói bậy.”

“Nếu như các chị không có chút tình ý gì với anh Kaito, sẽ không vì một lời mời mà từ nơi xa như vậy chạy đến, em nghe bác Kuroba nói, các chị đều dọn nhà ra huyện khác rồi”

“Cái này... chúng ta chỉ là muốn thăm bạn cũ mà thôi, chị...”

“Thế nhưng hung thủ rõ ràng là Aoko, hung khí là con dao, mà trên cán dao có vân tay cô ta mà.”

“Nếu như chị là hung thủ, chị chẳng lẽ còn để lại vân tay trên hung khí sao?”

“Như vậy không phải là tự thú luôn sao...” Sơn Mỹ tiếp lời

“Xem ra chị cũng không ngốc, Aoko tuy rằng bị tình nghi, nhưng chị ấy là người thấy nạn nhân cuối cùng, Nếu là hung thủ, chị ấy chỉ cần giết Hải Đăng rồi lau khô máu, xoá vân tay, bình thần trở lại phòng với mọi người. Cho dù sao đó vẫn bị tình nghi, nhưng vẫn ít hơn hai phần ba chứ, đúng không?” Conan chậm rãi phân tích, “Vậy là có một kế hoạch giết người rồi dùng vân tay giả hoạ”

“Bác ơi, bác là mời chị Aoko đến cùng lượt với bọn họ ạ”

“Đúng, hơn nữa, Aoko cũng không biết trước mấy cô này”

“Thì cũng có thể cô ấy mới vừa sinh sát ý đây, thấy kaito thân mật hơn với Hải Đăng, nên mới...”

“Điều đó đương nhiên cũng có thể, nhưng theo lời khai của Aoko, lúc đó đèn chột tắt, mà công tắc lại ở ngoài phòng, cũng có thể người nào đó đã muốn dựng lên kế hoạch giết Hải Đăng?”

“Nói không chừng đó chỉ là Aoko bịa chuyện, chúng ta chẳng ai nhìn thấy, làm sao tin được?”

“Nếu như không thể tin Aoko, thì cũng không thể tin lời phiến diện của mấy chị được, có ai nhìn thấy tận mắt Aoko đâm chết Hải Đăng không?”

“.....”

“Căn cứ vào thông tin lần cuối cùng chúng ta nhìn thấy nạn nhân, có thể nạn nhân bị giết trong khoảng 2 giờ đến 2 giờ rưỡi”

“Vậy trong khoảng thời gian đó, các vị ở đâu, làm gì?”

“Này, Kaito, tiểu trình thám của cậu... hình như hơi kỳ lạ” Thấy Conan một lòng vì cô mà biện giải, Aoko trong lòng không khỏi cảm động, được một người tin tưởng như vậy, khủng hoảng trong lòng cũng đã dẹp bớt phần nào, thực sự, cô cảm thấy thẳng thắn này sẽ trả lại được trong sạch cho cô, tuy rằng chính cô cũng không biết là chuyện gì đang xảy ra nữa....Nhưng mà đây chỉ là một thẳng thắn....

“Ê, Kaito!”

“A?”

“Anh làm gì vậy?” Sao lại đơ ra như vậy, “Thanh mai trúc mã của anh đang bị vu oan, anh còn ngây ra đó một chút cũng không lo lắng sao?”

“Có tiểu trình thám ở đây, còn lo không tìm được chân tướng sao?”

“.....”

“Lúc đó tôi đang đi WC” mẹ Kaito cho lời khai

“Như vậy lúc đi WC, bà có nghe âm thanh gì kỳ lạ không?” Conan đặt câu hỏi, “Có cái gì ... dạng như tiếng la hét, hoặc tiếng vật lộn đánh nhau không?”

“Không có tiếng gì cả??” Mẹ Kaito cúi đầu suy nghĩ, “A, đúng rồi, có tiếng bước chân rất nhỏ, một tiếng dài, một tiếng ngắn”

Một tiếng dài, một tiếng ngắn?? Tiếng bước chân??

“À, lúc đó, cháu và Sơn Mỹ ở trong phòng khách, là chỗ này đây, không đi đâu lung tung cả” Trung Kỷ Hương trả lời, “Chúng ta có thể làm chứng cho đối phương, đúng không, Sơn Mỹ ”

“Ừ, nhưng cháu có tới phòng bếp một chút, khoảng chừng 5 phút.”

“Tới phòng bếp?”

“Đúng vậy, cháu tự nhiên thấy đói bụng, mà bác Kuroba cũng nói qua rồi, nếu thấy đói cứ xuống phòng bếp tự nhiên lấy đồ ăn.” Trung Kỷ Hương chỉ vào mấy vỏ trái cây, “Cháu chỉ lấy vài quả ra cùng ăn với Sơn Mỹ thôi.”

“Như vậy là... 5 phút đồng hồ.” Năm phút đồng hồ, không thể kịp, chạy lên lầu, giết người, sắp đặt hiện trường, rồi trở xuống vào phòng bếp lấy trái cây, không thể kịp được

“Không cần suy nghĩ, hung thủ chính là Nakamori Aoko rồi, các người xem, chính cô ta cũng không có phủ nhận, chỉ biết nói “không biết xảy ra chuyện gì”, nói không chừng là cô không cẩn thận, trong bóng tối cái gì cũng không thấy, cho nên mới ngộ sát Hải Đăng”

“Không, bác ấy cũng nói rồi, ở đây các công tắc điện đều xa nhau ngoại trừ một công tắc tổng ở trong hầm thôi, như vậy thì ai đã cúp điện để Aoko torng bóng tối ngộ sát?”

“Nói không chừng, là cô ta khai man, vốn chẳng có mất điện gì”

“Chị Kỷ Hương, không phải chị vừa mới nói là vì mất điện nên ngộ sát sao, bây giờ lại nói vốn chẳng mất điện gì vậy rốt cuộc là thế nào?”

“Chị...” Thằng quỷ đáng ghét này, cứ xen ngang mình mãi

“Aoko, lúc đèn tắt có cảm thấy điều gì quái lạ hay không?”

“Ừm... A, đúng rồi, lúc đèn tắt là Hải Đăng đang vọt tới, trên tay hình như có ánh huỳnh quang của vật gì đó, vừa nhìn thấy đã biến mất rồi, tớ cứ nghĩ đó là dao nên muốn đoạt đi, không ngờ nó chốc sau đã ở trong tay tớ, khi đèn bật lại thì trên dao toàn là máu, mà Hải Đăng...”

Ánh huỳnh quang gì đó? Conan chạy đến bên nạn nhân, quan sát tổng quát trên dưới, nạn nhân tử vong vì một nhát dao chí mạng, trên người cũng không có vật gì phát sáng cả. Lướt mắt xuống cánh tay...a...đây là ...

Trong cái đồng hồ đeo tay của nạn nhân tựa hồ có cái gì đó, Conan lấy cây mảnh móc ra thì thấy được...

“Đây là cái gì?” Takagi này giờ cứ bu theo Conan mở miệng thắc mắc

“Đây là giấy dán huỳnh quang?”

“Giấy dán huỳnh quang?”

“Đúng, mấy cái này gần trường học hay bán, hơn nữa còn bán được rất nhiều, mà cảm giác trên đây còn dính cái gì nữa...”

“Trung sĩ Takagi, cháu thấy...hình như phai trên miếng này còn dính cái gì nữa” Đường nhìn của Conan hết đảo qua miếng dán lại đảo tới Takagi, rồi dừng lại trên cái bao tay của anh.

Quả nhiên... hung thủ đã sớm có dự tính

Chờ một chút, nếu như vậy, như vậy năm phút đồng hồ là đủ rồi, nếu nói vậy....

“Chú Takagi, phạm nhân vượt ngục kia tên gì ạ”

“Ồ... để xem...là Trung..Trung Mai Hương”

Trung Mai Hương? Takagi quay đầu nhìn Trung Kỷ Hương, cô ta cũng họ Trung... nói vậy... không lẽ “Không thể nào?”

“Chú Takagi, trên thế giới này không có gì là không thể đâu” Conan cúi đầu, nói nhỏ với Takagi, đúng vậy, thế giới này không có tuyệt đối, cũng như cậu, nào có ai tưởng tượng được, cậu và Kaito, kẻ thám tử người đạo chích, rốt cuộc lại hẹn thề yêu nhau suốt một đời...

38. Chương 24

“Tiểu trinh thám, làm gì vậy?” Kaito nghi hoặc nhìn Conan không ngừng chạy qua chạy lại ở trong nhà

“Tôi muốn dụ phạm nhân lộ diện”

“Dụ phạm nhân?” Chạy loạn ở trong nhà thế này là có thể dụ phạm nhân lộ diện? Trên đầu Kaito hiện ra mấy chực dấu chấm hỏi

“Đúng vậy.” Conan quay đầu lại cười với Kaito, rồi lại cước bộ đến đứng giữa thang lầu, “Kaito, nếu tôi đứng ở đây hét to lên, thì toàn bộ người trong tất cả căn phòng đều có thể nghe thấy đúng không?”

“Cơ bản là có thể, thì ngày nào mẹ tôi cũng đứng đây gọi tôi dậy buổi sáng, phải nói là giọng vang inh ỏi cả toà nhà chứ không chỉ vài phòng”

“Hoá ra ngủ nướng còn khoe =_=”

“Không hẳn đâu, nếu là tiểu trinh thám thì chỉ cần gọi nhỏ là tôi đủ dậy rồi ” Kaito cười đến bí ối nhìn Conan

“.....”

“Tiểu trinh thám?”

“Không nói nữa, bắt đầu dụ phạm nhân ra đây” Cậu vừa nãy chạy khắp nhà thì đúc kết lại được có chỗ này là trung tâm nhất

“Trung Kỷ Hương, chỉ đừng tự sát, đừng mà”

“Chị đừng chỉ vì người ta cho rằng chị là hung thủ mà tự sát mà...”

“A???????”

“Tiểu trinh thám, em lại làm trò gì?”

“Tiểu quý, giỡn gì vậy, chị tự sát hồi nào?” Trung Kỷ Hương chẳng hiểu gì sất, cô ta đâu có dọa tự sát, với lại người bị tình nghi đâu phải cô ta

“Thình... thình...bộp..bộp” Một đoạn tiếng bước chân gấp gấp vang lên, một bóng người hoang mang rối loạn lao nhanh xuống lầu, chạy đến trước mặt Trung Kỷ Hương, “Kỷ Hương, em không được tự sát, đừng có ngốc nghếch như vậy”

“Em??” Trung Kỷ Hương lẳng lẳng nhìn người trước mặt mình, đột nhiên lại còn nạt to hơn, “Chị ngu quá vậy, còn xuống đây làm gì, ở đây đều là...”

“...., chứ không phải vừa rồi em muốn...” Trung Mai Hương nhìn bốn phía, lại nhìn tới thằng nhóc đang đứng ở thang lầu cười rất đắc ý, “Đây là bầy??”

“Đúng, dùng để bầy chị đó” Conan cất bước tới gần, “Mẹ anh Kaito đã khai qua nghe được những tiếng bước chân, tiếng dài tiếng ngắn, chính là tiếng chân của chị chứ không ai khác” Conan chỉ vào một bên chân đang bị thương, phải băng bó của Mai Hương

“Người làm sao biết ta ở đây?”

“Là nhờ cô này” Conan chỉ tay vào Kỷ Hương, “Chị rõ ràng có thích Kaito, nhưng lại làm bộ rất lạnh nhạt thiếu đi nhiệt tình, bộ dạng cứ như đang lo lắng chuyện gì, em nghĩ chị là muốn nhân lúc mẹ Kaito đón tiếp nhiều người, sẽ thu hút sự chú ý của bà, để chị gái chị có cơ hội lên vào”

“Haha, em nói nhảm gì vậy, chị...”

“Bằng không, chị giải thích thế nào khi chị gái mình đã vào trong nhà Kaito rồi?”

“Nhưng như vậy cũng không thể kết luận...”

“Lúc em kiểm tra thi thể, tìm được cái này” Conan lấy ra mảnh giấy huỳnh quang, “Em nghe nói, thứ này là chị đưa cho Hải Đăng Hoa”

“Thì đúng là có, chị đi ngang qua trường thấy có bán, rất đẹp nên mua một ít chia cho Sơn Mỹ và Hải Đăng, chị cũng có dán nè”

“Thật sao?”

“Đương nhiên, hơn nữa, em cũng không thể chỉ vì chị gái chị ở đây, lại nhận định chị là hung thủ?”

“Em này giờ đâu có nói chị là hung thủ hồi nào?”

“A?”

“Hung thủ là chị!” Conan chỉ thẳng vào Trung Mai Hương, “Hung thủ là Trung Mai Hương.”

“.....” Mai Hương bỗng nhiên trợn to hai mắt, vẻ mặt đích không dám tin tưởng.

“Năm phút đồng hồ thì không có khả năng chạy đi giết người rồi trở về đây, nhưng nếu chỉ đưa con dao thôi, việc còn lại để chị gái mình làm thì có thể tạo thành chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo đấy.”

“Chị...”

“Em nghĩ các chị đã quen biết nhau trước đó rồi, lợi dụng Hải Đăng thích Kaito, nên mới lừa cô ấy, sắp đặt giúp cô ấy huỷ hoại danh tiếng của Aoko, như vậy uy hiếp lớn nhất đối với cô ấy sẽ biến mất”

“Nên Hải Đăng cũng đồng ý, định lúc tắt đèn sẽ trao con dao vào tay Aoko, rồi la lên như thể Aoko muốn giết chị ấy, không ngờ chị trở mặt, lúc tắt đèn lại đi vào giết Hải Đăng thật, sau đó trở ra mở đèn rồi lẩn trốn ”

“Ha ha, tiểu quỷ, người thực sự rất thông minh.” Trung Mai Hương hiện lên kinh ngạc trong mắt, nhưng ngay lập tức lại lấy lại bình tĩnh

“Bất quá, em vẫn không rõ, tại sao chị lại làm như vậy? Chị không có động cơ sát nhân mà?”

“Ha ha, ta từ trong ngục trốn ra, ngay lập tức tìm em gái ta. Những người khác đều không giúp đỡ, chỉ có Kỷ Hương là một lòng muốn giúp bà chị này”

“Em ta đưa ta tới nhà Kaito, nói là nhà này và nhà Nakamori quan hệ rất tốt, nên sẽ không lo quản chỗ này, nhưng không ngờ, việc ta ẩn nấp bị Hải Đăng biết được.”

“À còn uy hiếp em gái ta, bắt nó phải rời khỏi Kaito, nó thích Kaito nhiều năm như vậy, làm sao nói rời là rời được, nên ta mới an bài kế hoạch này...Bất quá, Kỷ Hương nó không có tội, nó không biết ta sẽ dùng con dao này thật sự giết người”

“Chị, sao chị ngốc như vậy” Kỷ Hương không cầm được, nước mắt liên tục chảy xuống, “Từ lúc nhìn thấy cái chết của Hải Đăng, em đã nghi ngờ có khi nào là chị làm hay không, hơn nữa...”

“Hơn nữa cách thức giết người mà ngày đó chị bị oan cũng giống hệt đúng không, ha ha ha, đáng tiếc, đáng tiếc..... Vì sao ta ngày đó không gặp được một thám tử giỏi như vậy, nếu có ta đã không phải...” Trung Mai Hương vô lực quy xuống dưới đất, cúi đầu khóc, vừa buồn vừa hận

“Chị sai rồi, bất luận mình có bị oan hay không, nhưng động sát khí giết người đổ oan, lại còn dùng thủ pháp giống hệt, vậy chị và người vu oan kia có gì khác nhau? Em không hiểu sao chị từ một người vô tội bây giờ lại muốn trở thành một người thật sự có tội, trên thế giới không có sự thật nào không thể tìm ra,

cũng không có vụ án nào không thể phá được, nếu chị đi tìm một thám tử giỏi, thì bây giờ cũng có thể lật lại bản án rồi...” Giọng của Conan có chút trầm trọng, cậu vừa trách vừa tiếc cho phạm nhân này, dù đáng thông cảm cỡ nào đi nữa, cũng không có bất luận lý do nào được giết người cả

“Thật sao?” Trung Mai Hương ngẩng đầu nhìn Conan, rồi thoáng lướt qua Kaito, trong mắt có sự nhớ nhung thật sâu “Đúng là... ta thực sự rất ngốc” Yêu một tên tiểu nhân, lúc vừa vượt ngục đã một đường chạy ngay tới Egot, mong muốn nhìn thấy hắn một lần, nhưng lại thấy được... không chỉ là hắn, mà bên cạnh còn đã có “công chúa” của riêng hắn rồi

Còng tay lạnh còng tra vào cổ tay của Trung Mai Hương

“Chờ một chút.” Kaito nhanh chạy tới

“Kuroba kun, còn có chuyện gì?”

“Với nữ nhân không thể thô lỗ như vậy được” Kaito liền móc khăn tay ra bao quanh cổ tay Mai Hương, “Đôi tay con gái rất dễ bị thương”

“Người.....” Trung Mai Hương rơi nước mắt nhìn bóng dáng Kaito dần đi xa, rốt cuộc nhin không được đau khóc thành tiếng

Người đó... chính là cũng ôn nhu như thế, mới khiến cô không bỏ xuống được

Vụ án của Trung Mai Hương kết thúc, Trung Kỳ Hương vì bao che và đồng phạm nên cũng bị dẫn giải một lượt

“Aoko, cậu nói người Kaito thích không phải cậu à” Sơn Mỹ phấn khởi hỏi, nếu đã không là Aoko, thì cơ hội của cô càng lớn rồi

“Ừ, không phải tớ...nhưng... phỏng chừng cũng không phải cậu đâu” Xinh đẹp thì có ích lợi gì, Akako không phải là cô gái đẹp nhất đó hay sao? Đến Akako mà Kaito cũng còn không thích thì còn nói chọn cô gái nào khác nữa

“Cậu nói đi, tớ không ngại.” Dù sao cô ả cũng xinh đẹp hơn Aoko nhiều, Aoko ghen tị ả cũng không có gì lạ, Sơn Mỹ trước giờ vẫn nghĩ mình kém Hải Đăng một bậc, nhưng giờ Hải Đăng đã chết, ả vẫn là có cơ hội nhất

“Bác Kuroba, bác ơi?”

“Aizzzz” Một tiếng thở dài thườn thượt đáp lại Kaito và Conan

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Bác ơi, người chết đã chết rồi, bác có thống khổ tự trách thêm nữa cũng vậy thôi”

“Cháu....” Đây là lần đầu tiên bà nhìn thật kỹ Conan, thằng bé này... vô cùng kỳ lạ, không giống những đứa trẻ bình thường, giọng điệu lẫn kiến thức đều rất trưởng thành

“Mẹ, để con chính thức giới thiệu một chút.” Thấy mẹ đã đặt hết tâm tư lên Conan, Kaito bây giờ mới cầm tay cậu đẩy về phía trước một chút, “Cậu ấy là nữ... à không..nam...” Nói thế nào bây giờ nhỉ

“Kaito, con rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Bác ơi, đây là con dâu tương lai của bác” Aoko thấy hai người lẩn ngẩn mãi thì xen hẳn vào, cái xưng hô đơn giản như vậy mà hai cái đầu thiên tài muốn nghĩ hết nửa ngày hà

“Dạ đúng, con muốn làm... vợ tương lai của anh ấy”

“....”

“....”

“Nó? Con dâu tương lai của mẹ?”

“Dạ đúng ”

“Vợ tương lai của con?”

“Không sai.” Kaito lấy can đảm nở nụ cười như chuyện rất bình thường, trong khi mặt Conan đã đỏ thành táo chín

“Tiểu bằng hữu, cậu năm nay mấy tuổi?”

“Con... bảy tuổi.” Kỳ thực là mười bảy, là bằng con trai của bà đó nha

“Bảy... bảy tuổi?” Mẹ Kaito thân thể run lên một chút, “Trời đất quỷ thần ơi, bác xin lỗi con.”

“Mẹ?”

“Bác đẻ con mà không dạy dỗ nó để nó làm thành cái sự tình tai hoạ quốc gia cường thường trẻ nhỏ thế này”

“Mẹ?????” Kaito nhận ra chuyện này đang bị hiểu sai rồi. Không thêm tính tới ngoại hình của anh người khác đều chết mê tự dâng đi, nhưng nội sự dịu dàng của anh thôi cũng đã đồn đổ biết bao nhiêu trái tim bất kể nam nữ già trẻ lớn bé rồi, hơn nữa..., “Con đối với tiểu trình thám là thật tâm đó.”

“Conan” Không thêm để ý đến Kaito, ánh mắt bà Kuroba nghiêm túc nhìn Conan

“Dạ” Người nào đó vừa được gọi tên tự nhiên cảm thấy lông tóc đều đang dựng đứng

“Con bị nó khống chế ép buộc đúng không?”

“A??”

“Có phải nó vì thích con nên cậy mạnh ép buộc con, rồi con vì thất thân với nó không còn biết làm gì khác hơn là phải nghe theo nó luôn đúng không?”

“???????” Một trận gió thoảng qua, cả nhà lặng ngắt như tờ

“Bác gái ơi, con là nam hài mà” Sau một lát, Conan mới yếu ớt lên tiếng

“Bác biết, thằng quỷ nhà bác năm nữ nó đều xơi hết” Càng nói càng cảm thấy thật không thể tha thứ được, bà liền quay lại ném cho Kaito một cái liếc xém áo, làm Kaito khóc không ra nước mắt

“Mẹ-à!!” Mẹ nữ nào nói con mình như vậy

“Bác gái, con là tự nguyện, anh Kaito không có ép buộc con, con...” Nó trình gì mà ép được con “Con thích anh” Ba chữ cuối cùng, Conan nói nhỏ đến không thể nhỏ hơn, nhưng vẫn không lọt nổi khỏi tai Kaito, làm anh phần khích kiêu không được mà hôn cậu cái chụt

“Tiểu trình thám, đây là lần đầu tiên em nói thích tôi đấy, cảm động quá”

“Câm miệng.” Conan xoa xoa má bị Kaito hôn, hắn ta cứ nhiên dám làm ngay trước mặt trưởng bối

“Trời ạ, là chuyện gì đang xảy ra?” Sơn Mỹ ôm đầu, vốn đối thủ nặng ký nhất là Aoko, nhưng sau đó tới Hải Đăng thì cô cũng phục đi, đằng này... lại là một thằng nhóc... bại dưới một thằng nhóc, thử hỏi mặt mũi cô để đâu đây

“Sơn Mỹ?”

“Dạ... chào bác...con về trước” Thực sự không thể tiếp tục nhìn nữa. Sơn Mỹ bối rối chào nhanh rồi quay người thẳng phía cửa bỏ về

“Con nói là con thích Kaito à”

“Dạ” Conan gật nhẹ rồi cúi đầu

“Haizzz” Mẹ Kaito nhin không được thở dài.

“Mẹ, đời này con ngoài tiểu trình thám ra, ai cũng không yêu nữa”

“Haizzz” Lại trầm trọng thở dài

“Mẹ??”

“Bác?” Conan cũng nóng lòng lên tiếng thử, tuy rằng mới đầu cậu nói rất tự tin, nhưng bây giờ quan trọng vẫn là thái độ của bác Kuroba, mà tâm trạng người này này giờ diễn biến cũng không hề giống người thường, khiến cậu không khỏi sinh chút lo lắng

“Quên đi, cũng được, cũng được, có một đứa bé dễ thương như vậy thích con ta, ta cũng rất mừng” Mẹ Kaito kéo Conan lại gần, “Con thông minh đáng yêu như vậy, phải thành đôi với thằng Kaito thật cũng tội cho con quá” T^T

“Mẹ” Lại nói con mình như vậy sao?

“Có một đứa con nhỏ thế này, cảm giác được mình giống như trẻ lại 10 năm nữa, thôi, tối rồi, con cứ ở lại đây, trò chuyện mấy thứ với mẹ nữa, đừng lo, có mẹ ở đây thằng Kaito không dám xằng bậy gì với con đâu”

“Bác...” Conan kinh ngạc tới độ nhìn Kaito, vậy là mẹ thật sự đồng ý rồi? Thật sự bà đã đồng ý rồi!!!!

“Kaito là con trai duy nhất của ta, nếu nó cố chấp không bỏ được con, vậy ta chỉ có thể nhận luôn con vậy” Nhìn ra nghi hoặc của Conan, mẹ Kaito mới giải thích, “Hơn nữa, con cũng rất thông minh, lại đáng yêu nữa” Làm bà không nỡ xấu xa tới mức từ chối cậu, rồi lại chia cắt tình yêu của con bà, “Kaito, cho mẹ mượn vợ con hai ngày chăm sóc nó để tìm lại tuổi xuân nào!!!”

“Mẹ, không được, trả lại tiểu trình thám cho con!!!”

“Ta không trả ”

“Mẹ à!!!!!! ”

Nói chung, lần này đi gặp mẹ Kaito rốt cuộc đã thành công mỹ mãn. Conan trong lòng mừng thầm, không ngờ bà lại là một người rất tốt bụng, biết lo nghĩ cho con trai mình

“Ồ....”

“Yukiko, em làm sao vậy.”

“Tự nhiên em thấy lỗ tai rất ngứa, hình như có ai đang nhớ đến mình chẳng?”

“....” Không chừng là người ta đang chửi lên em thì có, Yusaku lúc nào cũng suy nghĩ bị quan “Shin chan lần này đi gặp mẹ chồng nó không biết có gặp gì bất trắc không”

“Khẳng định không có việc gì, Shin chan nó là con em mà, đương nhiên phải giống em ở chỗ người gặp người thích rồi, há há....”

39. Chương 25

Đây cũng không phải lần đầu tiên cậu tới Osaka, chỉ là trước đây đi cùng cậu là Ran, mà giờ đây... Conan ngẩng đầu lẳng lặng dò xét thái độ người bên cạnh, người này thế nào mà vừa đặt giò xuống khỏi tàu là mặt đã như có đám ma rồi? Không lẽ...

“Kaito anh khó chịu à?”

“Ừ” Kaito gật đầu, tiểu trình thám, em cũng nhận ra rồi hả? Vừa này em ở trong xe ngồi trên đùi anh kiểu gì mà lọt mông vào giữa hai chân, đã vậy còn nằm ngửa vật vừa quay trái quay phải, thật là thánh cũng nhin không nổi mà. Nhưng mà thực tế chứng minh anh quả là đã nhin nổi, thật bá phúc bản thân quá đi.

“Anh say xe sao không nói sớm, tôi mua cho một viên thuốc chống say có hơn không, cố chịu làm gì không biết.” Mà nói lại, Kaito luôn dùng tàu lượn, nên giờ đi tàu lửa bị say là đúng rồi.

“.....” Tiểu trình thám em vừa nói gì đó =__= Ta mà say xe? Thật là không hiểu tâm lý người ta gì cả

“Hả? Không phải à?” Nhìn ánh mắt ai oán của Kaito thì không cần nói cậu cũng biết hình như mình vừa nói trật rồi, nhưng cũng đâu có gì quá nghiêm trọng, sao sắc mặt anh ta xám xịt thế kia.

“Đương nhiên là không phải, tôi làm sao mà say xe được, tiểu trình thám, hay là mình....”

“A, KUDO

~~” Kaito muốn quay lại đâm chết ngay cái tên vừa nhảy vô hòng anh ngồi chồm hổm ở đó mà gọi tên tiểu trinh thám, vừa quay lại thì thấy hắn nhào tới ôm chầm Conan, vẻ mặt rất sung sướng.

“Hattori, sao cậu lại tới đây?”

“Tớ đặc biệt tới đây đón cậu đó!!!!” Cứ như không nhìn thấy Kaito, Hattori Heiji rất là tự nhiên mà đẩy anh ra, chen vào giữa để dễ bề nói chuyện với Conan, “Lâu quá rồi tụi mình không có gặp nhau”

“Ừ, đúng rồi, kể từ vụ án đó mình không gặp lại lần nào nữa.” Conan nhìn nhìn hai bên Hattori “Kazuha đâu?”

“Ồ, cổ nghe Ran không theo tới, nên cũng không thêm tới.”

“Không phải chứ, cổ không sợ cậu bị hồ ly tinh bắt mất à?” Nhớ tới lần đầu gặp mặt, Kazuha vì tưởng cậu là cô nàng nào đó mà sưng sĩa đôi ‘bất ghen’ cho được, còn hướng Hattori tuyên bố chủ quyền khiến cậu phát khiếp.

“Cậu nói bậy gì thế, hồ ly gì chứ.” Hattori cười cười, dù sao Kazuha cũng hay ghen bóng gió vớ vẩn rồi lại đe dọa cậu bằng mấy lời rất khó hiểu.

“Hattori, cậu khờ quá” Conan chán nản lắc đầu, tâm ý Kazuha đã rõ vậy mà tên này cứ ngây thơ vô tri như vậy, có khổ con gái người ta không.

“Tiểu trinh thám, em không thêm giới thiệu tụi thật đó hả?”

“Á, sorry” Đột nhiên nhớ tới Kaito vẫn còn phía sau, Conan mới lôi anh lại gần, “Hattori, đây là Kuroba Kaito”

“Xin chào, tớ là Hattori Heiji” Hattori thân thiện đưa tay muốn bắt, nhưng liền nhìn thấy thái độ rất chi là... “thái độ” của Kaito, liền không khỏi cảm thấy kì lạ. Từ trước đến giờ ngoài Conan ra chưa từng có ai miễn dịch được với nụ cười của cậu.

“Hừm” Kaito chỉ hừ lạnh, đối với tay của tình địch, anh không có hứng thú bắt.

“Kaito” Conan thúc thúc anh, tên này sao lại phân biệt giới tính như vậy? Đối với nữ sinh, cho dù ả có khó ưa cỡ nào anh cũng rất lịch thiệp mà, thiệt tình.

“Không sao đâu, Kudo, chúng ta đi thôi, chắc người ta tới đông đủ hết rồi”

“OK, bây giờ đi ngay luôn à?”

“Đúng, sợ cậu mất thời gian nên mới ra tận đây đón rồi cùng cậu đi luôn nè, nghe nói ở đó còn trưng bày kỉ vật của Holmes”

“Thật sao?” Nghe tới trưng bày kỉ vật của Holmes, Conan hai mắt sáng trưng, lôi Hattori đi gấp “Nhanh, nhanh đi, tớ muốn xem”

“Tiểu trinh thám.....” Không phải chứ, nhìn Conan vui tươi ăn ý với tên Osaka kia như vậy, anh trong lòng rất suy sụp, vì một lưu niệm về Sherlock Holmes mà bỏ quên tụi thế này sao? Nếu em đã thích như vậy, tụi tới hẳn bảo tàng Sherlock Holmes ở Anh Quốc trộm về cho em không tốt hơn à?

“A, Conan kun” Vừa mới bước vào cửa, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi lại

“Hakuba, sao anh lại ở đây?” Conan chớp mắt, “À, quên, anh cũng là fan của Holmes, con Watson của anh đâu?”

“Con Watson mấy nay sức khỏe không ổn, anh đưa nó đến bác sĩ thú ý rồi, anh tin bác sĩ sẽ có cách làm cho phụ tá của anh khỏe lại” Cách ăn nói kiểu cách ra chiều công tử nhà giàu của Hakuba làm 3 người còn lại chỉ biết hắc tuyến

“Vậy à?”

“Ừm, vài ngày không gặp, Conan kun càng đáng yêu hơn trước” Hakuba vươn tay muốn nựng Conan, bỗng một bóng người lướt qua, vài giây sau Conan đã nằm gọn trong tay Kaito

“Kuroba kun cũng tới à, sao đạo chích lại đi họp mặt fan thám tử nhỉ?”

“Hakuba, tôi đã nói tôi không phải Kaitou KID, cậu có muốn thể hiện thì tới sở cảnh sát lục hồ sơ án kiện về hắn mà điều tra tôi cũng không có ý kiến đâu”

“Đương nhiên là phải làm thế rồi, đến khi moi ra được chứng cứ để bắt KID thì có người đang đứng ở đây bồng vào tù bóc lịch cũng nên”

“Gì thế??” Tình huống gì đây?? Hattori khó hiểu nhìn hai người tự nhiên đang yên đang lành lại cãi nhau đến toé lửa chỉ vì cái chuyện chẳng liên quan. Nhưng mà cậu cũng cóc quan tâm, cái cậu quan tâm là... Conan đang bị ôm chặt trong lòng anh chàng lạ hoắc kia kìa

Nhiều năm luyện kiếm đã tôi luyện cho Hattori sự cứng rắn nhanh nhạy, nhún một cái, cậu đã thoát người lao tới muốn đoạt Conan trở về. Nhưng tay vừa chạm tới, Kaito đã mau chóng lách người ra xa

“Cậu..... Thân thủ bắt phạm!” Trong mắt Hattori dù bùng lên tức giận mãnh liệt, nhưng cũng rất coi trọng. Tốc độ của cậu hiện giờ đã có đối thủ rồi, thật vinh hạnh không ít

“Khách khí.” Thành thật mà nói, Kaitou KID thân thủ luôn mau lẹ như vậy, nhưng lại không có võ công. Vậy anh làm sao nhảy bén như vậy? Đơn giản là vì ảo thuật gia hay đạo chích đều cần sự mau lẹ nhất là ở đôi tay, hơn nữa... người anh đang ôm trong lòng đối với anh là bảo vật trân quý nhất, tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai đoạt được

“Ồ, đây không phải Hot-blooded detective sao? Cậu cũng tới à?” Thấy tên da đen bên kia, trong lòng Hakuba lại có chút không vui, nhớ lúc thi tài ở trên đảo, cuối cùng nhóc thám tử và tên da đen kia liên thủ phá án, còn anh lại thành phôi cảnh làm nền cho bọn họ, cái tên này... cũng thật thích phá chuyện tốt của người khác

“Cậu... à, cậu...là cậu à? Gặp lại thật tốt” Hattori cười toe hàm răng trắng hếu, dọa Hakuba có chút kinh ngạc. Tên này gặp lại mình mà vui mừng vậy sao? Thật ra mình với hắn cũng có thân thiết gì cho cam

“Để cho tụi tui nói chuyện chút” Hattori quay đầu, tới gần Conan, “Mà Kudo này, cậu ấy là ai vậy?”

“.....”

“.....”

“Hattori, cậu không nhớ thật sao?” Tốt xấu gì mấy người cũng từng ganh đua nhau nẩy lửa lăm lăm mà, người ta chê người phá án thiếu chuyên nghiệp, thám tử chẳng đáng một xu cơ mà, cứ nhiên quên nhanh vậy sao? “Vậy mà còn cười như thể thân lăm vậy”

“Ừa từng quen nhau rồi hả?” Hattori gãi gãi đầu, “Nói thật thủ phạm của mấy vụ án thì tớ nhớ rất nhanh, còn người khác ngó bao nhiêu lần rồi cũng quên thôi, ngoại trừ cậu, lần đầu tiên gặp cậu thì tớ đã nhớ kỹ trong lòng rồi, tài phá án, những câu nói bất hủ của cậu, tớ luôn....”

“.....”

“Hattori kun”

“Chuyện gì?”

“Tiểu trình thám là của tôi, cậu có quên cũng không vấn đề gì đâu”

“.....”

“Cậu nhớ cuộc thi phá án của thám tử từ 4 phương không, chúng ta bị nhốt ở trên hoang đảo 3 ngày, cuối cùng là Kazuha tới cứu chúng ta đó ”

“A, tớ nhớ rồi, thì ra thằng tóc vàng này là cái tên tự đại khó ưa đó” Hattori nhớ ra mừng quá la to, cái tên kia từng nói hắn là cái gì mà không xứng đáng trở thành thám tử á, thứ đáng ghét

Lúc Hattori la to lên, Kaito cũng cùng lúc muốn la to. Cái gì? Tiểu trình thám cùng tên bê thui kia ở trên đảo ba ngày? Tiểu trình thám còn chưa ở cùng anh quá 3 ngày bao giờ nha!!!! Có một ánh mắt ai oán nào đó bắn thẳng về phía Conan, làm cậu nhóc lập tức rùng mình

Mà Hakuba ở một bên tự vấn, “Kỳ lạ, sao tên này vừa rồi ánh mắt rất thân thiện xởi lởi, bây giờ đã lập tức biến thành thâm thù đại hận nhìn mình rồi? Thật khó hiểu mà” Bất quá, người này lúc mắt trợn tròn lỗ mũi xì khói nhìn cũng rất ngộ nghĩnh nha~~ Hakuba cúi đầu tìm tìm cười, xem ra hộp fan lần này sẽ không vô vị đâu

“Kaito, anh cũng không thấy lạ sao?” Tựa tựa vô lòng Kaito thắc mắc, Conan từ lâu đã quen hay được anh ôm ôm rồi

“Cái gì lạ?” Thoả mãn nhìn Conan nhu thuận dựa vào người mình, Kaito tâm tình sung sướng đáp trả, nếu như hai thằng kia không nhìn chăm chăm vô Conan thì có lẽ còn thi vị hơn nhiều

“Anh là ăn trộm, sao lại cùng thuyền, à không, cùng đoàn với 3 đại trinh thám khác, còn một đồng người đam mê suy luận đang chờ nữa, không e ngại sao?”

Nói ra thì cũng chẳng là gì khó hiểu, anh vốn không thích đi, nhưng Conan là người yêu của anh, ở cùng người mình yêu là thiên kinh địa nghĩa, không có gì phải giải thích nhiều. Nhưng mà... cũng không phải là hoàn toàn không ngại. Hattori Heiji kia là thám tử nổi tiếng miền tây, lại có Hakuba tử địch của anh nữa, cái chuyến đi này... cư nhiên toàn là thám tử a. Ôi đời tôi

40. Chương 26

“Nếu như nói đến thủ pháp gây án, thì Kaitou KID hoàn toàn không thua gì tử địch của Sherlock Holmes-giáo sư James Moriarty cả. Nếu muốn bắt được hắn, thì phải cần một bộ não như Sherlock Holmes kia.” Người nói là Kaji, sinh viên năm tư trường Đại học Beika, cũng là nhóm trưởng suy luận trong trường, sinh viên ưu tú của ngành ngoại ngữ trường Đại học Beika.

“Cũng không hẳn lắm, Kaitou KID kia chỉ là trộm vặt ranh con, làm sao so sánh được với đối thủ của Sherlock Holmes được, giáo sư James Moriarty được tôn là tội phạm thiên tài nhất đó a.” Sheiyu lên tiếng, phản đối lời của Kaji, nét mặt rất ngênh ngang. Phàm là bọn thám tử từ được xưng cho tới tự xưng đều tự cho mình là có tài phá án, rồi hách dịch như vậy đấy.

“Không thể nói vậy được, Kaitou KID....” Tuy rằng biết là bênh vực đối thủ thì rất không đúng, nhưng Conan chính là nhện không được khi nghe người khác nói Kaito, à không, KID như vậy.

“Đúng, Kaitou KID cho đến bây giờ cũng chưa từng thực sự phạm vào tội ác nào.” Một cô gái bước ra, là Shamako, đương nhiên là một fan của Kaitou KID, lúc nói tới KID, gương mặt của cô có một chút đỏ hồng lên.

“.....”

“Mọi người không cần nói nhiều nữa, ta sẽ tự tay bắt được Kaitou KID, đem hắn tống vào trong ngục, hơn nữa, chúng ta không phải là hộp fan Sherlock Holmes sao? Sao lại nói lảng qua một tên trộm vặt mất rồi?”

Mọi người gật đầu, bắt đầu vào vấn đề chính: tụ hội các fan Sherlock Holmes.

Tuy rằng rất cảm kích cái tên hách dịch kia đã dời đề tài của mọi người sang chuyện khác, nhưng Kaitou vẫn cảm thấy có điểm không thiện cảm với những con người thế này. Quả đúng như lời anh từng nói: “Nếu quái đạo là người sáng tạo ra nghệ thuật, thì thám tử chỉ là những phê bình gia đi theo sau soi mói sơ hở mà thôi”

“Tiểu trinh thám, em đang nghĩ gì vậy?” Anh đương nhiên thấy được Conan tựa hồ như đang muốn vì anh mà phản đối lại bọn họ, nhưng lại bị cô gái kia chen ngang miệng, thật là... Kaito khó chịu nhìn về phía Shamako, thì thấy cô ta cũng đang nhìn lại mình, theo thói quen, mặc kệ là có không thích đến thế nào, anh cũng lịch thiệp mà cười chào lại.

“A...” Shamako đột nhiên vì bối rối mà quay mặt đi, sau tai ửng ửng màu hồng, nữ nhân này sao thế a?...Không phải vì thấy Kaito quá đẹp trai mà bắt đầu bản loạn đó chứ.

“Kaito, anh xem”

“Cái gì?”

“Kìa!! Kìa!!!” Dùng ngón tay liên tục chỉ chỉ, giọng nói Conan rất phấn khích.

“Cái gì? Tuyển tập phá án của Sherlock Holmes??” Cái này thì có gì đáng phấn khích.

“Cái này là, là bản tuyển tập của Sherlock Holmes được xuất bản đầu tiên đó.” Mắt hồ hởi lướt qua, lại phát hiện ngay bên cạnh sách về “Irene Adler”

“Hattori”

“Gi?”

“Xem nè, là cuốn “Irene Adler”, ở đây cũng có quyển này a”

“Thật à” Thấy quyển sách đó, Hattori khó kiềm được cảm xúc đang lan ra trên khuôn mặt, “Kudo, chúng ta lần đầu tiên hợp tác là vì quyển sách này”. Đó cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấu thân phận của Conan, biết là do Kudo Shinichi biến thành, nên từ đó về sau đối với cậu ta rất.... Nghĩ tới phần tình cảm này, mặt Hattori hơi đỏ lên, cũng may là cậu vốn đen, nên người ngoài cũng không nhận ra được. Nhưng mà có vị nào đó đứng bên cạnh đang rất khó chịu.

“Bê thui đáng ghét, dám ôn lại tình xưa nghĩa cũ với tiểu trình thám của ta.” Sớm nên biết rằng, anh đã bỏ thời gian mây mờ thông tin về Sherlock Holmes, để còn có thể trò chuyện với tiểu trình thám nếu cậu ta có hỏi đến. Nhưng thực sự là, không có hứng thú thì không thể tiếp chuyện với tiểu trình thám cho “sinh động” được như ai kia rồi, thật là thất sách.

“Nhưng mà, Hattori, không phải cậu thích Ellery Queen sao? Đi theo bọn tớ toàn là fan Holmes như vậy, cậu...không thấy buồn chán sao?”

“Không đâu, bởi vì...” Hattori nửa chừng nuốt ngược lại lời của mình, lời đó...sao có thể nói ra? Bởi vì có cậu bên cạnh, tớ sẽ không bao giờ thấy buồn chán đâu.

“Bởi vì sao?”

“À, bởi vì có rất nhiều vụ án để mà bàn a, đều là thám tử, thám tử cả mà”

“Thật à?”

“Đương nhiên ”

“.....”

Buổi triển lãm bắt đầu, nhìn Conan phấn khích cùng Hakuba và Hattori bàn luận về Sherlock Holmes hoặc những vụ án đã phá, tâm tình Kaito lại trầm thêm mấy phần. Tiểu trình thám, tôi nên làm cái gì bây giờ? Tôi thích nụ cười của em, thích sự tự tin ở em, em cao hứng tôi đương nhiên rất vui. Nhưng mà... bị đẩy ra ngoài vòng thế này...Còn có, người làm em vui lại không phải là tôi, thậm chí bây giờ em có về đứng bên cạnh, tôi cũng không biết phải bàn cái gì với em nữa.

“Kaito, anh làm sao vậy?” Vốn đang mê mẩn bản in đầu tiên của Sherlock Holmes, nhưng cảm giác có ánh nhìn rơi trên người mình đã rất lâu, quay người lại nhìn thì hết hồn vì thấy Kaito đứng ngó lom lom, lại còn là ánh mắt rất phức tạp, vừa có hài lòng, mà vừa có khó chịu...

“Không có việc gì, không có việc gì.” Thấy Conan quay đầu lại, Kaito liền làm bộ dáng tươi cười vô tâm vô phé như ngày nào. Anh muốn mỗi lần cậu nhìn về anh, là sẽ luôn thấy được nét mỉm cười. Cậu không bao giờ cần bận tâm gì về anh đâu.

“Vậy chứ anh đứng cười ngu ra thế làm gì?” Conan đi tới bên cạnh Kaito

“.....” Nét cười của người ta quyến rũ như thế...Em không biết thưởng thức gì hết ==

“Vội lại...hình như anh đang buồn, anh có sao không?”

“Tôi....” Tôi sợ mất em thôi

“Kaito?” Thấy Kaito vừa thụ động lại vừa hơi hột, trong đầu Conan ngay lập tức hiểu ra được điều gì,

“Kaito, anh gạt tôi đúng không?”

“Cái gì?”

“Anh cần bản đầu có thích Sherlock Holmes. Mà nghĩ lại, anh làm sao mà thích Holmes được chứ? Đã không thích thì miễn cưỡng bản thân vậy làm gì. Tôi đã tới Osaka rất nhiều lần rồi, lần này tôi đi một mình cũng tự lo được mà”

“.....” Chính vì em đã tới rất nhiều lần rồi, tôi mới phải lo đây. Có em bên cạnh, tôi làm sao buồn chán được? Chỉ là, nhìn bọn họ tâm ý tương thông, chia sẻ sở thích, cảm giác mình không ăn ý được với người mình thích, bị kẻ khác cho ra ngoài vòng, kỳ thực vô cùng khó chịu.

“Không phải sao?”

“Không, tiểu trình thám, tôi không thấy chán, tôi muốn ôm em xem mấy thứ này” Kaito ngồi xuống, dang cánh tay

“Hừm?”

“Không thể sao?”

“Không phải là không thể, chỉ là, tuy rằng tôi là con nít, nhưng cũng không có nhẹ đâu, nếu ôm một thì nói nghe chưa” Conan chu đáo dặn xong, thì vòng tay ôm cổ Kaito.

“Biết rồi” Trong lòng nhẹ nhàng hơn một chút, ôm người đó trong lòng, loại cảm giác này đã định là từ nay không thể thiếu.

“Kaito, mà hồi nãy anh cũng không giống là vì quá chán.”

“Vậy hả?”

“Ừ, Kaito, hồi nãy anh giống đang ghen nhiều hơn”

“Sao?”

“Anh ghen với Hakuba và Hattori à?” Conan cứ như bây giờ mới phát hiện ra, liền hỏi tới

“Bộ bây giờ em mới biết hả?”

“Trời ơi, tôi với bọn họ chỉ là bạn bè thôi, sao mà anh khắt khe thế? Hơn nữa....” Conan ngẩng đầu nhìn thẳng Kaito, “Anh không tin tôi sao?”

“Không, tôi tin em, nhưng vì người yêu thích em rất nhiều, mỗi đối thủ cũng đều rất mạnh. Tôi cũng có tự tin, nhưng không thể không sợ, cũng giống như Sherlock Holmes, cho dù có thông minh bao nhiêu, không phải cuối cùng cũng cùng kẻ thù đồng quy vu tận sao? Nếu như tôi và bọn họ cũng đồng quy vu tận rồi, vậy cũng coi như không có được em rồi.”

“Anh quả nhiên không phải fan Holmes” Conan lắc đầu, “Sherlock Holmes và giáo sư James quyết đấu trên thác nước, rồi cùng rơi xuống đó, nhưng Holmes thật ra không có chết”

“Sau đó?”

“Thật ra ông cũng không rơi xuống thác nước, nhưng vì đồng bọn của James đứng phía trên, nên ông chỉ đành len theo dưới vách đá, để Watson cho rằng ông đã chết mà lừa đi đồng bọn James. Sau đó, Holmes chu du khắp nơi trên thế giới, về sau vì Mặt Lãng Thượng giáo nhiều lần phạm tội ở Luân Đôn, nên ông mới trở về Luân Đôn.”

“Ý của tiểu trình thám là....”

“Tôi tuy rằng không dám chắc hoàn toàn là tà không thể thắng chính, thế nhưng, tôi cũng không tin tà thắng được chính, nhưng mà chỉ cần có lòng tin, kiên quyết tìm ra hung phạm, thì có thể dẫn dắt tư tưởng cho thám tử như bọn tôi, kiên trì đến khi tìm ra chân tướng mới thôi”

“.....” Đôi mắt tiểu trình thám rạng rỡ sinh huy, làm tim Kaito đập rất mạnh. Đối thủ nhiều thì thế nào? Đạt không được mục tiêu thì thế nào? Không cần biết rốt cuộc ai thắng ai, cũng chẳng cần định rõ cuộc là ai chính ai tà, cứ kiên trì là được

“Ê, ta nói, hai người cũng ít có tình tứ đánh lẻ lắm” Thân là một người trong giới thượng lưu, Hakuba sẽ không cho phép người nào đó phong tình giữa chốn đông người thế này được, nên đem Conan giật khỏi tay Kaito, “Tiểu quý, đang bàn chuyện hăng say, sao tự nhiên lại bỏ đi?”

“Vụ án vết chữ bằng máu kia còn chưa có nói xong mà?”

“Chúng ta nói lại đề tài đó đi, mà nghe nói lát nữa, người giữ chùa này sẽ cho mọi người xem bảo vật gì đó mà ông đã cất kỹ bao nhiêu lâu đó”

“Thật sao?”

“Ừ” Quay đầu lại ra hiệu Kaito mau theo sau. Cho dù không góp vào câu chuyện, cũng không nên tách hẳn ra một bên như vậy. Còn về Kaito, vẫn là không tí hứng thú nào với mấy vụ án trước kia, nhưng cũng không lại buồn chán nữa, chỉ ít trong lòng tiểu trinh thám đã có anh, như vậy là đủ ấm áp rồi.

“Các vị khách!” Đèn đóm tắt phụt, Conan cau mày, bất mãn ngẩng đầu nhìn lên hướng sân khấu, để tổ chức tụ hội lần này, chùa Tứ Thiên Vương đã dựng lên một cái sân khấu nho nhỏ, lúc này, người giữ chùa là Shogoku đang đứng nghiêm chỉnh ở giữa sân khấu.

“Bốp bốp bốp” Còn chưa nói tiếng nào, mọi người đã đồng loạt vỗ tay, Conan nghi hoặc nhìn về phái Hattori, ông lão vẫn chưa nói câu nào, những người kia vỗ tay cái gì?

“Kudo, người kia là người rất có tiếng ở Osaka, nghe nói lão làm rất nhiều hoạt động từ thiện, nên người ở Osaka rất tôn kính lão”

“Hừm...” Thì ra là một người hay làm từ thiện, Conan nhìn kỹ Shogoku, cậu vẫn thấy có gì đó không đúng. Người này thoát nhìn...không giống người tốt lành đến vậy, giống như lúc này, lão đang hát cao đầu tiếp nhận tràng vỗ tay của mọi người, vẻ mặt rất hiển nhiên, cao ngạo.

“Tiểu trinh thám, em làm sao vậy?”

“Tôi thấy tên kia có điểm kỳ quái.”

“Sao?”

“Nhưng tôi không biết phải lý giải sao nữa”

“Tiểu trinh thám, chắc em nghĩ nhiều rồi, mà em đừng lo, dù có xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ bảo vệ em”

“Tôi không cần ai bảo vệ, anh tự bảo vệ bản thân cho tốt là được rồi” Conan nghiêm túc nhìn Kaito, “Kaito, anh phải biết, những người tiếp cận tôi đều có khả năng vướng vào nguy hiểm, cho nên, nếu thực sự phát sinh nguy hiểm gì, tôi muốn anh nhất định phải chạy trước tiên, càng xa càng tốt”

“Tiểu trinh thám...?”

“Mấy người đang nói chuyện gì vậy?” Hattori ở đâu chạy vô nhiều chuyện, ngồi xổm xuống gần Conan, Hakuba cũng theo sau đó, ngồi xổm xuống gần Hattori

“Hakuba kun, cậu không thấy ngôi thể này là mất hình tượng của quý công tử sao?”

“Không đâu, đã là công tử thượng lưu rồi, cho dù tướng ngồi xấu xí thì cũng được cậu làm nền cho tôn lên vẻ đẹp thôi mà” Vẫn trước sau như một tự kỷ.

“Chờ một chút, Hattori, cậu nghe thấy mùi hỏa dược không?” Chóp mũi đột nhiên truyền đến mùi thuốc súng, Conan biết ngay tình hình không ổn, ngay lập tức báo động, “Các vị, chạy mau!!!!”

“Đùng” một tiếng, đem lời của Conan át mất, lại như có cái gì phun lên đầy mặt. Conan vội đưa tay quệt, nhưng phát hiện tay mình đầy máu tươi

“Á!!!!!!” Khán giả bắt đầu thất thanh hét lên, trong sân khấu nhất thời loạn thành một đoàn, Conan nhìn về phía sân khấu thì phát hiện giữa sân khấu đã dấy lên đại hỏa hừng hực.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Nổ rồi! Sân khấu phát nổ rồi!!!” Đám người hoảng loạn gào lên

Sao có thể như vậy? Nhìn đoàn người hoảng loạn diên cuồng, Conan nhúu chặt chân mày, cậu phát hiện, vì sự hoảng loạn của bọn họ mà mặt đất đã bắt đầu rung chuyển

“Kaito, anh chạy nhanh đi. Các vị! Tránh ra!” Đẩy mạnh Kaito ra khỏi đám đông, Conan vốn đang định kiểm tra mặt đất, nhưng bây giờ nó đã hoàn toàn nứt toác rồi, cả người nhất thời ngã sập vào trong đám đông

“Á!!!!”

“Tiểu trinh thám!” Không chút do dự, Kaito lập tức nhảy xuống theo Conan, lúc tay bắt được bàn tay non mềm của đối phương, cũng là lúc hai người yên tâm mà rơi vào hôn mê.

“Conan!!!!Conan!!!!” Hattori đưa tay với theo lỗ hổng sập xuống, miệng không ngừng gọi, dường như cũng dự định nhảy xuống theo, nhưng thất lưng lại bị người khác ôm lấy, kéo thấy ra bên ngoài

“Hakuba! Bỏ ra!!Conan rơi xuống rồi, Conan rơi xuống đó rồi!!” Đó là người bạn quan trọng nhất của cậu, quan trọng nhất! NHẤT

“Cậu điên à, cậu nhảy xuống thì được cái gì?” Hakuba đâm cho Hattori một quyền, “Uổng cậu là thám tử miền Tây, tình huống này mà cậu lại cuống lên rồi”

“Tôi ”

“Chúng ta bây giờ phải nghĩ cách báo cho cảnh sát, rồi tìm người giúp cứu bọn họ, Tứ Thiên Vương Tự này bên dưới đều là nước, nên Conan kun bọn họ...chắc sẽ không sao đâu”

“Tôi biết rồi.” Hít một hơi thật sâu, Hattori rút điện thoại ra

“Alo, tôi là Hattori Heiji, ở đây xảy ra án mạng, còn có những người quan trọng nhất...quan trọng nhất với tôi...đã mất tích rồi”

41. Chương 27

Tani từng nói với các bạn là không tìm được

Tani lướt một số chi tiết dài dòng nói về Conan hối hận về tình cảm với Ran, và chi tiết về Hakuba này nọ, có bạn bảo lan man quá chán, nên Tani lướt bớt đi.

“Ôi...đau quá” Conan từ trong hôn mê tỉnh lại, vừa lấy lại ý thức đã cảm thấy toàn thân mơ hồ đau buốt, ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, thì ra là một hang động!! Xem ra cậu đã được ai đó cứu đưa vào đây. Kaito đâu? Cậu nhớ lại, Kaito cũng nhảy xuống theo cậu mà. Trước khi mất đi ý thức, cảm giác ầm áp bàn tay kia nắm chặt lấy cậu, cậu sẽ không bao giờ quên được.

“Kaito!!!!”

“Tiểu trinh thám, em tỉnh rồi” Nghe được tiếng gọi của Conan, một bóng người vọt nhanh đến, vẽ mặt kính hỉ nhìn cậu

“Kaito, anh không sao chứ?” Giúp anh quệt đi vết máu trên trán, Conan nghe trong lòng mình nảy lên một tia đau đớn “Anh bị thương”

“Tôi không sao, em có sao không...Có bị thương chỗ nào không?”

“Không sao” Conan rất muốn cười tươi nói cho Kaito biết, rằng mình thực sự một chút thương tích cũng không có, nhưng nhìn vết máu cứ chảy xuống trước trán anh, gương mặt cậu lại trở lại lo lắng trách móc “Anh cũng không nên vì bảo vệ tôi mà quên bản thân mình như vậy, anh đang chảy máu kia” Rút khăn tay che lại vết thương, Conan kim không được giọt nước mắt rơi xuống. Con người này...sao lại ngốc tới như vậy?

“Tiểu trinh thám?”

“Tôi đã dặn rồi, anh phải là người chạy trước tiên, anh cũng đáp ứng rồi, nếu xảy ra chuyện gì, tại sao....”
Tại sao còn thất hứa mà nhảy xuống theo tôi? Tại sao phải bảo vệ tôi?

“Tiểu trinh thám, em cần bản không hiểu tâm ý nam nhân”

“Tôi cũng là nam nhân, sao lại không hiểu, tôi chính là không muốn anh gặp nguy hiểm, tôi muốn....”

“Tiểu trinh thám....” Hôn nhẹ lên mắt Conan, giọng nói của Kaito ôn nhu đến mức làm người ta dịu lòng xuống

“Em muốn bảo vệ tôi, tôi đương nhiên biết, vì vậy tôi cũng thế, lẽ nào tôi không xứng đồng sinh cộng tử hay sao?”

“.....”

“Cho nên, tôi mong muốn em hiện tại là vì cảm động mà khóc, chứ không phải vì tức giận mà khóc, không nên tức giận, được chưa?”

“.....”

“Tôi thấy...chóng mặt quá” Còn chưa nói xong, Conan đã thấy vai mình nặng xuống, Kaito cả người như một con diều đứt dây gục xuống trên người Conan.

“Kaito, anh sao vậy, Kaito?” Conan muốn lay Kaito tỉnh lại, nhưng vô luận cậu dùng sức bao nhiêu, Kaito vẫn là không nhúc nhích.

Đây là cái gì? Mùi máu, đối với thám tử mà nói, mùi máu thật là quá quen thuộc rồi. Nhưng mà... sao lại có mùi máu tươi nồng như vậy? Conan đưa tay sờ sau lưng Kaito, một cảm giác ảm nớt tràn vào bàn tay, làm Conan cắn chặt môi, trong đầu kêu trời. Kaito trọng thương rồi, trời ạ, có ai không, có ai cứu anh ta với, Kaito trọng thương rồi.

Không thể, Kudo Shinichi, bây giờ không phải lúc hoảng loạn, bây giờ quan trọng nhất là nghĩ biện pháp, đúng, nghĩ biện pháp, bình tĩnh nào, bình tĩnh.

Làm sao bây giờ?

Nhất định phải xử lý tốt vết thương của Kaito, làm sao đây?

Thói quen lúc suy nghĩ hay đưa tay vào túi quần, lúc này nhờ đó mà mò được một hộp nhỏ trong túi. Đây là... Haibara cho cậu

“Edogawa kun, đây là thuốc giải thử nghiệm của APTX4869, nếu không sợ chết thì dùng thử xem.”

Lời của Haibara lặp lại trong đầu, thuốc giải thử nghiệm của APTX, thử nghiệm thôi sao? Conan tự cười thầm, trước đây cũng có nhiều lúc cậu bị buộc phải uống qua rồi, lúc này đây, càng phải uống. Không chút do dự, Conan mở hộp, đem một viên đưa vào miệng nuốt xuống.

“Á!!” Một tiếng hét thảm vang khắp hang động, Conan cắn chặt răng, xương cốt đều rút lại đau tới mức quặn quẹo, nhưng vì đỡ Kaito đang bị thương rất nặng trên người, nên cậu không dám nhúc nhích, chỉ còn cách bám chặt nắm đất dưới tay.

“AAAAAAAAA”

Sau khi đau đớn đã qua, Conan thở hồng hộc, đưa tay lên nhìn. Quả nhiên đã khôi phục hình dạng rồi. Cố gắng đỡ Kaito dậy, liền cảm thấy vô cùng choáng váng, tay cũng mất sức giữ không nổi. Mắt thấy Kaito sắp ngã đập xuống đất, Shinichi một bước ngã người tới đỡ phách dưới anh, thân thể nặng nhọc đè lên làm Shinichi một trận hoa mắt.

“Kaito chết tiệt, lần này mà thoát được, tôi tuyệt không tha cho anh” Làm cậu vất vả như vậy, làm cậu vất nặng như vậy, lại còn...làm bản thân bị thương.

Xử lý xong vết thương cho Kaito, Shinichi nghĩ nghĩ một chút, cầm lấy quần áo sớm đã không mặc vừa nữa trải xuống dưới lưng Kaito, để anh gối đầu lên đùi mình nghỉ ngơi. Cậu lướt nhẹ ngón tay qua gương mặt Kaito, anh nhất định phải cố lên, cố gắng lên, chờ được người tới cứu chúng ta....

Đây là cái tình huống gì đây? Kaito vừa tỉnh đã lập tức bưng to mắt nhìn, không thể tin nổi cảnh tượng trước mắt mình, chẳng lẽ là ảo giác? Nhắm mắt thật chặt lại, lại mở ra, trước mắt vẫn là một làn da trắng nõn, tiểu trinh thám??

Không, là đại trinh thám?

“Shinichi...” Từ mặt đất bò lên, Kaito vươn tay khẽ chạm vào người trước mặt, tuy rằng khá lạnh, nhưng rõ ràng là thật, là Shinichi thật!!!

“Ồ, lạnh quá...” Gió lạnh từ ngoài động thổi vào, Shinichi run lên một cái, cặp mắt xanh đậm chậm chậm mở, vừa nhìn rõ, liền thấy Kaito đang vẽ mặt thâm trầm nhìn mình chăm chú.

“Kaito, anh không sao à.” Anh ta cuối cùng cũng tỉnh rồi. “Nếu tỉnh rồi, chúng ta nghĩ biện pháp rời khỏi đây đi, anh làm sao vậy...?”

“Tôi không sao, chỉ hơi nóng thôi.” Hô hấp đột nhiên bắt đầu gấp lên, Kaito mạnh xoay người đi, nguy rồi....

“Nóng?” Rõ ràng là đang lạnh muốn chết, “Kaito!” Xoay người Kaito lại, phát hiện sắc mặt anh ta có chút không tốt.

“Tiểu trinh thám, tôi...”

“Hay là anh sốt rồi, bị thương sợ nhất là sốt đó.” Đưa tay khám trán Kaito, Shinichi cảm thấy hơi sốt ruột, “không được, mau nhanh nghĩ cách...” Shinichi đứng lên, định đi ra ngoài tìm lối thoát, nhưng cảm thấy cánh tay nặng xuống, đã bị Kaito nắm chặt rồi.

“Kaito!”

“Tôi muốn cậu.”

“Cái gì?”

“Kaito, anh bình tĩnh một chút, đây không phải lúc làm chuyện này.” Shinichi cảm thấy thật đau đầu, cậu thể nào cũng không ngờ Kaito lúc này còn nghĩ tới ba cái chuyện... “Huống chi anh còn...”

“Nhưng tôi muốn cậu, Shinichi, sắp phát điên rồi.”

“Shinichi, vòng vo không bằng trực tiếp, cậu xem hiện tại thiên thời địa lợi, chỉ cần cậu đồng ý.”

“Nhưng, chuyện này...”

“Shinichi!!” Kaito chùi đi máu chảy xuống trên trán, đôi mắt thẳng tắp nhìn vào Shinichi, nhìn đến cậu đỏ bừng mặt.

“Không, anh đang bị thương, chuyện này quan trọng hơn...”

“Nhìn kìa, cậu quả nhiên không muốn.” Kaito ngồi phịch xuống, anh biết anh có chút đòi hỏi vô lý, nhưng cơ hội khó có được, không biết bao giờ tiểu trinh thám mới trở về thành người lớn, cho nên bây giờ có chảy máu sắp chết, anh cũng muốn nắm lấy cơ hội.

“Kaito.” Nhìn bộ dạng Kaito không vừa lòng, Shinichi tiến lên một bước, “Được rồi, vậy anh nhanh một chút, nếu như anh vì chảy máu mà chết, tôi sẽ không thèm chờ anh đâu, tôi sau một khắc liền sẽ...ừm” còn chưa nói xong, đã bị Kaito lấy môi chặn.

“Tôi sẽ không cho cậu cơ hội đi tìm nam nhân khác.”

“.....” Dựa vào cái gì tôi phải đi tìm nam nhân, tôi cũng có duyên với nữ nhnà lắm chứ bộ. Shinichi dùng ánh mắt như thể đáp lại, nhưng mà Kaito đã không thèm để ý đến nữa, anh phải nắm bắt thời gian a!!

“Kaito?” Cảm nhận được Kaito buông mình ra, Shinichi không hiểu chớp mắt mấy cái, thành thật mà nói, bọn họ chỉ vừa làm một lần duy nhất, cậu không có ấn tượng gì rõ, chỉ nhớ sáng hôm sau tỉnh lại cảm thấy cái nơi xấu hổ phía sau rất đau...

“Chờ một chút” Hai tay Kaito nhanh chóng cởi y phục ra, “Tuy rằng lúc làm mặc y phục rất tình thú, nhưng tôi muốn cùng Shinichi trực tiếp giao hoan.”

Shinichi cúi đầu, kỳ thực không trực tiếp thì càng tốt đó, ánh mắt bối rối đảo qua thân thể Kaito, lúc lướt qua nơi mẫn cảm kia, không khỏi trờn lỏn mắt, trời!!!! Anh ta lần trước sao hình như không có to đến vậy mà....

“Tiểu trình thám, thế nào? Cơ thể tôi cũng coi như vừa ý chứ?” Thấy Shinichi mặt đỏ bừng, Kaito tà tà cười, chậm rãi nhích tới gần Shinichi, thẳng đến khi hai thân thể đã dán chặt với nhau, “Có cảm thấy khó nhin hay không?”

“Cái gì?”

“Nếu kích dục hỏa của tôi lên, thì cậu cũng phải có trách nhiệm dập tắt a.” Kaito ôm lấy cổ Shinichi, hôn xuống đôi môi đỏ mọng, không ngừng tiến vào sâu thêm. Shinichi hoàn toàn vô lực tựa trên người Kaito, “Kaito...tôi...” ngất quăng, né ra những cái hôn mãnh liệt, hai tay muốn phản kháng, lại bị người kia trụ chặt cổ tay lại, cả người bị áp đảo xuống đất.

“Shinichi, cậu đẹp thật đó.” Hai tay dọc theo đường cong của cậu len xuống dưới, dục vọng ngủ sâu trong con người đen đang trỗi lên, dọa người giạt mình.

“Không, không được dùng từ đẹp hình dung tôi...”

“Đúng vậy, từ đẹp không đủ hình dung cậu.”

Khoang miệng nóng ẩm hôn xuống nơi *** đã bị khơi mào kia, rồi lại đưa lưỡi liếm lộng. Cơ thể theo từng đợt hôn liếm dâng lên cam giác nhột nhạt dưới hạ thân, một luồng điện truyền khắp đến khó chịu.

Bị cắn nhẹ, Shinichi lấy tay nắm chặt tóc Kaito, muốn chống đối ý đùa quái ác này. Ngón tay Kaito chậm rãi di chuyển, lấy dịch thể vừa rỉ ra mò xuống hậu huyệt từ từ vẽ loạn, lại đâm vào. Nghe tiếng thở dốc bất ổn đi cùng với tiếng rên thật nhỏ từ trên đầu truyền đến, đầu lưỡi quái ác lại tiếp tục đùa giỡn năm căn, ngón tay thừa cơ tham nhập, muốn khai lộng cửa huyệt.

“A a...” Tiếng rên không nhin được từ cổ họng tràn ra, thân thể căng cứng đến cực hạn.

Ngón tay Kaito bị xiết chặt, rồi lại thêm một ngón nữa, trong dưng đạo nhẹ nhàng xoay chuyển.

“Ô a a a –” Shinichi rốt cuộc nhin không được rên lớn, không ngừng cắn chặt môi dưới, không cho thanh âm khó xử kia tiếp tục phát ra.

“Shinichi của tôi, yên tâm đi, ở đây không ai nghe thấy đâu.” Kaito hôn lên môi Shinichi, ngăn cậu hành hạ đôi môi kiều diễm của chính mình.

“Kaito...không...” Cảm giác được hai chân bị nâng cao lên, một vật thể nóng cứng muốn đâm vào hậu huyệt, Shinichi phát hoảng nhảy lên “Không...”

“Đừng sợ, tôi không làm cậu bị thương đâu” Chậm rãi tiến nhập, thân thể Kaito toát đầy mồ hôi.

Một cổ đau nhức từ hạ thân truyền đến, “A!!!” Shinichi nhất thời mặt trắng bệch, ngón tay cố sức bám vù lưng Kaito, “Đau quá!!!!” Lần trước rõ ràng không có đau đến như này....

“Xin lỗi, Shinichi, tôi thực sự nhin không được.” Bàn tay ấm áp từ phía sau làm Kaito rốt cuộc nhin không được, một lần thẳng tiến, đem toàn bộ phân thân tiến vào.

“Không sao, đau thế này tôi nhin được, anh mau động đi.” Biết Kaito vẫn đang chịu đựng, Shinichi xoa đầu Kaito cười cười, nụ cười này, làm cho anh mất hoàn toàn lý trí.

“Kaito?”

Còn chưa kịp nói xong, thân thể đã bị kéo mạnh một cái, nội bích bị xát mạnh, chỗ mẫn cảm không ngừng chạm nhau, hai chân gác trên vai Kaito không còn chút lực, chỉ có thể tùy người kia trườn tống.

Thấy đôi mắt xanh ản sương mù của Shinichi in hình bóng mình trên đó, động tác Kaito càng điên cuồng hơn, hạ thân cực nóng lại càng bốc hỏa, bên trong đã chặt càng chặt, tiếng rên vỡ vụn từ từ tràn ra.

“A a...um...” Cấn chặt rặng vẫn vô pháp chống lại phản ứng của bản thân. Đôi mắt xanh dần ánh lên lệ quang, Kaito biết Shinichi đã không chịu nổi nữa, không tự chủ mà luật động càng nhanh.

“A a a a –” Hoan lạc tràn ra toàn thân, tiếng rên không kiềm được bật lớn.

Không bao lâu sau, Kaito cũng rên lớn một tiếng, bắn ra trong cơ thể cậu, rồi thả người dè xuống mình cậu.

“Kaito....Kaito...”

“Kaito” gọi quá lâu không nghe Kaito trả lời, Shinichi hoảng hốt đẩy Kaito ra, rút người khỏi phần thân của Kaito.

“Trời!!!!” Máu đã nhiễm đỏ đầu anh rồi, Shinichi hốt hoảng vội lau chùi thân thể hai người, mặc y phục vào cho Kaito, nhả xuống đau đớn toàn thân đem anh công lên.”

Đã nói là lúc này không thể làm vậy mà!

“Kudo, Kudo!!!”

“Hattori, Hattori” Nghe được giọng Hattori, Shinichi rút cuộc chịu không nổi nữa, ngã sấp xuống đất, cậu biết, bọn họ đã an toàn rồi, Kaito, anh nhất định không có việc gì đâu, nhất định....

Toàn thân rất đau, cánh tay nặng trĩu không nhấc nổi, bên tai Conan truyền đến âm thanh quen thuộc “Kudo, Kudo!!!!”

“Hattori?” sao lại ở đây? Được rồi, bọn họ gặp nguy hiểm, rồi sao nữa nhỉ? Kaito? Vừa tỉnh lại, Conan có chút gấp gáp.

“Hattori, Kaito, Kaito anh ta...”

“Nó nằm ngay cạnh cậu kìa.” Hattori chỉ vào bên phải Conan, mới phát hiện tay của Conan vẫn bị Kaito cầm lấy.

“Lúc tớ phát hiện hai người, hai người các cậu....” Nhân thần Hattori tối sầm lại, mở miệng nói, “Nó cứ cầm chặt tay cậu như vậy đấy, mà Kudo cậu.... Vừa mới biến trở về hình dạng con nít đây thôi.”

“Vậy thân phận của tớ?”

“Yên tâm đi, tớ luôn lấy chặn bao kỹ cậu lại, mèn người ngoài sẽ không thấy gì đâu” Không ai thấy thân thể đầy vết tích của cậu, không ai thấy dáng dấp mê người của cậu, cũng không ai thấy cơ thể run lên dần dần thu nhỏ lại....

Bên cạnh Kudo sớm đã có người giành trước rồi.

Là cậu đã quá muộn, nếu như lúc đó cậu hiểu được tâm ý của chính mình sớm một chút.

Nếu lúc đó có thể...

“Hattori, cậu sao vậy?”

“Không....” Chỉ là thất tình thôi. Hattori gãi gãi đầu, rất muốn cười trừ một cái, nhưng khóe miệng làm sao cũng không cong lên được.

“Kudo, cậu thích anh ta à?”

“Hử?”

“Tớ là nói, cậu thích Kuroba Kaito à?”

“.....” Conan không đáp, chỉ chuyển ánh nhìn qua Kaito, “Hattori, cậu biết đó, trước đây tớ là thích Ran.” Ran, là người cậu cứ ngỡ rằng sẽ yêu tới suốt đời, nhưng cô ấy cuối cùng lại buông tay.

“Kudo.”

“Cậu không thấy sao? Chính anh ta sinh tử chưa biết, lại tuyệt không một phút buông tay.” Conan nhìn bàn tay hai người vẫn nắm chặt lấy nhau.

“Tớ muốn tìm ra hung thủ, tìm ra kẻ đã sát hại Shogoku, lại còn hại nhiều người chết uống như vậy. Tớ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Đúng, tớ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn đâu.” Hattori cắn răng, Kudo, dù là cậu không thích tớ, không, là không yêu tớ, cả đời cũng sẽ không yêu tớ đi nữa, tớ vẫn sẽ như trước ở bên cạnh cậu, vậy là đủ rồi.

“Cậu nghỉ ngơi chút đi, một lúc sau, tớ với cậu cùng đi thăm dò hiện trường.”

“Được”

Conan đắp kỹ chăn, Hattori quay người bước ra ngoài, vừa tới cửa thì nghe thanh âm Conan trầm thấp

“Hattori”

“Hả”

“Cảm ơn cậu, cậu là người bạn quan trọng nhất của tớ, không có cậu, lần này bọn tôi chắc chắn là mất mạng.”

“Không...không cần khách khí, nếu xem là bạn bè thì không cần nói cảm ơn đâu....” Hattori vẫn không quay lưng lại, viền mắt hơi ướt.

Như vậy là đủ rồi, không phải sao? Hattori Heiji, người cũng là người quan trọng nhất của cậu ấy...Một trong, thì cũng đủ rồi....

42. Chương 28

“Hattori, cậu không cảm thấy lạ sao?”

“Cái gì?”

“Sân khấu vô duyên vô cớ lại phát nổ, mà thính phòng cũng bị sập luôn”

“Đúng vậy, nếu là hung thủ, hắn ta chỉ cần cho sân khấu nổ là đã đủ náo loạn rồi, như vậy hắn có thể nhân đám đông mà chạy trốn, sao lại còn phải làm cho sân phòng sập? Lỡ như cả hắn cũng không chạy thoát thì sao?”

“Cho nên, tớ nghĩ, trong phòng chắc có manh mối gì rất quan trọng, manh mối có thể chỉ ra ai là hung thủ, nên hung thủ mới phải liều mạng thủ tiêu nó”

Conan xoa cằm, lần theo vết nứt của sàn bước tới chỗ sân khấu. Chỗ này nồng nặc mùi lưu huỳnh, đây là...là là bom plastic? “Hung thủ đã chôn bom này xuống dưới sân khấu, Hattori, cậu hỏi giúp tớ một chút, lần này người chủ sự việc họp fan Sherlock Holmes là ai?”

“Được rồi, để tớ đi hỏi” Hung thủ nếu đã có thể chôn bom xuống trước đó, vậy chắc chắn có liên quan tới chủ sự buổi họp fan lần này, nói cách khác, hắn làm sao biết sân khấu lần này sẽ được dựng ở chỗ nào?

Hiện tại phạm vi tình nghi đã rút nhỏ, thế nhưng vẫn như cũ không có bằng chứng nào thuyết phục nhất chỉ rõ ai là hung thủ

“Nhóc con, nhóc tên là Edogawa Conan đúng không” Đang khi Conan chìm vào suy nghĩ, một cô y tá từ đâu vội vã chạy đến

“Đúng ạ, có chuyện gì sao chị?”

“Người kia...cái anh đang hôn mê kia..anh ta” Cô y tá nhíu mày, điệu bộ ấp úng khiến Conan trong lòng như lửa đốt, Kaito, Kaito....

“Kaito? Anh ta xảy ra chuyện gì, chị nói mau lên đi” Conan giật tay áo cô y tá hỏi thúc. Kaito nhất định không có việc gì đâu, anh ta nhất định bình yên qua được mà

“Anh ta tỉnh rồi”

“Gi?”

“Anh ta tỉnh rồi, muốn gặp em.”

“Anh ta tỉnh rồi thì mặt chị nghiêm trọng thế làm gì” Hại tôi suýt lợt mắt quả tim rồi

“Thì chị thấy hơi kì lạ thôi...sao con trai tỉnh lại không muốn gặp ba mẹ không muốn gặp người yêu mà tự nhiên đi hỏi một thằng nhóc làm gì? Cơ mà anh í đẹp trai thật, í hí hí hí” Cô y tá bụm mặt cười, nhớ lại lúc anh ta vừa chớp mắt tỉnh lại, đáng vẻ thanh nhã đã làm cô điều đứng hết mấy giờ

Thì tôi là người yêu hắn nè, thật muốn hét ngay lên như vậy, nhưng mà thôi, không muốn tính toán với con gái

“Kudo, cậu tính đi thăm hắn sao?”

“Ừ, Hattori, cùng đi không?”

“Không, tớ...à không, tớ đi với cậu.” Vốn định ở lại hiện trường để thăm dò thêm tí, nhưng để cho Kudo và tên kia một mình ở với nhau á, chi bằng cậu dứt khoát đi theo, tên kia dám táy máy gì sẽ một kiếm đánh bay hắn luôn.

“Hattori, sao ánh mắt cậu đáng sợ vậy?”

“Thế à, chắc cậu nhìn nhầm đó, haha”

“.....” Sao gần đây mọi người hay trở nên kì quặc vậy, Conan xoa đầu, mà thôi bỏ đi, không quan tâm thì tốt hơn

“Kaito...” Conan vừa mở cửa phòng bệnh, một bóng người đã nhanh chóng vọt ra, đem...Hattori ôm vào lòng

“Shinichi, tôi rất nhớ cậu”

“Kaito, cậu...”

“Này, Kuroba kun, có khi nào ôm nhầm người rồi không?” Không thương tiếc đẩy Kaito ra, Hattori hằn học chúi chúi cánh tay. Ngoại trừ Conan ra, nam nhân nào ôm cậu cậu đều cảm thấy nó tởm tởm

“Shinichi, sao cậu lại không nhận ra tôi chứ? Mà sao hôm nay cậu đen thui vậy”

“Tớ là Hattori Heiji, không phải Kudo Shinichi”

“Nhưng mà...Shinichi ở đâu?”

“Cậu bị điên à, Kudo không phải...”

“Hattori.” Conan hét lớn một tiếng, ngăn Hattori nói thêm

“Ku...Conan” Nhận thấy ánh mắt cảnh báo của Conan, Hattori lập tức sửa lại xưng hô

“Anh Kaito, anh nói gì vậy, Shinichi gì chứ?”

“Em không biết Shinichi sao?” Kaito đột nhiên cười gượng gượng, “Cậu ấy là người yêu của anh, nhưng không biết bây giờ ở đâu rồi”

“Em đương nhiên là biết anh Shinichi rồi, nhưng mà anh ấy vừa nhận một vụ án, nên bây giờ đang bận rồi ạ” Conan ngắc đầu, nói thẳng, trong mắt nhìn Kaito lạnh lùng

“Sao cậu ấy lại bỏ anh ở đây một mình được chứ” Kaito làm bộ dạng bất mãn khó chịu, liên tục trách cứ “Shinichi”

“Anh ấy nói sẽ đến thăm anh sau, nói anh trước tiên dưỡng bệnh cho tốt đi” Conan đẩy gọng kính lên, thật ra, cậu cũng không có thói quen đẩy gọng kính. Chỉ là vào lúc này...cậu nhất định phải làm như vậy, để che đi đau đớn trong đôi mắt

“Vậy em với anh Hattori đi trước, mình còn vụ án chưa phá mà nhỉ? Anh Hattori, anh phải thay anh Shinichi dạy em phá án đó”

“Được” Mặc dù chả hiểu gì lắm, nhưng dựa vào sự ăn ý trước giờ với Kudo, Hattori có thể thông thả mà diễn một đoạn kịch vô cùng thành công

Hattori khom người ôm Conan lên, “Đi theo anh, anh sẽ dạy cho, anh còn thông minh hơn anh Shinichi của em đó”

Cái gì a, lần trước quyết đấu, rõ ràng là cậu thua a, Conan dùng ánh mắt phản đối

Tớ không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy....

“Đã vậy, tớ nghỉ ngơi nhé, hai người đi trước đi”

“Ừ”

Tiếng bước chân gấp gấp vang lên cuối hành lang, Hattori đuổi kịp Conan, “Kudo, cậu ta làm sao vậy?”

“.....”

“Không lẽ đầu hấn bị thương nặng, cho nên”

“Hattori, cậu không phát hiện sao?”

“Cái gì?”

“Người kia?” Conan cắn chặt môi, “Không phải là Kaito”

“Là sao?” Không phải Kaito, vậy thì là ai? Hattori vuốt đầu, “Kudo, cậu chắc không đó?”

“Chắc, người kia không phải, nếu như là Kaito, cậu ta sẽ không nhận nhầm đâu”

“Nhưng mà, cũng có thể cậu ta bị mất trí nhớ”

“Đột nhiên mất trí nhớ, đã quên tớ thì còn lý giải được, nhưng lại nhầm cậu thành tớ, thấy lạ không?” Conan nhìn Hattori, “Hơn nữa, hấn ta căn bản là đang dụ cậu nói ra”

“Dụ tớ nói?? A, đúng rồi, hấn ta dụ tớ nói ra Kudo Shinichi đang ở đâu. Nói vậy....”

“Không sai, tớ hoài nghi, hấn có khả năng là sát thủ của tổ chức áo đen, vâng lệnh đi thủ tiêu Kudo Shinichi” Conan trầm giọng nói, cậu nhớ rõ, trên tay người kia có một vết chai, cho dù rất nhạt, nhưng Conan từng đụng qua tay Kaito, anh ta không có bất cứ vết chai nào ở tay cả, hơn nữa, người kia cho dù là ở phương diện nào, cũng bảo đảm không thể là Kaito được.

“Hattori, chúng ta phải nhanh lên, Kaito bây giờ có thể đang bị bọn chúng bắt, cậu ta lại đang hôn mê, tớ lo là...”

“Cậu yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không gặp chuyện không may đâu, tin tưởng tớ.” Hattori vươn tay, vững vàng vỗ lên vai Conan “Tớ sẽ tận lực giúp cậu hết mức có thể”

“Conan kun, mặt-đen-thui-kun, hai người cảm tình thật là tốt” Hakuba ở phía bên kia hành lang bước ra, “Những người đó đều đã tới rồi, bây giờ đang chờ hai người điều tra đấy”

“Kỳ vậy, Hakuba, sao cậu không đi hỏi bọn họ, chờ tới tụi tui làm gì?” Vẫn nhớ Hakuba hấn là một tên thám tử tự phụ cao ngạo, không lẽ lấy lời lại còn đợi tới hai “thám tử nghiệp dư” bọn hấn sao?

“Hakuba, xin lỗi anh, anh Hattori vốn nóng nảy mà, anh đừng để ý”, đối với cách nói thẳng thắn của Hattori, Conan có vài phần đau đầu, Hattori luôn có lời thẳng thắn, nên thường hay đắc tội với người, mà Kaito thì lại hay màu mè quanh co, cho nên được lòng người ta, thường có nhiều người ái mộ. Nếu hai người này mà bổ sung cho nhau thì tốt biết mấy.

“Không sao, đây cũng là ưu điểm của mặt-đen-kun mà. Mà anh muốn đi thăm Kuroba một chút, dù sao cũng học cùng lớp nhau” Hakuba cười cười, kỳ thực mặt đen kia nói không sai, anh sớm đã tra hỏi lấy thông tin đám nghi phạm hết rồi, bây giờ chỉ là muốn coi bọn họ làm việc sao thôi

“Ờ...thế à?”

“Đi thôi,Ku...Conan”

“Vâng, anh Hattori, gặp sau nhé anh Hakuba”

“Bye bye”

“Ba người các người là chủ sự của buổi họp này đúng không?” Conan nhìn chăm chú ba người trước mặt, Kaji, Sheiyu, Shamako

“Không phải ba người, là bốn người lận, Shogoku đã chết cũng là chủ sự, bốn người chúng tôi đều quen nhau trên internet” Kaji sắc mặt không tốt, giọng nói cũng run run

“Biết nhau qua Internet?”

“Đúng, bốn người chúng tôi đều thích Sherlock Holmes, nên cùng tham gia một diễn đàn fan Sherlock Holmes, sau đó chúng tôi bàn nhau tổ chức họp fan ở đây, mục đích là giúp mọi người biết nhiều hơn về Holmes, cũng học hỏi thêm được nhiều điều khác về mọi người, ai ngờ ...lại xảy ra chuyện thế này” Shamako ôm mặt, có vẻ chuyện này cũng kinh động tới cô ta không ít

“Vậy trước buổi họp này, các người không biết mặt nhau?”

“Nè, đủ rồi, mấy người có gì thì hỏi thẳng đi, hai cô gái này sắp không chịu nổi nữa rồi” Sheiyu có chút nóng nảy, “Thật là, vừa nãy không phải cái tên tự xưng là Sherlock Holmes kia đã hỏi y như vậy rồi sao? Giờ lại tới hai đứa này nữa, thám tử thời nay sao mà tự đại thế??”

Quả nhiên, tên kia đã hỏi quare rồi...

“Tên kia hỏi rồi mà còn làm bộ gặt người, tiểu nhân dê tiện dễ sợ” Hattori quay qua nói xấu với Conan

“Ừ” nhưng mà cái đó không quan trọng, Conan nhìn phía sau Hattori, “Anh Hattori, cái tên tiểu nhân dê tiện kia đang đứng sau anh” Oa, nụ cười méo mó ghê

“Mặt-đen-kun, không ngờ cậu nghĩ tôi như vậy, người ta tổn thương quá nha” Hakuba Saguru khoa trương làm bộ đưa tay đỡ trán, giống như đau lòng lắm

“Tớ không phải nói cậu, Hakuba, đừng hiểu lầm a” Nói xấu bị người ta nghe được cảm giác thật không tốt

“Không phải nói tôi? Thì là nói ai?” Hakuba chen vào giữa Conan và Hattori

“Ku...Conan, đừng để ý tới hắn, chúng ta tiếp tục phá án đi, đây là lúc phát huy sức mạnh của thám tử lừng danh Đông Tây...Conan?”

“Suyt, khê thôi” Conan đưa ngón trỏ ra hiệu, “Cậu có nghe thấy tiếng gì không?”

“Tiếng gì?” Thấy Conan nét mặt nghiêm túc, Hattori cũng thu hồi thái độ cà rỡn lại, vênh tai nghe

Cạch cạch cạch “Có tiếng động của mô tơ, không, chính xác mà nói là tiếng bánh răng cuộn.”

“Anh Hakuba, tai anh tốt thật đó”

“Đương nhiên rồi, anh ngữ của anh tốt như vậy...” Hakuba lại bắt đầu tự kỷ

“Có gì đáng vênh mặt, Conan, tớ giỏi nhất cũng là tiếng anh chứ bộ” Hattori xen mồm nói, sao mà cậu lúc nào cũng đụng trúng cái tên ưa ự kỷ này vậy

“Mấy người rốt cuộc có muốn hỏi nữa hay không?” Sheiyu bực mình từ nãy giờ, bắt đầu cau có lên

“Nhưng mà...” Kaji hình như đang muốn nói điều gì, nhưng rốt cuộc vẫn lựa chọn im lặng.

43. Chương 29

“Không lẽ các người không muốn biết ai là hung thủ sao?” Conan cúi đầu, “Tuy rằng tôi không muốn nói như vậy, thế nhưng thực tế chỉ rõ thủ phạm nằm trong số ba người này.”

“Mi nói nhầm gì vậy?”

“Đừng giỡn kiểu đó”

“Chúng tôi? Chúng tôi chỉ mới biết nhau lần đầu tiên, sao lại có động cơ sát nhân được?”

“Động cơ sát nhân, chúng tôi còn chưa làm rõ được, nhưng ngài Sheiyu, tôi nghĩ ngài không phải người yêu thích Sherlock Holmes đâu.”

“Mi....”

“Lúc vừa mới gặp mặt, ngài đã nói Kaitou KID chỉ là một trộm vặt hạng ba, không thể so sánh cùng giáo sư James Moriarty được. Đúng thật, giáo sư James là một đối thủ Holmes rất đánh giá cao, thế nhưng nếu là Kaitou KID, tôi tin tưởng, Sherlock Holmes cũng sẽ dành cho hắn sự coi trọng tương tự, cho nên, ngài không hiểu Holmes gì cả”

“Đúng vậy, tôi không thích Holmes, tôi vào đây là vì có mục đích khác”

“Sheiyu, không lẽ cậu là hung thủ??”

“Không, tớ không phải...”

“Ngài Sheiyu dù không phải fan Sherlock Holmes, tham gia họp fan lần này có mục đích không rõ ràng, nhưng cũng không có bất luận chứng cứ nào chỉ rõ hắn hay hung thủ, hiện tại, hung thủ là một trong ba người các ngài, đúng không, Ku...Conan ”

“Ừ” nhưng mà..., “Nói chung, bây giờ chúng ta đi tìm nơi phát ra âm thanh bánh răng chuyển động kia xem thử sao, chí ít cũng có thể biết được tại sao lúc đó sàn lại nứt toác ra như vậy”

“Hơn nữa, tôi cũng muốn biết, nếu như là có âm mưu giết người từ trước, vậy đối với thái độ làm người của Shogoku, thì ai lại đối với lão thâm cừu đại hận tới thế? Hattori, không phải cậu từng nói sao? Lão là người rất lương thiện ở Osaka, nếu đã có danh tiếng tốt như vậy, thì tại sao...”

“Đó đích xác cũng là một vấn đề.” Hattori cũng gãi má, “Nói như vậy, như vậy tên Shogoku này....”

“Tớ cũng nghĩ như vậy, xem ra ta cần điều tra lại về nhân cách của Shogoku”

“Cái này giao cho tớ là được” Hakuba chỉ vào mình, “Trong tư liệu của tớ có rất nhiều về những người này, cũng không thua kém gì hồ sơ cảnh sát đâu”

“Shogoku, năm nay 56 tuổi, là ông từ của Tứ Thiên Vương Tự, thường ngày thích làm từ thiện, giúp đỡ mọi người, làm không ít chuyện rất tốt đẹp, cho nên rất được người Osaka kính trọng, thế nhưng hai năm gần đây, ở gần Tứ Thiên Vương Tự thường xuất hiện vài người lảng vảng ở đó, cửa chùa cũng hay bị người ta vẽ bậy lên”

“Vẽ bậy?”

“Đúng, dùng phẩm màu đỏ viết lên cái gì mà...Chết không toàn thân, Ác giả ác báo....”

“Ừa nhưng mà, Hakuba, cậu tìm tài liệu nhanh thật”

“Đương nhiên rồi, tôi là Hakuba Saguru cơ mà” Lúc nói câu này, Hakuba ánh mắt rất thâm ý nhìn Hattori” mặt-đen-kun có thấy bội phục tôi không?”

“Đùa, bội phục cậu? Tôi thà bội phục Ku...Conan còn hơn”

“Nếu như nói hai năm trước đã bị người trù rửa như vậy, không chừng, vụ án mạng lần này đã được trù tính từ hai năm rồi” Cứ như là không thèm nghe vào hai người cãi cọ, Conan đi thẳng xuống dưới lầu, lúc đó cậu và Kaito sau khi rơi khỏi sàn thì rớt xuống nước. Thế nhưng cậu vừa xem lại khi này, sàn nhà nứt ra rất đều nhau, cho dù là thuốc nổ hay động đất cũng không thể làm sàn nhà nứt đều đều như thế được

“.....”

“Hình như nó hông có thèm nghe mình nói a”

“Conan, chờ một chút” Thấy Conan càng đi càng xa, Hattori bước dài hai bước đã đuổi kịp, lưu lại một Hakuba thở dài, “Aizz, hai cái tên cuồng phá án này”

“Hattori, cậu xem.” Quả nhiên là có tầng hầm, nhìn mấy bánh răng chuyển động, Conan nghi vấn, “Không lẽ...sàn nhà nứt ra có liên quan đến các bánh răng này?”

“Không sai, Tứ Thiên Vương Tự xây dựng nào thời Minh hoàng, do thái tử Shōtoku Taiji xây để thảo phạt Vật Bộ Thủ Ốc, cho nên xây dựng nhiều cơ quan ngầm dùng để đào sinh, cũng không phải không có lý” Hattori đi tới một cái giống như cờ lê đặt gần bánh răng, nhẹ nhàng đẩy một cái, bánh răng lập tức chuyển động, sàn nhà phía trên bắt đầu tách ra

“Xem ra hung thủ là dùng cái này làm chúng ta rơi xuống nước, nhưng tại sao? Sao hắn muốn chúng ta rơi xuống đó?”

“Cái này..... Sàn nhà sau khi tách cũng chưa có khép lại, bây giờ, nếu chúng ta đóng nó lại, không chừng sẽ có thêm đầu mối. Chắc do hung thủ ẩn cái gì nên mới...”

“Cũng có thể là vì muốn bảo vệ các người a.”

“Hakuba?”

“Tớ nghe bọn họ nói, sân khấu nổ tung, khả năng là hắn lo các người bị thương, cho nên mới....mới đẩy xuống nước, nếu không sẽ bị bỏng chết, hay cũng bị liên lụy thương tích sau vụ nổ” Hakuba nhìn Conan, thấp giọng nói, “Có thể là để bảo hộ người mình thương yêu, cho nên...”

Là vậy sao? Bảo hộ người mình thương yêu, “Nhưng mà Hakuba, nói như vậy ý anh là hung thủ quen biết chúng ta? Nhưng mà trong ba người kia, chúng ta không biết ai cả, hơn nữa lại còn gặp lần đầu....” Chờ một chút?? Hình như có gì đó không đúng

Trong đầu đột nhiên hiện lên những lời bọn họ từng nói qua, nếu đúng là như vậy....

“Kudo, cậu phát hiện ra cái gì rồi phải không?”

“Hattori, nếu như là người cậu ái mộ làm ra hành vi phạm tội, cậu sẽ làm sao?”

“Tớ.....”

“.....”

“Tớ vẫn phải tố giác hắn, bất luận hắn là ai”

“Đúng vậy, phạm tội chính là phạm tội, bất luận hắn là ai, cũng không được tùy ý cướp đoạt sinh mệnh của người khác.” Conan ngẩng đầu, nở nụ cười, không sai, chính là như thế này, cho dù có bị tình thế bắt buộc như thế nào, thì sát nhân vẫn là sát nhân.

“Kudo?”

“Kudo? Cậu vừa gọi nó là Kudo?”

“A? Không có, cậu nghe nhầm đó, tớ sao lại gọi nó là Kudo chứ? Kudo là cái gì a???”

“.....” Conan vẫn bực bội tên này mãi không giữ nổi mồm miệng “Đừng lòng vòng chuyện phát âm nữa, chúng ta đi lên lầu thôi”

“Ừ” Không chừng trên lầu sẽ tìm được chứng cứ quan trọng nào đó

“Reng reng reng”

Cảm giác được túi quần đang rung động Conan lấy điện thoại ra, “Alo, bác Agasa”

“Shinichi, cái hồi này cháu nhờ, bác tìm được rồi”

“Thật à”

“Ừ, cái đó...”

Nghe bác Agasa nói xong, gương mặt Conan trở nên thâm trầm, một lát sau cậu một lời cũng không nói mà cúp luôn điện thoại, bỏ vào túi quần, không ư hử thêm tiếng nào

“Conan kun, làm sao vậy?”

“Em...để em kiểm tra thi thể”

“Anh đi cùng em” Hattori nhanh nhẩu tiếp, sắc mặt cậu ta sao thế? Bác Agasa đã nói gì với cậu ta vậy

“Không, một mình em đi được” Cậu muốn được yên lặng một mình, nếu lúc này có một trái banh cho cậu từ từ vừa giải khuây vừa suy tư một mình, thì tốt biết mấy

“Nhưng mà...”

“Mặt-đen-kun, để người ta yên tĩnh chút đi.” Hakuba kéo Hattori đi

“TNhưng mà....”

“Mặt-đen-kun, muốn nói gì thì nói đại đi, cứ nhưng mà nhưng mà mãi ai mà hiểu, cậu không phải là thám tử máu nóng sao?”

“Ai là máu nóng hở?”

“Chứ không lẽ máu lạnh?”

“.....”

Vải trắng bọc lấy thi thể, những người xung quanh tụ lại khóc thương không ngớt..

Conan đi qua đám người, dứt khoát xốc mớ vải lên, làm mọi người thất kinh

“Thằng nhỏ kia, mày làm gì đó?”

“Trời ạ ”

Thi thể trong nháy mắt lộ ra ngoài, mọi người một trận khiếp đảm, có một phụ nữ đã quá sợ hãi mà té xỉu

“Nhóc con, em làm gì vậy?” Hattori Heizo nhắc Conan lên

“Chú Hattori, chú xem” Conan không có giấy dựa, chỉ lấy tay chỉ vào một góc thi thể

“Cái gì?”

“Người này không phải Shogoku”

“Nhóc nói cái gì?”

“Tay phải Shogoku chỉ có 4 ngón, mà người này bàn tay hoàn hảo vô khuyết, nên lão không phải Shogoku”

Hèn chi lúc này cuâ thấy có chút kì quái, thì ra là ở ngón tay

“Hơn nữa, trước vụ nổ không lâu, có máu phun lên mặt cháu. Cháu đứng rất gần sân khấu, bị dính nhiều máu cũng không có gì lạ, nhưng sau vụ nổ, nếu bộ phận cơ thể không bị nổ bay, thì sao lại có nhiều máu như vậy?”

“Thật sao?” Hattori Heizo vuốt cằm, nói như vậy, thì có nhiều điểm vô lý quá

“A, bố, bố bắt Conan làm gì vậy?” Vừa nghe Conan chạy ra ngoài gây rối, Hattori vội vã chạy tới thì thấy bố mình nắm cổ áo Conan mà lôi, hai chân Conan còn không chạm được đất

“Heiji, con cũng đến rồi, tiểu tử này nói thi thể này không phải là Shogoku, con thấy thế nào?”

“Không phải sao?” Hattori sững sốt, “Nếu Conan đã nói không phải, vậy người này nhiều phần là không phải rồi.”

“Không sai.” Hakuba tiếp nhận Conan, thả cậu xuống đất

“Vậy tên Shogoku thật đang ở đâu?”

“Cái này phải nhờ chú Hattori giúp rồi” Khóe miệng cong lên, Conan nở nụ cười, không chỉ có Shogoku đó đâu, còn có cả tên Kaito chết tiệt nữa

“Chuyện này...em nói...Hattori Heizo đang suy nghĩ gì vậy?” Sheiyu khó hiểu hỏi, “Shogoku rõ ràng đã chết, mà hết người này tới người khác đều nói không phải, còn bắt chúng ta đứng đây chờ, chờ cái gì? Xác chết vùng dậy sao?”

“Sheiyu, đừng ồn ào, nếu cảnh sát đã lệnh như thế thì mình cứ đứng ngốc ở đây mà chờ thôi, cậu xem, thằng bé kia nó còn bình tĩnh hơn cậu kìa.”

“Shamako, cậu đừng khóc nữa”

“Được rồi, tôi biết cậu và Shogoku cảm tình tốt, nhưng bây giờ khóc cả ngày cả đêm cậu không thấy mệt sao? Uống chút nước rồi nghỉ ngơi đi”

“Không, tớ không muốn uống.....”

“Shamako”

“Thôi bỏ đi, Shamako đau buồn cũng phải thôi, ai bảo bình thường Shogoku đối với cô ta tốt như vậy, bình thường cũng chiều đã đành, còn gửi kỷ vật của mình qua cho cậu”

“Ừ, cậu ấy thực sự rất tốt với tớ, vậy mà người tốt không gặp hảo báo”

Một trận gió qua, đèn đột nhiên tắt phụt, trong nháy mắt sáng trở lại, rồi lại tắt, không bao lâu lại sáng, cứ thế liên tục làm mọi người đều bị dọa sợ

“Làm sao vậy?”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sàn nhà?”

“Sàn nhà đang rung động”

Sàn nhà đang yên ổn tự nhiên rung lên âm âm, khiến cho mọi người một trận kinh hoàng. Tiếng la hét kêu cứu không ngừng vang lên

“Không thể nào, sao có thể như vậy?”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Mặt đất chậm rãi nứt ra, trong bóng tối một ngọn đèn dầu như ẩn như hiện, một bóng người từ bóng tối dưới sàn nhà chậm rãi bước lên, người kia là....

Người kia rõ ràng là Shogoku đã chết

“Không....” Shamako là người đầu tiên kêu lên, “Không thể nào!!!!Sao có thể như vậy?”

Ánh mắt Kaji cung trầm xuống

Mà trên mặt Sheiyu lộ vẻ hoảng loạn, “Không thể nào lại như vậy”

“Đã lâu không gặp, mọi người, tôi vất vả lắm mới thoát chết được khỏi vụ nổ, các người sao lại vẻ mặt như gặp quỷ vậy”

“Cậu thoát chết à?” Shamako không thể không hỏi tới

“Đúng vậy, tôi nghĩ cũng giống như Holmes, tôi chưa chết, liền có thể đào thoát, chỉ là tôi biết có người còn muốn giết tôi, cho nên tôi mới.....trốn đi” Shogoku vừa nói vừa nhìn Shamako, “Shamako, tôi thoát chết rồi, cô buồn không?”

“Tôi làm sao vui được? Ông hủy đi một đời của mẹ tôi, tôi làm sao vui được? Bom Plastic quả nhiên vô dụng, tôi đã hạ trọng lượng sai....vậy....cái thi thể kia là ai?” Cái thi thể bị cháy sạch đến biến dạng hoàn toàn kia?

“Cái đó, tôi sẽ không nói ra là ai không may như vậy đâu” Shogoku nhún nhún vai, “Thật xin lỗi, làm cô thất vọng rồi, tôi không có chết”

“Ông, ông chưa chết, thì tôi sẽ giết cho ông chết” Shamako cầm con dao gọt trái cây bên cạnh, hướng Shogoku đâm tới. Lạ ta phải chết, tuyệt đối phải chết!

44. Chương 30

“Giữ cô ta lại” Hattori Heizo lập tức lệnh thuộc hạ ôm Shamako lại, Shamako nước mắt này giờ không ngừng tuôn, nhưng cũng không ngừng giãy giụa, con dao hướng Shogoku muốn đâm tới bằng được

“Tên độc ác nhà người, sao lại không chết đi chứ?”

“Tôi nguyện rửa ông, tôi nguyện rửa ông”

“Giải cô ta đi” Hattori Heizo vung tay, sai người giải cô ta về. Nhìn lại gương mặt kinh hoàng của mọi người, nụ cười trên mặt Shogoku vẫn bình thản lạnh lùng như không có gì

Tuy rằng rất không muốn, nhưng mọi chuyện cũng đã kết thúc rồi, tấm màn đã buông xuống, mọi người cũng giải tán, một cái bóng đen ẩn vào đằng sau tấm màn, nán lại trong phòng khách của Tứ Thiên Vương Tự

“Kỳ lạ, mình vừa thấy nó mà, sao không thấy đâu nữa” Tựa hồ đang tìm không thấy vật gì, bóng đen thở dài một hơi.”Lẽ nào ta nhớ nhầm”

“Ngài Sheiyu, ngài đang tìm kiếm gì sao?”

Đèn đột nhiên bật lên, bóng đen lấy tay che ánh sáng đột ngột hắt vào trong mắt, đợi khi con mắt thích ứng được ánh sáng vừa rồi, mở mắt nhìn kỹ đã thấy trước mặt là thằng nhóc hồi sáng, Edogawa Conan

“Nhóc con, trẻ rồi sao không về nhà đi” Thấy người đến là Conan, Sheiyu thu hồi gương mặt hoảng sợ lại, đổi bằng sự điềm tĩnh an tâm

“Cháu chỉ muốn tìm xem, bản tuyển tập Sherlock Holmes đầu tiên có ở chỗ này hay không thôi” Conan bước lại gần, lướt qua các cuốn sách trên kệ, “Chú xem, cháu may thật a, vừa tìm đã thấy rồi.” Conan giơ giơ lên cuốn tuyển tập trên tay

“Mày...” Đáng ghét, sao quyển sách lại ở trong tay nó rồi

“Hihi, cháu tìm được rồi, cháu phải về đây”

“À, nhóc con, chú tìm này giờ lâu lắm rồi, hay là nhóc con nhường chú đi, chú dẫn đi ăn, thế nào?”

“Vậy sao...nhưng mà cháu cũng thích chứ bộ” Conan vẽ mặt ngây thơ ôm chặt cuốn sách, giống như là đang đắn đo nên chọn ăn hay nên giữ cuốn sách

“Thôi chú ơi, cháu thích quyển sách hơn cơ” Suy nghĩ một hồi, Conan giống như đã lựa chọn được, “Món ăn thì cũng sẽ có người khác cho cháu, nhưng sách này chỉ có một quyển, nếu đưa chú rồi, vậy cháu sẽ vĩnh viễn không có được”

“Đã như vậy, nhóc con, để chú tiễn cháu một đoạn đường nhé? Sắc trời đã tối thế này, cháu đi về một mình là nguy hiểm lắm” Sheiyu cười với Conan

“Chú nói muốn tiễn cháu, ý là muốn cháu quy thiên sao?” Lui về sau hai bước, Conan cười đầy hàm ý

“Nhà cháu phải Tây à, vậy càng tiện đường” Sheiyu bước lại gần Conan, tay sờ phía sau thắt lưng

(Giải thích chút: quy thiên= chết, trong tiếng trung là “quy Tây” nghĩ là về phương Tây cực lạc, nhưng cũng có thể hiểu đơn giản là ‘ở hướng Tây’ như Sheiyu nói)

“Chú đang tìm hung khí đã giết Shogoku đấy à?”

“Sao?”

“Không, phải nói là hung khí đã giết ngài Sheiyu thật sự chứ, nhĩ ngài Shogoku....” Ánh mắt Conan đột nhiên trở nên lợi hại, thẳng tắp nhìn vào Sheiyu

“Haha, nhóc con, cháu lạm truyện trình thám đấy à, Shogoku đã chết rồi mà”

“Chú biết vì sao cháu biết thì thể kia không phải của Shogoku không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì bàn tay, bàn tay chú chỉ có bốn ngón thôi”

“.....” Sheiyu giơ ngón tay, ngón út đã cụt hiện rõ dưới ánh đèn

“Chú lợi dụng hoảng loạn sau vụ nổ giết chết Sheiyu, rồi sau đó dễ dàng chạy trốn”

“Cháu nói gì vậy, không phải đã tìm được hung thủ rồi sao? Shamako, cô ấy chính miệng thừa nhận rồi mà, hơn nữa....” Shogoku gỡ mặt nạ xuống, “Chú hóa trang thành Sheiyu, là vì muốn làm trò cho mọi người được một phen bất ngờ thôi, ai ngờ lại xảy ra chuyện này, Sheiyu bị chết thay chú, chứ đáng lẽ ra...”

“Chú không phải chết đâu, chỉ là pháp luật sẽ chế tài chú” Conan lạnh lùng nói, “Cháu suy đoán chú trên internet nói với Shamako rằng muốn cùng cô ta hợp mưu giết Shogoku, chị Shamako hận Shogoku thấu xương, nghe được có người nguyện ý giúp chị ấy, đương nhiên lập tức đồng ý rồi. Sau khi đến chỗ này, chú lại đi tìm Sheiyu, nói muốn cùng chú ấy cải trang lẫn nhau, làm mọi người bất ngờ, bởi vì Sherlock Holmes cũng rất ưa thích cải trang, cho nên Sheiyu thích ý đáp ứng. Cuối cùng lại thành thế mạng cho chú, mà bom plastic kia là chú cấp cho chị Shamako, chính là muốn chị ấy nghĩ sẽ được giết chết Shogoku”

“Mà sau đó, Shogoku xuất hiện, chú mới luống cuống, vì chú mới chính là Shogoku thật sự, nên chú lo rằng Sheiyu cũng chưa chết, mới vội vã muốn lấy quyển sách này đi, bởi vì ... trên quyển sách này có chugn71 cứ chứng minh chú là hung thủ, vân tay của Sheiyu”

Shogoku đích sắc mặt cứng đờ, ngày càng trầm xuống

“Quyển sách này đối với những người mê Sherlock Holmes mà nói là chí bảo, nó là báu vật của riêng Shogoku tư nhân cất giữ a, cho nên trên này đương nhiên có vân tay của chú rồi, nhưng nếu như trên nó lại có vân tay của người khác thì sao?? Tỷ như của Sheiyu”

“.....”

“Thế nào? Chú còn cái gì muốn nói không?”

“Đương nhiên, lời ta muốn nói rất nhiều, muốn nói với nhóc con cũng rất nhiều, nhóc con, mi rất thông minh, nhưng vì thông minh quá mức, mi đã lựa chọn đến đây một mình, không thấy như vậy quá nguy hiểm sao?”

“Cháu biết chứ, nhưng nếu không để chú thả lỏng cảnh giác, thì làm sao chú dễ dàng thừa nhận như vậy được?” Conan cười, trên mặt hiện lên một tia kiêu ngạo của kẻ đã hoàn thành mưu kế

“Mi....”

“Shogoku, ông đã bị bắt”

Phía sau Conan đột nhiên xuất hiện rất nhiều cảnh sát, Hattori Heizo vẽ mặt âm trầm nhìn Shogoku, phía sau còn có Shamako, Kaji

“Các người, thế nào đều ở đây?”

“Haha Ku... Conan vẫn là nhóc lợi hại” Hattori cười hì hì nhìn Conan.

“Shogoku, người còn có gì để nói không?”

“Đáng ghét, tại sao, ta tính sai chỗ nào chứ. Ta rõ ràng.....”

“Người đã tính đúng hết, đáng tiếc lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt, vô luận thủ pháp phạm tội có cao minh cỡ nào, thì đều lưu lại nhugn74 dấu vết, mà một chút dấu vết này...đủ để chúng ta chứng minh người mà hung thủ?”

“Người làm sao biết tay ta chỉ có bốn ngón” Shogoku vươn tay, nhìn bàn tay thiếu mất một ngón của mình

“Hakuba nói cho ta biết, bình thường người nổi tiếng trong ngoài như vậy, tư liệu sao lại không ghi lại được”

“Cho nên, ta mới nhờ bạn của ta tra tư liệu về người một chút, hai mươi năm trước, người ở một chợ ở ngoại thành Beika đã cưỡng hiếp một phụ nữ, nhưng bởi vì người có quen biết với thị trưởng, nên chuyện này đã bị ếm xuống, nghe nói phụ nữ kia lúc phản kháng đã chặt đứt ngón út của người”

“Mày...làm sao biết được?” Shogoku kinh hoàng nhìn Conan, chuyện này, chuyện này...

“Một khi phạm sai lầm, thì một ngày nào đó cũng sẽ bị phơi bày thôi, cho dù người có che lấp cỡ nào”

“Đúng, nhưng trên thế giới này, cũng không phải phạm tội đều sẽ trả giá, lão ta bị ỉn như vậy, mà vẫn tiêu dao cho tới tận bây giờ” Shamako chỉ vào Shogoku, đôi mắt thâm thù đại hận

“Tại vì ông, mà mẹ ta bị hủy đi cả cuộc đời, sau khi sinh ta ra, mẹ ta đã tuyệt vọng mà chết...Vậy mà, ông còn muốn gạt ta, giết chết bạn bè của ta....”

Sheiyu, người chết kia là Sheiyu, chính là người mà cô yêu, “Sheiyu là người ta yêu, ông đã giết mẹ ta, tại sao còn...muốn giết anh ấy”

“Các người...đều biết nhau cả sao?” Kaji có chút kinh ngạc, nhưng vẫn trấn định được như lúc ban đầu, lúc đó đã sớm đoán được, lúc đó bọn họ nhìn thya61 đối phương, giống như là đã quen biết từ trước rồi, căn bản không giống như mới vừa gặp mặt

“Ta và Sheiyu biết nhau hai năm trước, về sau chúng tôi bàn nhau đi họp fan này, Sheiyu mới nói muốn làm như hai người không quen, như vậy mới nhiều bất ngờ”

“Tên kia kohng6 thực sự thích cô, tôi giết hắn, còn không phải là vì cô sao? Tên đó...” Shogoku nghiêng rằng nghiêng lợi kể lại.”Một năm trước, tên kia đã đến tìm ta....”

“Chà, ông giả tạo cũng không tệ nhỉ ”

“Cậu là...”

“Tôi là Sheiyu, bạn của Shamako.”

“.....”

“Tôi nghe nói ông hai mươi năm trước cưỡng bạo một nữ nhân, cô Shamako đó năm nay hai mươi tuổi, là con của cô ta đó a”

“Cậu muốn gì?”

“Ông chưa hiểu sao?”

“Nếu như tôi đem chuyện này ra ánh sáng, xem người khác sẽ đối với ông như thế nào nhé ”

.....

“Hắn vợ vét tài sản của ta, hết lần này tới lần khác, nhưng ta đều bỏ qua, vì hắn mỗi lần đến lại đem thông tin về cô cho ta, nhưng lần này hắn đòi bản xuất bản đầu tiên của Sherlock Holmes, buộc ta phải cho hắn, bằng không...”

“Ta biết cô rất thương hắn, nếu như hắn thương tổn cô, cô nhất định sẽ rất đau khổ, cho nên ta....”

“Cho nên người bày ra mưu kế này, để giết Sheiyu, nhưng người làm sao biết Shamako sẽ đáp ứng người” Conan vẫn có chút không hiểu rõ, nếu Shamako hận lão như vậy, sao còn kết bạn với lão trên internet?

45. Chương 31

“Tôi đương nhiên biết nó hận tôi, bởi vì khi tôi nói danh tính thực sự của mình cho nó, giọng điệu ngạt tràn phần nộ cừu hận của nó, tôi hiểu mình đã hại nó khổ sở biết bao nhiêu, cho nên, tôi mới quyết định tận lực bù đắp cho nó, dù sao nó cũng là con gái của tôi...”

“Tôi không phải, không phải con gái ông, ông chỉ là thằng tội phạm khốn nạn, ông không hề quan tâm mẹ trong lúc ốm tôi đã đau khổ tới cỡ nào. Lúc bác sĩ nói cho bà ấy nhóm máu của tôi không phù hợp của ba, cũng không giống của mẹ, bà đã tự sát, bà cứ như thế mà bỏ lại ta đi mất. Chỉ tại ông, cả đời tôi luôn bị gán theo cái mác là con của một vụ hiếp dâm, ai còn coi trọng tôi được, chúng nó ngày ngày đều cười giễu tôi ngay trước mặt”

“Shamako, là ta có lỗi với con...”

“Xin lỗi có ích lợi gì, mẹ không thể sống lại nữa, mà tôi cũng không thể trở lại trước kia, đau khổ này đã thành ký ức, mãi mãi đeo bám tôi hết đời rồi!!!”

Lời của Shamako như một vụ nổ đánh tan xương cốt của Shogoku, hắn chỉ còn biết giương mắt nhìn đứa con gái duy nhất của hắn, cũng là người hận hắn nhất đời này bị áp giải đi.

“Shamako, rốt cuộc thế nào con mới tha thứ cho ta?”

“Tôi cả đời cũng sẽ không tha thứ cho ông.” Trong mắt Shamako cừu hận bừng bừng, “Ông hại tôi phạm tội, còn lợi dụng tôi, cuối cùng còn đổ hết tội giết người lên đầu tôi, ông là con quỷ dữ, là một ác ma!!!”

“Ta.....” Hắn đúng là có ý định để Shamako đeo giùm hắn tội danh này, vì hắn không thể nhận tội được, nếu nhận toàn bộ cuộc đời hắn, sự nghiệp hắn, toàn bộ những gì hắn kinh doanh...đều sẽ....

“Ông là người cha tồi tệ nhất trong mọi người cha đấy” Hattori Heizo lạnh lùng nói khi Shogoku bị còng tay chụp vào chuẩn bị dẫn đi

“Nếu là Heiji làm ra chuyện sai quấy, ta sẽ y theo pháp luật đưa nó tống vào ngục giam, thế nhưng ta là cha nó, dưỡng bất giáo, phụ chi quá, ta cũng sẽ chọn gánh chịu cùng nó, vì nó là con trai ta”

“.....”

“Ông không chỉ không làm tròn trách nhiệm của một người cha, mà còn giết dây cho con gái ông phạm án, cuối cùng còn muốn đem hết tội danh đổ lên đầu nó, ông căn bản không xứng đáng làm cha”

“.....”

Nghe Hattori Heizo nói, đôi mắt Shogoku như già đi trăm tuổi, hắn thẫn thờ bước đi theo sự áp giải của cảnh sát, đôi mắt cứ nhìn hướng Shamako. Hắn sai rồi, thực sự quá sai rồi

Mà Shamako, tuy rằng không có trực tiếp sát nhân, nhưng sử dụng bom plastic nên cũng bị bắt đi, ngồi trên xe cảnh sát, cô chỉ quay nhìn Shogoku có một lần, rồi lại ngoảnh mặt đi, nét mặt lại như vậy mà bình tĩnh

“Nhóc con, sắc mặt của nhóc rất tệ đó” Đỗ lấy vai Conan cho cậu khỏi ngã

“Ku...Conan, cậu đi bác sĩ không, sắc mặt cậu tái xanh kìa”

“Không sao, bây giờ đi giải quyết chuyện của tên kia đã”

“Gi?”

“Anh giỡn đủ chưa? Nhìn tôi bị quay vòng vòng như vậy, anh thích lắm phỏng?” Giọng nói Conan bỗng trở nên lạnh lùng, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn

“Conan, cậu làm sao vậy? ”

“Hattori, cậu tránh sang một bên” Đẩy Hattori ra, Conan đi thẳng tới chỗ Hakuba

“Là anh giả thành Hakuba, đúng không?”

“Conan kun?” Hakuba ngạc nhiên nhìn cậu, ánh mắt khó hiểu

“Anh...” Thấy ánh mắt nghi hoặc của Hakuba, Conan hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ mình bình tĩnh, “Được, nếu anh không phải, thì bây giờ tụ hội cũng không thể tiếp tục nữa, tôi đi về!”

“Hattori, không thấy Kaito đâu hết, cậu đưa tôi về đi” Conan hướng Hattori gơ hai tay, ra hiệu Hattori ôm cậu trở về

Cậu không phải muốn làm nũng, mà là bây giờ thực sự mệt quá, không có hơi đâu mà đòi co nữa. Hơn nữa cậu cũng đang là một đứa trẻ, con nít thích được người ôm là chuyện bình thường.

“A”Sao lại có chuyện tốt như vậy ha, Hattori gãi gãi đầu, khoé miệng cong lên, rồi cuối cùng không kìm được cười ra toe toét “Conan, ẵm cậu về tận nhà luôn ha”

“Tùy cậu.”

“Tuân mệnh, nữ vương bề hạ.” Hattori vừa định tiến tới gần, thì một làn khói trắng đã phun ra mờ tất cả. Chờ khói tan đi hết, thì trước mắt đã không còn thấy Conan đâu nữa.

“Đáng ghét, cái thằng chết tiệt kia” Bất quá, cái trò này sao giống chiêu thức của trộm vặt KID quá vậy?

“Nếu không đưa Conan thì đưa ta về, thế nào?”

“Thôi khỏi, cậu muốn về thì tôi bắt taxi đưa về, không thì...để ba tui chở cậu về” Dừng xe cảnh sát?????

“Thằng quỷ nhỏ, tốt xấu gì chúng ta cũng từng gặp nhau qua, cứ nhiên không nhận ra thân phận thật của ta?”

“Thân phận của cậu, cậu...”

“Ta????” Kaji che miệng cười, “Ta là người được mệnh danh một trong những nữ diễn viên xinh đẹp nhất đếm trên đầu ngón tay của Nhật Bản đây... Là vợ của nhà văn trinh thám nổi tiếng nhất thế giới đây... Là nữ trinh thám sắc sảo thông minh- phụ nhân nam tước bóng đêm đây!!” Kaji tháo mặt nạ xuống, một quý cô- à không, quý “chị” xinh đẹp xuất hiện trước mặt Hattori.

“Bác!!!” Hattori còn chưa gọi hết tên, đã ôm cái đầu kêu đau vì vừa bị cốc.

“Thiệt tình, người xinh đẹp như vậy mà kêu là bác hả”

“Yukiko, em cũng thật là...” “Kaito” cũng chậm rãi từ bên trong đi ra.

“Cậu....”

“Xin lỗi, làm cuâ chê cười rồi, tôi là Yusaku Kudo, bố của Shinichi đây”

“A?”

“Tiểu trinh thám, em giận đấy à” Trong một phòng khác của Tứ Thiên Vương Tự, một thiếu niên ngồi chồm hổm ngồi dưới đất, hai tay vái vái thành tâm xin lỗi.

“Hứ”

“Đâu phải là tôi cố ý, là chủ ý của nhạc mẫu (mẹ vợ =))) mà. Bà còn nói, tôi nếu như không đáp ứng thì sẽ không tán thành chúng ta” Hấn chính một bệnh hoạn a.

“Hứ”

Lại hứ, xem ra tiểu trinh thám giận không nhẹ rồi

“Nói mau, các người tới đây từ khi nào” Nhìn một nam một nữ cười đến đắc ý trước mặt, sắc mặt Conan càng thêm trầm xuống, như chuẩn bị nổi khùng tới nơi. Thật là, lớn già đầu còn ghẹo con trai mình như vậy....

“Chúng ta trở lại Nhật bản hai ngày trước, vốn muốn thăm con và con rể một chút, ai biết, hai đứa đã không ở nhà, hỏi bác Agasa mới biết hai đứa tới Osaka rồi, nên chúng ta mới tìm cách cùng tham gia với tụi con, bá Shin, con không cảm động sao??” Yukiko ôm Conan vào lòng, liên tục nựng vuốt, có đứa con còn nhỏ thế này làm cô ta nhớ về tuổi thanh xuân của mình

“Mẹ à” Conan vẫn hần học đẩy Yukiko ra “Giỡn chả vui gì hết”

Còn có, “Con rể gì chứ?”

“Ừa, chứ đây không phải con rể sao?” Yukiko quay đầu hỏi chồng

“Yukiko, chừa chút mặt mũi cho bé Shin với”

“Ồ...đúng đúng ...không phải con rể, là con dâu..bé Shin sao nằm dưới được, bè Shin ha!” Nựng nựng gương mặt Conan lấy lòng, Yukiko nói với giọng dụ con nít

“Vậy người bật động cơ dưới sàn nhà là mẹ à”

“Đúng vậy, mẹ nghe bố nói, dưới tầng hầm kia có cơ quan, nên muốn nhìn một chút, sau đó thấy bên trên có vụ nổ, mẹ liền phải liều khởi động nó để cứu con trai”

“.....”

“.....”

“Sao mấy con đều hình sự vậy?”

“Được rồi, Kaito, anh đem Hakuba quăng đâu rồi” Conan quyết định không lý đến hai người kia, chỉ vì cái tình tiết tại sao ‘hung thủ’ lại khởi động cơ quan cứu hai người mà cậu đã phải suy nghĩ muốn chết, hoá ra...

“Hakuba hả, bây giờ hắn đang sung sướng lắm rồi, nói chung sẽ không quấy rầy chúng ta đâu”

“Hả? Hai người cũng hợp tác nhau luôn rồi sao” Hakuba trước giờ không phải đối đầu với KID sao

“Người ta tự có diệu kế mà” Kaito không nói, chỉ cười nhìn Conan, ánh mắt bí hiểm

Conan nhìn nụ cười của anh, tự nhiên đỏ mặt. Cậu vốn là thích cái kẻ kiêu ngạo bí hiểm này sao? Túng túng một hồi, mới phát hiện Kaito cũng đang nhìn cậu, cũng lâu quá rồi không thấy bộ dạng cầu hồ này của Conan. Tiểu trình thám lúc phá án cương quyết, tự tin, tuyệt sẽ không có bộ dạng ngáp ngừng xấu hổ này. Bộ dạng này...có phải chỉ dành cho mình anh?

Kaito bị hút hồn, chậm rãi cúi xuống, khi đôi môi vừa gần vạm5 mặt....

“Mẹ?”

“Nhạc mẫu?”

“Há há, ta nói Kaito a, Shinichi vẫn còn là hình dáng trẻ con, liệu thoả mãn được con không?”

“Mẹ?”

“Kỳ thực không ngại, chỉ cần tiểu trình thám không phản đối con, con không ngại gì hết.” Kaito ánh mắt là chân thật, mà vô mắt Conan thành...

“Tôi cảnh báo, cái này là phạm luật, thu hồi ánh mắt thèm muốn lại”

“Ồ?”

“Bé Shin, chúng ta đi dạo đi, ít khi cha mẹ được tới Osaka”

“Hứ ”

“Con nếu không chịu mà còn hứ nữa, mẹ sẽ đem hình hồi nhỏ của con cho Kaito xem đó”

“.....”

“.....”

Đứng xa nhìn hai mẹ con tranh cãi, Yusaku cười hiền, vỗ vai Kaito

“Cố lên nhé, tiểu tử.”

“Dạ, nhạc phụ đại nhân.....”Kaito cười, ánh mắt quyết tâm nhìn Yusaku, “Nhạc phụ đại nhân, bố yên tâm, con nhất định sẽ tốt với tiểu trình thám”

“Haha” Yusaku Kudo hài lòng gật đầu,rồi lại nói tiếp, “Nhưng thương lượng trước cái này được không, có thể đừng gọi ta là nhạc phụ đại nhân không?”

“.....”

“Kaito, bố, nhanh lên”

“Ồ...ờ

Thám tử và siêu trộm vốn là hai đường thẳng song song, vĩnh viễn cũng không thể cắt nhau, nhưng trên thế giới này, luôn có một ngoại lệ ngẫu nhiên nào đó, mà hình ảnh thám tử kia lại lọt vào mắt xanh của siêu trộm, còn cử chỉ của siêu trộm dần dần làm ấm lên trái tim trinh thám, đó là lúc hai đường thẳng song song từ từ đổi hướng, uốn lượn bên nhau cho tới tận cùng.

Mà ở một diễn biến khác

“Hakuba!!!Sao cậu lại ở trong phòng tôi!!!!!!” Hattori sau khi phá án về nhà, toàn thân mỗi một muốn ngủ ngay một chút

Nhưng sau khi tắm rửa xong, mặc áo ngủ trở lại giường thì phát hiện trong chăn có thêm một người

Một người vừa tự đại vừa tự kỷ mà cậu ghét nhất

“Tôi....cũng không biết”Hakuba gãi đầu, trong trí nhớ, hình như cậu vừa nhìn thấy một bóng trắng lướt qua, sau đó bị ngắt đi mất.

Không phải là Kaitou KID chứ?

Cái tên khó ưa, lần nào mình cũng để hắn chạy thoát...bất quá, lần này coi như hắn giúp mình một chuyện tốt

“Cậu mau đi ra khỏi phòng tuiiiiiiii”

“Không đi, tôi đang mệt lắm, cho ngủ chút đi, cậu cũng đừng khách sáo, ngủ ngon nha, mặt đen”

“Cái gì ngủ ngon, cái gì khách sáo, CÁI NÀY LÀ PHÒNG TÔI MÀ, CỨT KHỎI CHĂN NGAYYYYYYY”

“zzzzzzzz”

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-tham-tu-dang-yeu-cua-ta>